873

Jane Ashton

PARTENER DE AFACERI

ALCRIS

Titlu original (eng.): Devil In A Silver Room

Colecţia „ EL şi EA “

JANE ASHTON

Partener de afaceri

Traducerea şi adaptarea în limba română de: SILVIA IORGULESCU

Capitolul 1

Ploaia cădea fără încetare din cerul cenuşiu şi ştergătoarele Austinului gri al Carolinei făceau eforturi ineficiente, de a curăța parbrizul. De când plecase din Worcester,

de ore bune, călătorise numai prin ploaie şi nu se vedea niciun semn că potopul se va linişti. Trebuia să fi ajuns la ferma Lindsay în urmă cu o oră, dar iată că mergea încă pe drumul noroios care părea nesfârşit şi care, aparent,

nu ducea nicăieri.

La un moment dat, Caroline realiză că o luase greşit după ce părăsise Matjiesfontein şi, certându-se în sinea ei pentru prostie, întoarse maşina pe un drum îngust şi o luă înapoi. Cerul se

întuneca rapid şi Caroline îşi dădu seama că singurul lucru de bun-simț pe care-l mai putea face era să caute adăpost la ferma din apropiere, de unde îi putea telefona lui Dennis, să-i spună în ce situație neplăcută se

afla. Se strâmbă comic imaginându-şi neplăcerea cu care bărbatul va primi această veste, care-i demonstra incapacitatea Carolinei de a urma nişte indicaţii simple, dar trebuia să înfrunte această situaţie.

Dennis Lindsay, logodnicul ei, era cunoscut pentru punctualitatea sa şi pentru că făcea mereu ceea ce trebuia, atunci când trebuia. Unii îl luau drept model, în timp ce alţii îl considerau plictisitor,

dar Caroline îl găsise întotdeauna demn de încredere şi descoperise în el un prieten de nădejde. Aceste două calităţi îi lipsiseră întotdeauna tatălui ei, şi poate de aceea ajunsese să-l admire atât de mult pe Dennis.

Se întâlniseră din întâmplare, în urmă cu doi ani, devenind cu timpul prietenul ei cel mai bun, curtând-o într-o manieră demodată victoriană, deloc potrivită cu timpurile moderne şi tulburi în care trăiau.

Acum două săptămâni, cu o zi înaintea plecării la ferma părinţilor lui, bărbatul o invitase la cină şi o ceruse în căsătorie, iar ea acceptase. Cu ocazia venirii Carolinei la fermă, în acest weekend, avea să-şi

informeze părinţii despre decizia luată şi să anunţe oficial logodna, oferind viitoare sale soţii un frumos inel cu diamant.

Totul era pregătit pentru această seară, îşi repetă Caroline oftând, pe când conducea pe un

drum îngust, dar în clipa următoare oftatul se transformă într-un strigăt de surpriză, şi apăsă rapid frânele. În faţa ei, luminat de farurile maşinii, se afla un podeţ pe care trecuse înainte cu o jumătate de oră şi care acum abia se

mai vedea din cauza râului umflat care-l acoperise. Numai cineva inconştient s-ar fi încumetat să-l treacă, aşa că începu să meargă înapoi. Spatele maşinii păru să se ridice cu mare efort, iar roţile se învârtiră greoi, săpând

adânc în noroi.

Caroline se panică şi încercă din nou, dar maşina refuză să se mişte măcar un centimetru. Frustrată şi epuizată, tânăra îşi lăsă fruntea pe volan. Nimic nu mergea conform planului şi dacă ar fi

ştiut că plânsul ar fi rezolvat ceva, ar fi izbucnit în lacrimi.

Disperată să ajungă la destinaţie, mai încercă o dată să elibereze maşina din noroi, dar Austinul nu se mişcă, de parcă roţile i s-ar fi lipit de

pământul mocirlos. Exasperată, își încheie puloverul gros din lână și-și vârî părul lung și blond într-o căciulă, apoi se aventură afară, în aerul rece și umed. La lumina lanternei, văzu că roțile se afundaseră mult în

noroi şi realiză că vor trece probabil ore bune până când cineva o va putea găsi, pe acest drum izolat. Obosită, fără să bage în seamă ploaia care îi uda hainele, stinse lanterna şi se sprijini de maşină, încercând să decidă ce

avea de făcut.

Atunci, văzu o lumină printre copaci, la câteva sute de metri depărtare, şi inima îi tresări cu speranţă. Poate că, până la urmă, va găsi pe cineva care s-o ajute. Încuie portierele Austinului şi

porni spre lumină. Ploaia şi vântul băteau cu putere în trupul ei subţire. Caroline tremură, oprindu-se în loc o clipă. în faţa ei se afla o căsuţă la fereastra căreia se zărea o lumină îmbietoare. Putea găsi aici căldură şi confort,

se putea adăposti de ploaie. Se apropie şi se uită curioasă pe fereastră.

Prin geamul gros zări o cameră aproape goală. Înăuntru se aflau doar o canapea deteriorată şi un fotoliu, ambele aranjate

neglijent în fața unui şemineu din piatră în care ardea un foc de lemne. Pe dulapul învechit de lângă perete se afla o lampă cu parafină, dar nu se vedea nici urmă de om.

Caroline rămase acolo, indecisă, cu

hainele ude lipite de trup şi cu pantofii plini de noroi, îngheţată. Tânjea după focul care se afla dincolo de geam, dar ceva o reţinea în loc.

Continuă să rămână lângă fereastră, apoi hotărî, prea târziu, să se întoarcă pe acelaşi

drum. În clipa aceea, o mână brutală i se aşeză pe umăr, şi lanterna îi scăpă din degetele amorțite, fu lipită de zidul rece cu o forță care-i tăie respirația. Privi cu ochi speriați umbra imensă care se aplecase asupra ei.

— Cine eşti şi ce vrei? o întrebă o voce profundă şi gravă.

De teamă, Caroline nu reuşi să facă altceva decât să privească silueta uriaşă a bărbatului care se apleca spre ea ameninţător, încercă să vorbească, dar

nu reuşi să scoată niciun sunet de pe buzele îngheţate. Începu să tremure.

— Răspunde! ţipă bărbatul.

Caroline încercă din nou să vorbească, dar vocea îi rămase stinsă.

Bărbatul o prinse de

părul de la ceafă cu o mână lipsită de blândețe şi se îndreptă către casă.

Nu se mai simţise în viața ei atât de înspăimântată ca atunci când intră în camera întrezărită pe fereastră. Tremura incontrolabil, dar nu îndrăznea să se

apropie de foc. Apa se aduna la picioarele sale, iar bărbatul o trimise, cu un gest poruncitor, să se aşeze pe scaunul aflat în colţul camerei.

El îşi scoase cu gesturi nervoase haina şi pălăria şi le agăţă în cuierul de lângă uşă,

apoi îşi întoarse fața către ea. Părul lui avea culoarea unei coame de leu şi cădea în şuvițe dezordonate pe fruntea bombată. Nu se mai răsese de o săptămână şi barba crescută îi dădea un aer crud şi amenințător. Puloverul

gros din lână îi accentua lărgimea umerilor puternici şi nişte blugi ponosiţi îi atârnau pe şoldurile înguste. Era un bărbat foarte viril şi, dacă n-ar fi fost atât de speriată, Caroline l-ar fi privit cu siguranţă admirativ.

Pe perete se afla o puşcă, dar ceva îi spunea că bărbatul n-avea nevoie de o astfel de armă, pentru că părea perfect capabil să se apere cu mâinile sale puternice, dacă situația ar fi cerut-o. Stătea în fața ei, cu picioarele

depărtate şi cu degetele mari de la mâini înfipte în betelia blugilor.

Ochii fetei se îndreptară către uşă, dar ştia că n-avea sens să încerce să fugă.

— Crezi că mă poţi ajuta să-mi scot maşina din noroi? întrebă ea cu

timiditate. Aş vrea să mă pot întoarce pe drumul pe care am venit până la Matjiesfontein.

— Asta nu te va ajuta, zise el, risipindu-i speranţele. Mai e un pod de trecut până acolo, şi nici el nu este

practicabil.

— Vrei să spui că sunt blocată aici, între două poduri? întrebă ea, alarmată.

— Cam aşa ceva.

— Şi ce voi face?

— Va trebui să stai aici, răspunse el nervos.

— Dar nu pot face

asta, protestă ea îndată, nedorindu-şi să rămână în compania acestui bărbat mai mult decât era necesar.

— N-ai de ales. Ori rămâi aici, ori stai în maşină în următoarele două nopţi.

— Ai telefon?

întrebă ea, agățându-se de această speranță ca înecatul de un pai.

— Mă tem că nu, replică el nepăsător. Ar fi mai bine să te duci lângă foc, revin imediat.

Caroline nu aşteptă să fie invitată de două ori şi se aşeză în

genunchi în fața flăcărilor, aşteptând căldura să-i inunde trupul.

Paşi grei se auziră pe podeaua de lemn şi bărbatul se apropie de ea cu o pătură în brațe. El întinse pătura ca un paravan între ei şi zise,

poruncitor:

— Scoate-ți hainele!

— Nu-nu pot, strigă ea, alarmată la gândul că bărbatul o va vedea goală.

— Pentru numele lui Dumnezeu, copilă, n-ar fi prima dată când aş vedea un trup de

femeie, zise el tăios.

Caroline se ridică în picioare, iar el întoarse capul cu un zâmbet ironic.

Cu obrajii înroşiţi de jenă, tânăra îşi scoase pantofii şi hainele ude, apoi bărbatul îi înfăşură pătura în jurul trupului.

Şi-ar fi dorit ca străinul să plece şi s-o lase singură, dar acesta îi întinse cu gesturi încete hainele pe sârma care se afla în faţa focului.

Cheile maşinii căzură din buzunarul pantalonilor ei şi, fără un cuvânt, bărbatul se

aplecă, le luă de jos şi ieşi pe uşă, trăgând grăbit haina pe el.

Înfăşurată în pătura groasă, Caroline se ghemui în fotoliu, lângă foc, şi încercă să analizeze cu calm situaţia în care se afla. Era musafira nedorită a

unui bărbat care o speria, în timp ce, la ferma sa, Dennis îi aştepta zadarnic sosirea. Aşteptase cu înfrigurare acest weekend, din nenumărate motive. Sperase că Dennis şi părinţii lui o puteau ajuta cu problemele

financiare pe care le avea, dar iată că acum se afla aici, prizonieră, prinsă între două râuri ieşite din matcă, care puteau să nu se retragă în următoarele zile, dacă ploaia nu se opri peste noapte. între timp, avea să se gândească

fără încetare la Maxwell Hilton, bărbatul care o presa să-şi plătească datoriile.

Gândurile i se îndreptară fără voie la străinul a cărei prizonieră era. Cine era? Cu barba sa nerasă şi cu hainele ponosite,

bărbatul semăna cu un vagabond, dar ceva din personalitatea lui sugera exact opusul. Era un bărbat obişnuit să i se asculte ordinele, ceea ce însemna că avea o oarecare autoritate. Dar ce făcea cineva ca el aici, în sălbăticie?

Uimită şi intrigată, Caroline uită de temerile ei pentru o vreme şi, fără să-şi dea seama, începu să picotească. Ritmul ploii care se lovea în ferestre şi sunetul lemnelor care trosneau în foc erau liniştitoare.

Nu ştia cât dormise, dar se trezi tresărind când auzi aruncându-se în foc un alt buştean. Ochii ei, încă grei de somn, se grăbiră să-i întâlnească pe cei ai străinului, şi temerile îi umplură din nou inima. Cât de mult fusese

plecat şi de când stătea aici, observând-o?

— Ţi-am tractat maşina până în spatele casei, zise el lipsit de orice expresie.

Apoi continuă, arătând către o mică valiză pusă pe podea, lângă fotoliu:

— Mi-am permis să-ţi aduc valiza aici, şi-ţi sugerez să te schimbi cât mai repede în haine uscate.

Ieşi din cameră, închizând uşa în urma lui. Ea îi mulţumi şi se ridică rapid din fotoliu pentru a se schimba.

Când bărbatul se întoarse, tânăra îl întâmpină într-o pereche de blugi noi şi un pulover călduros. Încercase să-şi pieptene cu mâinile părul jilav şi să-l prindă într-o coadă la spate.

— Ar fi mai bine să

bei asta înainte să se răcească, spuse el, punând în fața ei un bol cu supă şi câteva felii de pâine unse cu unt.

— Mulțumesc, şopti ea. Şi mulțumesc şi pentru că mi-ai adus maşina.

El păru să nu-i audă

mulțumirile, şi se aşeză pe canapea, aprinzându-şi pipa într-un fel care sugera că abia dacă-i remarca prezența.

Carolinei nu-i era deloc foame, dar supa era gustoasă şi sățioasă, iar pâinea foarte

proaspătă. Abia când puse farfuria goală deoparte, mulțumindu-i încă o dată străinului, realiză cât de foame îi fusese. Cu excepția unui măr pe care-l mâncase pe drum, nu mai avusese parte de o masă ca lumea din seara

trecută, dar acum se simțea în sfârşit sătulă.

De pe canapea, bărbatul o privea printr-un nor de fum, cu ochii îngustați. Acest lucru o făcea să se simtă inconfortabil, aşa că, neavând altceva de spus, se gândi să

întrebe:

— Trăieşti singur aici?

— Da, confirmă el sec, fără alte detalii.

Caroline realiză că străinul nu vrea să fie chestionat despre viața sa personală, aşa că se cufundă într-o tăcere

jenată.

Până la urmă, tot el fu cel care reluă conversaţia:

— Eşti în vacanţă?

— Cam aşa ceva, replică ea vag, gândindu-se cât de ciudat se terminase această zi.

Era oaspetele nedorit al unui bărbat pe care nu-l mai întâlnise niciodată şi care putea la fel de bine să fie un criminal în serie care se ascundea de autorităţi. Îl privi mai cu luare-aminte. Chipul lui îi părea vag familiar.

Nu era fața unui criminal, dar niciodată nu poți fi sigur.

— Nu ești foarte vorbăreață, nu-i așa? îi întrerupse el gândurile.

— Nu știu ce să spun... răspunse tânăra, uimită.

— Uite ce e,

continuă el nervos, fie că-ți place sau nu, vom fi amândoi blocați aici până când drumurile vor fi curățate, aşa că ar fi mai bine să ne petrecem timpul într-o manieră cât mai convenabilă.

Oricât de suspicioasă

ar fi fost cu privire la intențiile bărbatului, remarca lui era logică, aşa că aprobă încet din cap.

— Presupun că ai dreptate.

Bărbatul îşi scutură pipa, o umplu cu tutun proaspăt şi o reaprinse.

Când aceasta începu să ardă în sfârşit, el relua mulţumit:

— Cum adică eşti într-un fel de vacanţă?

— De fapt, sunt între două slujbe, explică ea, încercând cu disperare să-şi potolească tremurul nervos al

vocii. Firma pentru care am lucrat la Cape Towr s-a închis şi acum caut alt loc de muncă, dar...

— Presupun că nu există prea multe posturi libere, îi completă el fraza, cu o uimitoare înțelegere a situației.

— Nu prea multe, da, admise ea cu regret.

— Unde te duceai, la ora asta târzie?

— Trebuia să-mi petrec weekendul la părinții logodnicului meu în districtul Sutherland, dar cred că am luat-o pe un drum

greşit, iar mersul prin ploaie m-a întârziat mai mult decât mă aşteptam.

Bărbatul avea nişte ochi ciudaţi, de un verde-gălbui, care se îndreptară rapid către mâna ei stângă, înainte de a se opri asupra chipului tinerei.

— Nu porţi niciun inel, comentă el.

Fără să înţeleagă de ce, Caroline se trezi explicându-i:

— Aveam de gând să anunţăm oficial logodna în acest weekend.

— Şi acum eşti

nevoită să stai aici, cu mine, concluzionă el şi, deşi nu putea fi sigură, i se păru că vede în ochii o sclipire ironică. Povesteşte-mi despre părinţii tăi.

Era un ordin, şi ea îl ascultă instinctiv.

— Mama a murit

când eram mică. Tatăl meu s-a recăsătorit, dar căsnicia n-a durat, şi el a murit în urmă cu un an.

— Nu mai ai pe nimeni?

— Nu, cu excepţia lui Dennis, răspunse ea.

— Dennis este, bănuiesc, logodnicul.

Caroline începuse să obosească din cauza acestui interogatoriu, dar răspunse totuşi:

— Da, aşa este.

Ochii lui îngustaţi şi gânditori o observară atent. Caroline îşi întoarse privirea. Acest om avea un efect

magnetic asupra ei. La început, emoţiile ei fuseseră dominate de teamă, dar acum simţea ameninţarea pericolului. În ciuda înfăţişării sale, felul cum vorbea şi cum se mişca demonstra că este un om de calitate. Acest

lucru o deruta şi nu i se părea deloc liniştitor, aşa că îşi reproşă din nou că nu ascultase mai atent indicațiile lui Dennis.

— Câți ani ai?

Întrebarea o smulse din gândurile ei şi tânăra răspunse aproape

automat:

— Douăzeci!

— Dumnezeule, eşti încă o copilă! zise el mirat, scoţând pipa din gură şi privind-o de parcă nu ştia cum a ajuns la el în mână.

— Nu sunt o copilă, protestă ea, indignată.

Dar obrajii i se îmbujorară când ochii bărbatului se plimbară peste trupul ei delicat, dar cu forme feminine, cu o insistență care îi lăsă senzația alarmantă că este dezbrăcată din priviri.

— Bine, atunci eşti o

tânără care încearcă să devină femeie, acceptă el ironic. Asta te face să te simți mai bine?

Înțelegând că era probabil să schimbe subiectul, Caroline întrebă:

— Cât crezi că va mai dura ploaia?

— O zi-două, cine ştie? răspunse el, ridicând din umeri cu indiferenţă şi strângând din nou pipa între dinţii albi.

— Dar nu m-aş putea duce în altă parte?

— Dacă eşti pregătită să mergi cincisprezece

kilometri pe jos, pe drumuri de ţară şi pe o vreme ca asta, ai putea, o informă el sec, fixând-o nemilos cu ochii lui ca de pisică. Te temi de mine, constată el grav.

—Nu mă poţi condamna! exclamă ea

cu un aer de frondă, deşi era conştientă că nu-şi putea ascunde temerile.

El nu răspunse, dar o privi vreme îndelungată, apoi se ridică şi se îndreptă către peretele pe care se afla puşca. Inima ei bătu

cu putere văzând că străinul ia arma şi o îndreaptă spre ea. Caroline făcu ochii mari când, o clipă mai târziu, bărbatul îi puse puşca în braţe.

— Asta te face să te simţi mai bine? întrebă el cu o notă de sarcasm

în vocea gravă. E încărcată, şi tot ce trebuie să faci este să apeşi pe trăgaci.

Ea îşi plecă ochii spre arma din braţele ei, neştiind ce să facă, apoi clătină din cap şi i-o întinse.

— N-aş şti cum s-o

folosesc.

— Atunci, va trebui să ai încredere în mine, observă el calm, punând puşca la loc pe perete.

Bărbatul nu se întoarse pe canapea, ci ieşi din cameră, şi Caroline rămase singură în fața focului, cu

senzația inexplicabilă că bărbatul luase cu el ceva din căldura încăperii. Tremură şi privi ceasul de pe cămin. Era ora zece! Stătuse trei ore într-o casă străină cu un bărbat ciudat, şi, deşi era recunoscătoare că fusese primită într-o

cameră călduroasă, nu era sigură dacă să rămână peste noapte sub acelaşi acoperiş cu el.

Gândurile i se îndreptară către Dennis. Şi-ar fi dorit să existe o modalitate de a-l contacta, dar ştia că era

imposibil. Era prinsă într-o capcană într-o situaţie fără ieşire, şi trebuia să se descurce cum putea.

— Vrei cafea?

Nici nu-l auzise când se întorsese. Îl privi şi văzu că bărbatul îi întindea o cană

aburindă. Acceptă cafeaua cu o şoaptă de mulţumire şi nu se putu împiedica să observe că barba lui roşcată căpăta, la lumina focului o strălucire aproape ameninţătoare.

— Cu ce te ocupi? continuă el şirul

întrebărilor, punând un scaun în fața focului şi întinzându-şi picioarele pe el.

— Sunt secretară, răspunse ea, cu o voce uşor neliniştită şi temătoare.

— Eşti bună la ceea ce faci?

— Angajatorii mei aşa spuneau, replică ea cu simplitate, încleştându-şi degetele pe cană şi ducând-o la gură.

Cât timp băură cafeaua, el privi fără încetare flăcările, iar Caroline, de teamă, se

abţinu să-l întrebe ce dorea să afle despre el.

Stătu tăcută în fotoliu, până când oboseala îi îngreună pleoapele şi-i făcu ochii să se închidă.

— Eşti obosită, zise glasul lui plăcut, masculin. Urmează-mă!

adăugă el, ridicând de jos valiza ei.

O conduse către un dormitor mobilat fără să aibă un stil anume, cu lucruri de strictă necesitate: un pat, o masă de toaletă cu oglindă şi un dulap de haine. Niciuna dintre

piese nu se potrivea cu cealaltă şi toate erau foarte uzate.

— Dar asta e camera ta, protestă Caroline, simţindu-se stânjenită. N-aş putea...

— Taci şi fă ce ţi se spune! îi ordonă el, lăsând valiza lângă pat.

Mă voi simţi foarte bine pe canapea. Şi apoi, camera are cheie, ceea ce te va scuti să-ţi mai faci griji pentru această noapte petrecută sub acelaşi acoperiş cu mine.

— Eşti foarte amabil, murmură ea,

întorcându-se către lampa care se afla pe dulap. Nu vei avea nevoie de asta?

— Mă voi descurca la lumina focului, zise el abrupt. Baia e pe dreapta, adăugă el, oprindu-se o clipă în uşă.

După plecarea lui, Caroline răsuflă uşurată şi realiză pentru prima dată cât de încordată fusese toată seara. Traversă rapid camera, dar ezită o clipă înainte de a roti cheia în broască. Chiar era nevoie să se încuie? în

fond, dacă ar fi vrut, bărbatul ar fi putut face până acum ce dorea cu ea.

Se gândi o clipă, amintindu-şi avertismentele lui Dennis că era prea încrezătoare, dar ceva îi spunea că acum n-avea

de ce să se teamă. Bărbatul îi dăduse patul lui, îi salvase maşina, îi adusese hainele... Aşadar nu încuia uşa.

Prea obosită pentru a-şi face toaleta de seară, se dezbrăcă, stinse lampa şi se vârî în pat.

Dormi adânc, fără să

ştie că gazda ei îşi petrecuse noaptea fumând din pipă şi privind focul din cămin.

Casa nu era atât de primitivă pe cât îşi imaginase Caroline, lucru pe care-l descoperi a doua zi

dimineață, când intră în baie. Un boiler încălzea apa şi încăperea avea cabină de duş.

După baie, tânăra se îmbrăcă şi făcu patul, apoi se apropie de fereastră şi privi dincolo de perdelele înflorate. Ploaia încetase peste

noapte, dar cerul era cenuşiu şi visul ei de a pleca dis-de-dimineaţă se risipi.

Ieşi din cameră şi începu să cerceteze în jur, curioasă. Gazda ei se afla în bucătărie, prăjind ouă cu bacon. Când tânăra intră, o

privi în treacăt, de parcă ar fi fost obişnuit cu prezența ei.

— Ia loc la masă! îi ceru el, fără să se deranjeze s-o salute.

Se vedea că nu era în cea mai bună dispoziție.

— Găseşti farfurii şi tot ce-ți trebuie în

dulapul de la fereastră, adăugă el.

Caroline îl ascultă, reacţionând instinctiv la comanda vocii lui. Puse masa şi, câteva minute mai târziu, împărţeau în tăcere micul dejun.

Caroline îl urmări în timp ce mânca şi se

întrebă ce gânduri întunecate zăceau după fruntea lui încruntată. Neras cum era, nu putea fi numit un bărbat atrăgător, mai ales că nasul său lat părea să fi fost spart cândva, iar gura lui senzuală avea o notă de cruzime.

Neaşteptata lui privire, ciudată şi cercetătoare, îi întâlni ochii. Ceva ca un curent electric îi traversă trupul şi nu putu întoarce capul. Deodată, începu să fie conştientă de prezența lui masculină. Nu mai era străinul de

care se temuse atât cu o zi înainte. Pentru prima dată în viaţa ei, simţi că sângele îi curgea mai repede prin vene. Când reuşi să-şi ia ochii de la el, pentru a turna cafea în ceaşcă, pulsul îi crescuse, iar mâinile îi tremurau.

— Crezi că prietenul tău, Dennis sau cum l-o chema, e îngrijorat? întrebă el tărăgănat.

— Desigur că e, replică ea îndată. Şi va fi foarte furios că m-am rătăcit. A fost numai vina mea.

— Pentru că te-ai rătăcit, sau pentru că a fost nevoit să amâne logodna?

— Amândouă, cred, admise ea, nefericită. Nu-i place să-i fie date planurile peste cap, iar indicațiile lui au fost foarte simple. Până şi

un copil le-ar fi putut urma fără probleme.

— Atunci, nu crezi că te va căuta?

— Nu prea ştiu ce va face, mărturisi ea. Pământul din jur e al tău? întrebă ea, schimbând subiectul.

— Nu-ţi place să

vorbeşti despre logodnicul tău, nu-i aşa? constată el, strângând farfuriile de pe masă.

— Nu mă deranjează să vorbesc despre Dennis. Tu eşti cel care îmi evită mereu întrebările.

— Nu sunt un tip interesant, zise el pe un ton ironic, şi nu vreau să plictisesc un copil ca tine cu povestea vieţii mele.

Deci, avea o poveste? se întrebă Caroline cu interes. Sau era exact aşa cum părea,

un fermier care se zbătea să supravieţuiască? Mâinile lui nu erau de muncitor, conchise ea. Erau puternice, abile, dar nu erau bătătorite, iar unghiile erau curate şi tăiate.

— Spală farfuriile,

eu le voi şterge, zise el după o vreme.

Caroline renunţă să-şi mai pună întrebări, concentrată asupra a ceea ce făcea, dar nu-i era deloc uşor să rămână indiferentă la efectul pe care apropierea bărbatului îl

avea asupra ei.

Capitolul 2

Dimineața trecu încet, pentru că tânăra nu avea altceva de făcut decât să aştepte ca vremea să se îmbunătățească suficient pentru a-şi putea

continua călătoria. Tăcerile lungi ale gazdei sale nu o încurajau să poarte nicio conversaţie, aşa că pe la prânz era deja teribil de plictisită.

— Cred că mă voi duce la râu, să văd dacă a mai scăzut, zise ea, privindu-l făcând focul.

— Îți pierzi timpul degeaba, răspunse el, fără să-şi ridice ochii. Am fost acolo azi-dimineață şi râul este încă umflat. Podul se află sub apă, şi numai un nebun ar încerca să-l treacă.

Frustrată şi

exasperată, Caroline întrebă:

— Nu te pot ajuta cu nimic? Să gătesc prânzul sau ceva de genul ăsta?

El o măsură din cap până-n picioare, apoi îi arătă cu o mână nerăbdătoare către

bucătărie:

— E nişte carne rece în frigider şi ar trebui să am şi ceva pâine pe undeva. Poţi face sandvişuri şi cafea, dacă vrei.

Apoi îi întoarse iarăşi spatele.

Caroline oftă,

recunoscând în sinea ei că străinul era un tip ciudat, dar fascinant.

În timp ce mâncau sandvişurile şi-şi beau cafeaua în fața focului, tânăra încercă să afle mai multe despre el.

— Locuieşti aici tot timpul? întrebă ea.

— Ție cum ți se pare? răspunse el printr-o altă întrebare, începând să mănânce tacticos al treilea sandviş.

— Sunt momente când mi se pare că te potriveşti aici, în acest peisaj, dar câteodată

pari din altă lume, zise Caroline, privindu-l gânditoare. Ai o voce cultivată.

— Şi tu, răspunse bărbatul, privind-o cu ironie. Povesteşte-mi despre tatăl tău.

— Tata a fost un artist şi un visător. Nu

prea te puteai baza pe el, era foarte nepăsător cu banii, şi...

— Te-a lăsat să te descurci cu povara datoriilor sale, conchise el cu o surprinzătoare putere de pătrundere.

— Mă descurc, minţi ea.

Dovada minciunii era mica ei cămăruță închiriată într-un bloc dărăpănat. Singurul obiect de lux pe care-l avea era maşina, la rândul ei luată la mâna a doua. Fusese norocoasă s-o poată cumpăra cu o sută de

ranzi sud-africani, dar asta se întâmplase înainte ca tatăl ei să moară şi s-o lase cu imensa responsabilitate a plăţii datoriilor sale.

— De când nu mai lucrezi?

— De două săptămâni, răspunse ea,

tresărind şi privind pe fereastră. N-a plouat deloc azi, constată ea.

— Dacă ai noroc, poți pleca de aici mâine.

Caroline râse pentru prima dată, un râs cald şi plăcut, care-l făcu pe străin s-o observe cu mai mult interes.

—Pari la fel de bucuros să scapi de mine, pe cât sunt eu de nerăbdătoare să plec.

— Eşti o fată foarte frumoasă, şi eu sunt bărbat, nu un sfânt, comentă el sec.

Apoi tăcu vreme îndelungată, privind-o

peste marginea cănii de cafea, astfel încât Caroline, stânjenită, se trezi punându-i prima întrebare care-i veni în minte:

— Cum te cheamă?

— Numele meu nu este important, se răsti el, punând cana pe

masă şi ridicându-se.

— Dar tu îmi ştii numele, îl acuză ea, privindu-l cum se îndrepta către fereastră.

Focul trosnind în şemineu era singurul sunet care marca tăcerea, şi Caroline crezu o clipă că-l

enervase şi că nu-i va răspunde. Bărbatul se întoarse însă şi-i zâmbi strâmb.

— Ce părere ai de John Smith? întrebă el.

— Niciuna.

— Nu te mulţumeşti cu el?

— Nu, pentru că nu

este adevărat, replică ea. Trebuie să-ţi spun cumva, dar dacă eşti atât de secretos, voi alege eu un nume pentru tine.

— Sună interesant, făcu el cu o notă de ironie, scoţând pipa şi umplând-o din nou. Spune-mi, ce nume ai

alege pentru mine?

Ea îl observă în tăcere, până când bărbatul îşi aprinse pipa, apoi replică, gânditoare:

— Îmi aminteşti de un leu neînfricat şi neliniştit, aşa că îţi voi spune Leo.

— Leo, repetă el, cu ochii sclipind straniu. Ce ingenios! adăugă el râzând cu putere şi ieşind din cameră.

Caroline se întrebă de ce râsese. Oare numele ales era chiar atât de ridicol sau fără să vrea îi ghicise

adevărata identitate? Nu se putu decide, şi până la urmă renunţă.

Casa era goală şi tăcută în lipsa bărbatului pe care se hotărâse să-l numească Leo, iar ziua se scurgea încet, aşa că hotărî să meargă în bucătărie să

caute prin dulapuri şi în frigider. Trebuia să facă ceva, altfel o lua razna. Găsi carne şi câteva conserve şi decise să prepare masa de seară.

Când Leo se întoarse în sfârşit acasă, cu puțin înainte de venirea serii, Caroline reuşise să

termine cina, camuflând cu succes faptul că pregătise mâncarea din alimente semipreparate. Fără să vrea, se simţi mândră de talentul ei culinar când bărbatul intră în bucătărie şi adulmecă apreciativ aerul.

— Văd că te simţi ca acasă, remarcă el sec, trăgând un scaun şi aşezându-se la masă.

Caroline se uită la el cu teamă.

— Sper că nu te superi, dar trebuia să fac ceva să-mi ocup timpul.

Leo nu răspunse, dar

ochii lui priviră miraţi farfuriile cu friptură de vită în sos şi, cu garnitură de cartofi, morcovi şi ciuperci.

Caroline se aşeză şi ea la masă, iar bărbatul zâmbi cu obişnuitul său surâs strâmb:

— Nu-i rău,

comentă el. Nu-i rău deloc.

— Mă bucur că îți place, zâmbi ea timid.

Niciunul nu mai vorbi până la sfârşitul mesei.

— Logodnicul tău este un tip norocos că a găsit pe cineva ca tine,

observă străinul.

— Cred că eu sunt cea norocoasă pentru că am găsit pe cineva ca el, îl contrazise ea grăbit. Nu cred că mă va dezamăgi niciodată.

— Aşa cum a făcut-o tatăl tău?

Remarca lui o uimi.

— Te rog să nu mă înțelegi greşit, îl avertiză ea. Mi-am iubit tatăl foarte mult, chiar dacă eram conştientă de defectele lui.

— Aşa cum îl iubeşti şi pe Dennis? întrebă el sarcastic.

— Dennis nu prea

are defecte, din câte ştiu, replică ea pe un ton iritat.

— Toţi oamenii au defecte, şi sfatul meu este să analizezi mai critic bărbatul cu care vrei să te căsătoreşti.

— Cinismul tău nu mă poate face să mă

răzgândesc.

— Poate că nu, dar realitatea ar putea.

Remarca lui o tulbură, dar, ca şi în alte ocazii, renunţă până la urmă să-l înţeleagă pe acest bărbat extraordinar, care-i ofense găzduire pe

vreme de furtună.

În acea noapte, stând lângă foc, se trezi gândindu-se mai puţin la Dennis şi prea mult la bărbatul care se afla în cameră cu ea. Leo îşi fuma pipa în tăcere, cu ochii la flăcările care luminau încăperea. Era

un tip misterios. Nu-l întâlnise decât cu o zi în urmă; şi totuşi, ceva din ființa lui o atrăgea inexplicabil, cu un magnetism tulburător.

E o nebunie, îşi spuse ea, şi se ridică agitată, îngenunchind în fața focului. În acest

fel, nu mai era nevoită să-l privească, dar asta nu însemna că nu era conştientă de prezența lui.

— Ți-e dor de iubitul tău?

— Dennis nu e iubitul meu... în sensul acela! îl corectă ea,

ruşinată.

— De când îl cunoşti?

— De doi ani.

— Şi n-a făcut niciodată dragoste cu tine? întrebă el cu o licărire ironică în privire.

— Suntem hotărâţi

să aşteptăm până după nuntă.

— Încep să-mi dau seama că vei avea o viaţă foarte plictisitoare alături Dennis al tău. Îl ştii de doi ani şi n-a reuşit să trezească în tine nici cea mai mică dorinţă.

— Asta nu-i treaba ta! exclamă ea furioasă, ridicându-se în picioare, dar mâna lui îi prinse încheietura cu viteza unei reptile, iar ea căzu în genunchi în faţa lui.

— Îl iubeşti? întrebă el, scrutând-o cu o privire de foc.

— Bineînțeles! repetă ea, încercând să scape din strânsoare. Este bun, drăguț, de nădejde şi n-ar face nimic care să mă rănească.

— Este tot ce n-a fost tatăl tău, adăugă Leo.

— Tata n-are nicio legătură cu asta.

— Mă îndoiesc, râse el, eliberându-i mâna şi prinzându-i umerii cu o fermitate care o făcu să-i simtă căldura braţelor prin pulover. Sunt gata să pariez că nu atracţia

fizică te-a legat de Dennis, ci caracterul lui bun, amabil şi de nădejde, peroră el cu o voce tăioasă.

Ea se enervă, pentru că în cuvintele lui era mult adevăr.

— N-ai niciun drept să-mi spui aşa

ceva! protestă ea, inima bătându-i atât de repede încât aproape se sufocă. îl iubesc pe Dennis şi mă voi căsători cu el.

— Iubire! pufni bărbatul, cu dispreţ. Este un cuvânt supraestimat, iar tu ar trebui să fii sigură de

sentimentele tale înainte să faci acest pas important.

— Dar sunt sigură!

— Chiar eşti?

Ochii lui de pisică o hipnotizau, iar ea păru foarte nesigură când repetă:

— Da, sunt!

Mirosul lui bărbătesc îi invada nările şi-i ameţea simţurile, începu să tremure şi căzu pe genunchii lui, neputincioasă. Nu putea să-şi ia ochii de la el, prinsă într-un amestec de teamă şi de fascinaţie.

— Tremuri pentru că ți-e teamă de mine, sau dintr-un alt motiv? întrebă el încet.

Genele ei coborâră pentru a-i ascunde confuzia. El adăugă, cu o notă amuzată în glas:

— Ar fi bine să aflăm, nu?

Prizonieră pe genunchii lui, hipnotizată, îi permise s-o sărute pe buzele tremurătoare. Un sărut uşor, explorator, dar care răscoli adânc fiinţa ei şi o făcu să-i bată inima mai repede.

— Dennis al tău nu

este un maestru în arta sărutului.

Această declarație ironică o determină să se retragă, dar brațele lui se strânseră imediat în jurul ei, trăgând-o către el, până când sânii i se strivIră de pieptul lui tare ca un zid.

Înfricoşată de ce s-ar fi putut întâmpla, Caroline încercă să-şi întoarcă faţa, dar barba lui îi mângâie bărbia şi buzele sale se deschiseră sub respiraţia caldă a gurii lui.

Caroline nu mai fusese niciodată sărutată

cu o asemenea intimitate senzuală, nefiind pregătită pentru senzațiile care o copleșiră. Mâinile i se înfipseră în umerii lui, dar gestul de a-l atinge nu reuși decât să-i sporească emoțiile. Nu mai putea gândi

limpede şi pentru prima dată în viaţă cunoscu atingerea unui bărbat pe sânii ei şi simţi primele valuri de emoţie tulburătoare, care o alarmară şi o bucurară totodată.

Când în sfârşit Leo o eliberă, abia mai putea

respira şi era îmbujorată. Se ridică în picioare, tremurând. Bărbatul se ridică la rândul lui şi-i atinse uşor umerii. Caroline se trezi luptând împotriva dorinţei de a se lipi de pieptul lui.

Chiar şi în inocenţa

ei, simţi pericolul de a prelungi acest moment şi, îndepărtându-se de el, zise, neliniştită:

— Cred că ar trebui să mă duc la culcare.

— Este o invitaţie?

Obrajii ei se aprinseră şi mai tare şi, pentru a-şi ascunde

stânjeneala, replică, supărată:

— Cred că te-ai distrat destul pe seama mea.

El n-o opri când părăsi încăperea, dar tânăra îi simţi privirea arzătoare urmărind-o.

Se dezbrăcă pe

întuneric şi se urcă în pat, dar somnul nu reuşi să-i închidă pleoapele obosite. Mintea ei relua fără încetare fiecare detaliu al acestei zile stranii, fiecare clipă petrecuta in brațele bărbatului de a cărui existență nu ştiuse

nimic pana ieri. Roşi de ruşine gândindu-se la intimitatea acelor momente şi la faptul că, într-un fel sau altul, îi dăduse permisiunea s-o îmbrăţişeze cu o pasiune nepermisă. Nu-şi putea imagina ce crede despre ea, dar ştia

că se simțise de parcă ar fi fost drogată si lipsită de voință.

Dennis o sărutase adesea, dar săruturile lui nu-i stârniseră niciodată asemenea senzații, nu-i treziseră niciodată emoțiile, logodnicul nici măcar

n-ar fi visat s-o mângâie atât de intim cum o făcuse acest bărbat. Caroline gemu amintindu-şi atingerile lui şi se rugă să poată pleca de aici cât mai repede, chiar mâine dimineaţă. Nu îndrăznea să mai

rămână în compania acestui bărbat tulburător, dacă voia să-şi păstreze integritatea.

Se strădui să se gândească la Dennis, la dragostea pentru el, la faptul că prietenia lor devenise din ce în ce

mai caldă, mai frumoasă. Căsătoria cu el îi va oferi împlinirea şi fericirea, după care tânjise întotdeauna, îşi spuse ea ferm, ignorând îndoielile care-i invadau gândurile. Nebunia pe care o experimentase în brațele altui bărbat

trebuia uitată, Caroline dând vina pentru acest coşmar pe circumstanţele ciudate care-i făcuseră sa se întâlnească.

Cu acest gând adormi în sfârşit, dar visele îi erau confuze şi încâlcite, şi fu uşurată

când se trezi a doua zi dimineață, în lumina soarelui care-i intra pe fereastră. Peisajul cenuşiu era acum preschimbat într-o mirifică privelişte de verde şi auriu. Se îmbrăcă şi-şi strânse lucrurile în grabă, abia

aşteptând să plece.

După ce-i confirmă faptul că râul scăzuse suficient încât să poată fi traversat pe podul cel mic, Leo fu la fel de tăcut ca întotdeauna. Luară micul dejun în tăcere, şi bărbatul nu-i mai vorbi decât la

plecare, când o văzu că se îndreaptă spre uşă, cu bagajul în mână.

— Rezervorul maşinii tale era aproape gol, zise el. Ţi-am pus zece litri de benzină, care cred că te vor ajuta să ajungi acolo unde doreşti.

— Mulţumesc, răspunse ea zâmbind nesigur, dar recunoscătoare. Eşti foarte amabil.

— Chiar crezi asta? o întrebă el ironic, iar ea îşi plecă privirea, amintindu-şi cele petrecute cu o seară

înainte.

— Trebuie să-ți plătesc pentru combustibil?

— Lasă! se răsti el nervos, aruncându-i geanta pe bancheta din spate a mașinii și ținându-i portiera. E timpul să pleci.

Graba cu care o îndemna să plece era surprinzător de dureroasă, dar Caroline îşi ascunse sentimentele râzând nepăsătoare.

— Da, zise ea urcându-se la volan, ai dreptate. Am un drum lung de parcurs şi multe

de explicat când voi ajunge la destinație.

Bărbatul se încruntă.

— Nu te sfătuiesc să-i spui logodnicului tău unde ai stat în aceste două zile.

— De ce nu? întrebă ea, surprinsă.

— Nu cred că va

înțelege.

Caroline îl privi îngândurată, apoi răspunse:

— Nu știu să mint prea bine și cred că va fi mai bine să-i spun unde am fost.

— Îți admir dorința de a fi cinstită, remarcă

el cu un zâmbet cinic care-i strâmbă buzele, dar vrei să-i spui şi ce s-a petrecut ieri-seară?

— Nu, cred că nu, spuse ea, privind în altă parte. Acel incident neimportant este ca şi uitat.

— Crezi că vei

reuşi să-l uiţi?

Întrebarea o uimi, dar îşi ascunse rapid confuzia şi-şi întinse mâna pe geam, făcându-i un semn vag.

— La revedere, Leo, zise ea, rostindu-i numele cu un zâmbet nervos.

Pe buzele lui nu apăru niciun surâs, dar îi luă palma în mâinile sale mari şi i-o strânse uşor.

— Apreciez foarte mult faptul că mi-ai oferit adăpost, îi mulţumi ea.

— Ia asta, zise el

abrupt, eliberându-i mâna şi punându-i in palmă o carte de vizită mică şi albă pe care se aflau un număr de telefon şi un nume. Când te întorci la Cape Town, caută-l pe omul ăsta. Cred că ar putea să-ţi dea ceva de lucru.

— Harold Prince, citi ea numele cu voce tare, apoi îl privi pe Leo cu suspiciune. Este un prieten de-al tău?

— O cunoştinţă îndepărtată, dar e un tip care te poate ajuta, o asigură el pe un ton ironic.

Peste câteva minute, maşina se îndepărtă pe cărarea sinuoasă.

Caroline îl vedea încă pe Leo în oglinda retrovizoare. Avea mâinile înfundate în buzunarele blugilor, iar soarele dimineții i se cuibărise în părul

dezordonat. Era o nebunie să simtă asta, dar i se părea că, părăsindu-l, lasă în urmă o parte esențială a vieții ei.

La lumina zilei, Caroline descoperi locul unde se rătăcise pe vreme de furtună şi găsi

drumul fără probleme.

Era aproape zece jumătate, duminică dimineață, când opri mașina în fața casei familiei Lindsay. Abia reuși să coboare, și Denis, înalt, subțire și furios, îi ieși înainte.

— Pe unde naiba ai

umblat? întrebă el, prinzând-o de umeri şi scuturând-o uşor.

— Am fost...

— Aproape am înnebunit de îngrijorare, îi întrerupse el furios explicaţiile. Am sunat la fiecare secţie de poliţie de aici

şi din Cape Town, dar niciuna nu ne-a putut ajuta.

— Îţi pot explica, Dennis, reuşi ea să spună în sfârşit, dar el o întrerupse din nou.

— Vino mai întâi să-mi cunoşti părinţii, zise bărbatul, luând

geanta din maşină şi conducând-o spre casă. Îmi explici mai târziu, adăugă el cu fermitate.

Domnul şi doamna Lindsay păreau destul de agreabili şi o întâmpinară pe Caroline cu o căldură care părea reală. Îi arătară camera

unde avea să stea şi o lăsară să se odihnească după drum.

Ceaiul se servi în sufragerie. Abia atunci reuşi Caroline să explice de ce n-a putut ajunge vineri seară, aşa cum fusese planificat.

După ce termină

povestea, în cameră se lăsă tăcerea. Caroline privi întrebătoare către Dennis, dar mama lui fu cea care interveni:

— Vrei să spui că ţi-ai petrecut două nopţi singură cu un străin şi că nici măcar nu ştii cine este?

Privirea Carolinei trecu de la chipul încordat al lui Dennis către fața scandalizată, cu buzele subțiri strânse ferm, a femeii din fața sa.

— Nu mi-a spus numele lui şi eu n-am crezut că ar fi cazul să

insist.

— Putea fi un infractor sau chiar mai rău, vorbi Dennis, iar Caroline îi zâmbi cu indulgență.

— Sunt convinsă că nu e cazul, replică ea încet.

— Sper, draga mea,

că nu vei repeta această poveste nimănui, zise femeia.

— De ce nu, doamnă Lindsay? întrebă Caroline, încercând să-şi ascundă iritarea. Nu s-a întâmplat nimic de care să-mi fie ruşine.

— Mama vrea să

spună...

— Pot explica singură, Dennis, se grăbi doamna Lindsay să intervină, îndreptându-şi privirea către Caroline, care începuse să se simtă stânjenită. Suntem bine cunoscuţi aici, continuă

ea, şi nu trebuie să se afle că viitoarea soție a fiului mei a petrecut atâta timp singură cu un străin, în casa acestuia, indiferent care au fost circumstanțele. Dacă s-ar afla, n-am mai putea să dăm ochii cu prietenii noştri.

— Dar doamnă Lindsay, eu... începu Caroline, dar de data asta domnul Lidsay îi tăie vorba.

— Te credem că nu s-a întâmplat nimic... între tine şi... acest... bărbat, dar ştii cum sunt oamenii şi ce pot

specula dacă află această... poveste. Oamenii adoră bârfa şi adaugă bucuroşi întâmplări inventate unui fapt în aparenţă nevinovat.

— Părinţii mei au dreptate, Caroline, zise Dennis, bătând-o uşor,

impersonal pe braț. Cred că ar fi mai bine să nu mai aducem niciodată în discuție acest subiect.

Caroline îşi ascunse furia, de dragul lui, şi aprobă cu vioiciune.

— Dacă spui tu, Dennis.

— Bine, răspunse el tăios. Acum, să trecem la altceva, adăugă el, scoţând din buzunar un inel cu diamant şi strecurându-i-l pe degetul.

Caroline reuşi să uite cele întâmplate şi se entuziasmă la gândul că

iată, era deja logodită, deşi era evident că părinţii lui Dennis nu aprobau alegerea fiului lor.

Domnul Lindsay destupă o sticlă de şampanie ca să celebreze logodna şi deşi toată lumea părea,

aparent cel puțin, bucuroasă, Caroline simți deodată nevoia irațională să se întoarcă în casa străinului, pentru a mânca sandvişuri reci în fața focului, alături de Leo.

După-amiază, Dennis îi arătă ferma,

dar fu neobişnuit de tăcut şi de necomunicativ, iar tăcerile dintre ei deveniră din ce în ce mai îndelungate şi mai dese, pe măsură ce trecea timpul. O sărută o dată, sub ramurile salcâmului, dar buzele

lui erau reci, iar ale tinerei rămaseră închise.

Seara, după ce părinţii se duseră la culcare, cei doi logodnici stătură unul lângă altul pe canapeaua din faţa căminului, iar Caroline se ghemui în braţele lui

şi-i oferi buzele pentru un sărut protocolar. Amândoi, realiză Caroline cu regret, încercau cu disperare să simtă puţină pasiune şi să dea îmbrăţişării căldură aşteptată.

— Caroline, în legătură cu bărbatul

ăla... zise Dennis în sfârşit, îndepărtându-se şi aprinzându-şi o ţigară.

— Credeam că nu mai vrei să discutăm acest subiect.

— Da, admise el, aruncând spre tavan un rotocol de fum, dar

vreau să ştiu... nu s-a întâmplat nimic, nu?

Caroline era mânioasă şi dezamăgită.

— Nu m-am culcat cu el, dacă asta vrei să insinuezi, ţipă ea.

— Nu trebuie să te superi, doar am întrebat.

— Nu m-am supărat, zise ea. Încerc doar să spun că deşi am dormit în patul lui, n-am dormit alături de el.

— Aţi fost împreună tot timpul cât ai stat acolo?

— Da, în

majoritatea timpului.

— Sper că n-a făcut remarce indecente la adresa ta.

Atitudinea lui suspicioasă o înfurie din nou.

— Singura sugestie pe care mi-a făcut-o a fost să nu-ţi

spun unde am stat, țipă ea cu ochi strălucind de furie, şi încep sa cred că a avut dreptate.

— Dar de ce ți-a spus să minți, de vreme ce între voi nu s-a întâmplat nimic? întrebă Dennis, evitându-i privirea.

Ea îl privi o clipă si se miră că simțea atât de puțină căldura la vederea siluetei sale subțiri şi a trăsăturilor lui frumoase. Acest lucru o sperie. Această răceală nefirească față de un bărbat de al cărui sprijin şi de a cărei

înțelegere avea nevoie disperată în acele clipe era bizară. Sperase să poată discuta cu el problemele ei financiare, dar date fiind circumstanțele, era mai bine să nu abordeze acest subiect. Îşi roti pe deget inelul cu diamant

şi întrebă:

— Unde vrei să ajungi cu acest interogatoriu, Dennis?

— Ne vom căsători, şi aş vrea să pot fi sigur de tine, explică el, trăgând din ţigară şi privind-o cu o expresie de neînţeles. Crezi că

este o crimă?

— Vrei să spui că ai dori să te asiguri că sunt neatinsă, remarcă ea.

— N-aş spune-o chiar atât de brutal, dar... da, admise el, nervos.

— N-ai încredere în mine? întrebă ea.

— Întotdeauna am fost sigur că eşti demnă de încredere... în trecut.

— Iar acum ți-ai schimbat părerea?

— La naiba, Caroline, nu mă poți condamna pentru că vreau să fiu sigur de tine, se răsti el, strivind

țigara în scrumiera de lângă canapea. Este vorba despre reputația familiei mele, iar mama mi-a mărturisit în seara asta că simte că ascunzi ceva.

— Mama ta are dreptate, izbucni tânăra. Ce nu ți-am spus, este

că am descoperit în gazda mea un om interesant şi fascinant. Şi mai e ceva, adăugă ea, trăgând aer în piept. M-a sărutat ieri-noapte, şi aş minţi dacă aş spune că nu mi-a plăcut.

Gata, zarurile

fuseseră aruncate! Acum, Dennis putea înțelege ce dorea, se gândi ea nefericită, plecând ochii în pământ şi clipind cu disperare pentru a-şi reţine lacrimile.

— Te-a sărutat? repetă Dennis,

neîncrezător.

— Da, recunoscu ea. Asta am spus.

— Dumnezeule! exclamă bărbatul, dezgustat. La ce altceva mă mai pot aştepta din partea ta?

— La asta, zise ea cu amărăciune, scoţând

inelul de pe deget şi punându-l pe canapea, între ei. Nu cred că mă pot mărita cu tine,date fiind împrejurările.

— Caroline... făcu Dennis, nemaifiind în stare să adauge altceva timp de câteva secunde. Doar nu vorbeşti serios,

nu? relua el după o lungă tăcere.

— Mă tem că vorbesc foarte serios, răspunse ea, privindu-l în ochi şi întrebându-se de ce omul de lângă ea i se părea deodată atât de slab, de nevrednic, mai ales în comparaţie cu

bărbatul care o găzduise pe timp de furtună.

Se uita la Dennis, bărbatul de care fusese atât de sigură că este alesul, şi se gândea că nu fusese nevoie decât de sărutul unui străin pentru a descoperi că nu-l iubeşte. Dennis nu

era bărbatul potrivit pentru ea şi, indiferent cât de mult o durea să afle asta acum, era convinsă că va reuşi cu timpul să accepte această nefericită situaţie.

— Este evident că reputaţia familiei tale

este mai importantă pentru tine decât mine, zise ea cu amărăciune în glas. Cine ştie, poate cândva se va ivi cineva care să te deranjeze descoperind acest incident nefericit din trecutul meu.

— Dar...

— Hai să nu mai discutăm, îl întrerupse ea, ridicându-se. Totul s-a sfârşit, voi pleca de aici mâine dimineață.

Dennis n-o urmă când ieşi din cameră, iar Caroline îi fu recunoscătoare. În ce o privea, suportase destul

pentru o singură zi şi-şi dorea să fie singură, ca să poată plânge în voie. Trebuia să înfrunte viitorul singură, se gândi ea, în timp ce se dezbrăca şi se urca în patul unui alt străin.

A doua zi dimineaţă, Caroline coborî la

parter, unde Dennis şi părinţii săi luau micul dejun. Era evident că bărbatul îi pusese la curent cu ruperea logodnei. Cei doi nu spuseră nimic, dar se vedea limpede că vestea îi bucura.

— Caroline, nu vrei

să te mai gândeşti? întrebă Dennis într-o doară, în timp ce o conducea la maşină. Amândoi am cam exagerat aseară, nu crezi?

Orele nedormite o făceau pe Caroline mai rece, mai dură şi mai

hotărâtă.

— Cred că ieri-seară te-am văzut pentru prima dată cum eşti cu adevărat, zise ea. Eşti pedant, extrem de mulţumit de propria persoană şi îngrozitor de îngust în vederi. De aceea, nu cred că-mi pot

petrece viața alături de tine. Nu mă pot adapta stilului tău rigid de viață.

— Dar ne iubim, protestă el.

— Nu, Dennis, dragostea înseamnă mai mult decât această relație lipsită de emoție.

Mi-ai fost prieten bun, dar asta-i tot. Mulţumeşte alor tăi pentru ospitalitate, zâmbi ea. Îmi pare rău că lucrurile s-au sfârşit astfel.

Pentru a doua oară în douăzeci şi patru de ore, Caroline lăsa în

urmă un bărbat care însemnase ceva în viața ei şi se îndrepta către un viitor nesigur, către o realitate împovărătoare.

Caroline încetă să mai accelereze când ajunse la drumul care ducea către casa străinului. Era tentată

să-l mai vadă o dată pe Leo, dar respinse imediat ideea, de teamă să nu fie întâmpinată cu nemulţumire şi cu ironie. Trecu mai departe cu viteză, îndreptându-se către Cape Town. Nu putea conta pe nimeni, numai

pe ea însăşi, îşi spuse ea, promiţându-şi să treacă singură peste toate astea.

Capitolul 3

Caroline sună din nou la agenția pentru ocuparea forței de muncă, dar i se răspunse că nu existau posturi libere pentru cineva cu calificare de

secretară. Oftă, puse receptorul în furcă şi ieşi din cabina telefonică. Disperată, se întoarse însă şi formă numărul de telefon pe care i-l dăduse Leo la plecare, din curiozitate.

— Protea Marine Engineering, bună

dimineața, se auzi o voce plăcută la celălalt capăt al firului.

Dintr-un motiv necunoscut, se intimidă şi închise.

Protea Marine Engineering. Mai auzise acest nume. Era o companie privată care

construia şi repara bărci şi iahturi luxoase, cunoscută nu numai în regiune sau în ţară, ci şi peste hotare.

Gazda ei misterioasă avea, se părea, relaţii în lumea bună. Acest lucru o uimi, şi tot restul dimineţii cântări dacă

trebuia sau nu să-l contacteze pe domnul Harold Price. Agenţia de angajări promisese s-o sune când va apărea ceva, dar nu-şi putea permite să aştepte la nesfârşit.

Hotărî să meargă să-l întâlnească pe

domnul Price şi, peste o oră, se afla în faţa secretarei acestuia.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă femeia, cu un aer preocupat. Caroline strânse geanta cu un gest nervos.

— Credeţi că aş putea să-l văd pe

domnul Price?

— Căutaţi de lucru?

— Da, zise Caroline, umezindu-şi buzele.

— Nu cred că există posturi libere la ora actuală, dar aş vrea să verific, spuse femeia,

ridicând receptorul telefonului şi apăsând un buton. Domnule Price, o domnişoară întreabă dacă există posturi libere. Numele, vă rog, reluă ea, privind-o pe Caroline.

— Adams, răspunse ea, intimidată.

Caroline Adams.

— Domnul Price vă va primi imediat, reluă secretara, după ce ascultă răspunsul directorului. Puteți intra pe aici.

Caroline înghiți în sec, emoționată, şi făcu ceea ce i se spusese.

Intră în biroul impresionant şi mobilat cu gust, unde fu întâmpinată de un bărbat cu un aspect serios şi preocupat.

— Vă rog să luaţi loc, domnişoară Adams, o invită bărbatul. Înţeleg că vă interesează

un loc de muncă.

— Da, zise ea, aşezându-se pe marginea scaunului. Există vreun post disponibil?

— Avem un post liber la departamentul de contabilitate, ceea ce implică dactilografiere,

dar şi muncă de secretariat, spuse el, evaluând-o circumspect şi uşor critic. Credeţi că vă puteţi descurca?

— Da, răspunse ea nerăbdătoare... poate prea nerăbdătoare. Adică... sunt convinsă că mă pot descurca,

adăugă ea cu timiditate.

— Bine, răspunse el abrupt, plecându-şi preocupat ochii pe hârtiile pe care le avea în faţă.

— Am un CV, dacă vreţi să vă uitaţi pe el, zise Caroline, deschizând geanta.

— Nu cred că e necesar, zise bărbatul, cu un gest dezinteresat din mână. Veţi discuta cu cineva care să vă spună exact condiţiile, salariul şi aşa mai departe. Secretara mea vă va conduce.

Caroline,

emoționată, se ridică nesigur. Era cel mai ciudat interviu la care participase vreodată. Ridică din umeri şi zâmbi.

— Vă mulțumesc mult, domnule Price.

— Nu-mi mulțumiți, domnişoară

Adams, replică bărbatul cu o uşoară nervozitate. Eu îmi îndeplinesc responsabilităţile cum pot mai bine, iar restul depinde de dumneavoastră.

Peste o jumătate de oră, Caroline plecă, uimită. I se părea că are

un vis ciudat, din care avea să se trezească. Se ciupi, pentru a se asigura că era trează, apoi se felicită pentru norocul pe care-l avusese.

La sfârşitul primei săptămâni de lucru la Protea Marine

Engineering, uitase deja povestea bizarului interviu de angajare.

Începea sfârşitul de săptămână. Când ajunse în cămăruţa ei, realiză pentru prima dată cât de mult îi lipsea Dennis. O durea să se gândească la el şi la fericirea pe

care ar fi putut s-o împartă cu el, dar nu se mai punea problema unei eventuale răzgândiri. Nu se putea mărita cu el, mai ales după ce atât el însuşi, cât şi părinţii lui se purtaseră aşa cum o făcuseră, după ce

aflaseră despre şederea ei forțată într-o cabană retrasă alături de un străin văzuse pe Dennis cum era în realitate şi, deşi nu-şi putea ignora complet sentimentele care o legau de el, era conştienta ca mar putut trăi alături de un

asemenea om, cate se îndoia de inocența ei. În loc să fie recunoscător că cineva oferise iubitei lui un adăpost pe timp de furtună, el fusese îngrijorat pentru reputația familiei sale.

Gândurile ei se îndreptară involuntar

către bărbatul care o sărutase, trezind în ea emoţii pe care nu le cunoscuse pana atunci, iar pulsul îi crescu alarmant. Nu era deloc probabila o nouă întâlnire... Şi totuşi, dacă s-ar fi întors acolo, la cabana lui, poate ar fi

primit-o. Dar cum nici măcar nu-i trecea prin nume sa facă așa ceva, era imposibil să se revadă...

Caroline încercă sa se dezmeticească şi hotărî sa facă o baie. Era ridicol să se gândească la bărbatul acela, despre

care nu ştia aproape nimic, îşi spuse ea cu hotărâte. Dar chipul lui, îi invada iarăşi gândurile, cu o intensitate halucinanta... Aproape se simţea bântuită.

Luni dimineaţă, Caroline abia se aşeza la

birou, şi o femeie slabă, înaltă, cu părul roşu, intră în încăpere şi se apropie de biroul de lângă ea.

— Bună, zise femeia, eu sunt Margery Doyle. Eşti nouă, nu.

— Da, aprobă din cap Caroline, estimând

vârsta femeii la treizeci şi cinci-patruzeci de ani. Numele meu este Caroline Adams.

Margery trase scaunul şi se aşeză oftând.

— Tocmai m-am întors dintr-o binemeritată vacanţă,

explică femeia, şi crede-mă că n-am deloc chef de muncă.

— În ce mă priveşte, cred că va trece mult până când să mă gândesc la o vacanţă, zâmbi Caroline. M-am angajat acum o săptămână şi încă mai

învăț ce trebuie să fac.

— Te poți baza pe mine, răspunse amabil Margery. Te voi învăța tot ce trebuie să știi.

Caroline o plăcu imediat și de-a lungul zilei, descoperi că Margery Doyle era o sursă inepuizabilă de

informații atât legate de munca de birou, cât şi de oamenii de la serviciu.

La masa de prânz, Caroline o întrebă:

— Lucrezi de mult aici?

— M-am angajat atunci când Leul a

preluat afacerea de la tatăl său, acum cinci ani.

— Leul? râse Caroline, cu un aer întrebător.

— Şeful se numeşte Gustav de Leeuw, explică Margery. De Leeuw înseamnă leul. înțelegi?

— Da, aprobă tânăra, gânditoare. Nu cred că l-am întâlnit.

— Şi nici nu-l vei întâlni, făcu Margery, convinsă. Leul are o intrare separată în clădire şi un lift personal care-l duce direct la birourile sale

de la etajul şase. Rareori are întrevederi cu altcineva decât cu şefii departamentelor.

— Vrei să spui că nu l-ai văzut niciodată?

— Ba da, l-am văzut plecând de la serviciu în Jaguarul său argintiu şi ocazional în ziare, dar

nu l-am întâlnit personal niciodată. Este foarte retras şi bănuiesc că este un adevărat tiran.

— Pare înfricoşător, remarcă cealaltă.

— Este foarte onest în relaţiile cu angajaţii, dar toată lumea se teme

de el.

Auzind acestea, Caroline mulţumi Cerului că nu va fi niciodată nevoită să-şi întâlnească angajatorul.

La aproape o lună după angajare, Caroline fu forţata sa-şi reamintească de

problemele ei financiare. Într-o seară, când ajunse acasă de la birou, portarul o anunță că fusese căutata de cineva şi că persoana o aştepta încă în holul clădirii.

— Domnule Hilton, exclamă ea la vederea

bărbatului.

— Bună, draga mea, răspunse acesta. Arăţi la fel de fermecător ca întotdeauna.

— De ce aţi venit aici? întrebă ea, fără să-şi poată ascunde dezgustul pe care i-l trezise complimentul.

— Ştii răspunsul la fel de bine ca şi mine, replică el încet, cu un zâmbet antipatic. Prietenii mei nu mai sunt mulțumiți cu aranjamentul actual şi nu mai vor să-şi primească datoria în rate. Vor toți banii

deodată.

— V-am mai spus, domnule Hilton, că am nevoie de mai mult timp. Şapte sute de ranzi reprezintă o sumă mare pentru mine

— De ce nu recunoşti că ţi-e imposibil să aduni o

asemenea sumă? o întrerupse el cu prefăcută blândețe. N-ai nimic sa oferi drept garanție, draga mea, şi asta este o problemă în plus. Am venit să-ți ofer o soluție.

— O soluție? repetă Caroline, suspicioasă.

Bărbatul tăcu şi-şi aprinse o ţigară, scoţând un nor gros de fum pe nări.

— Îţi mai las un răgaz de două săptămâni, şi dacă nici atunci nu poţi aduna banii, îţi voi plăti eu datoriile.

— Îmi veți plăti datoriile? se miră tânăra. Vreți să spuneți că veți achita suma în locul meu şi veți accepta să vă înapoiez banii în rate?

— Nu, draga mea Caroline, zâmbi el. Nu vreau bani de la tine.

— Ce vreți să spuneți... mai exact? întrebă ea temătoare, ținându-și răsuflarea.

— Există alte modalități prin care o fată drăguță ca tine poate răsplăti un bărbat ca mine.

— Plecați imediat de

aici! țipă ea indignată, aproape înecându-se.

Zâmbetul lui pieri şi atitudinea sa deveni amenințătoare.

— Voi pleca, dar nu uita că mai ai doar două săptămâni în care să faci rost de toți banii.

Caroline urcă în

cămăruța ei împleticindu-se. Era complet răvăşită. În numai două săptămâni trebuia să obțină toți banii. Asta însemna să se roage de cineva, de oricine, să-i împrumute suma de care avea nevoie... Pur şi simplu,

nu ştia cum să se descurce.

În săptămâna următoare, încercă să obţină un împrumut şi merse la mai multe bănci, dar fu refuzată cu fermitate. De vreme ce nu putea oferi nicio garanţie, nu era un

client solvabil.

Miercuri, la o săptămână după vizita lui Hilton, Caroline lua prânzul cu Margery. După o lungă tăcere, femeia o privi cu ochii ei verzi pătrunzători şi-i spuse cu blândeţe:

— Nu vreau să mă

amestec în viața ta, draga mea, dar de o săptămână încoace se întâmplă ceva cu tine... ești supărată. Dacă te pot ajuta cu ceva, te rog să-mi spui.

— O, Margery, mi-aș dori să mă poți ajuta, ofta Caroline,

lăsând deoparte mâncarea neîncepută şi cerând o ceaşcă de ceai.

— Spune-mi, poate voi reuşi.

— Trebuie să fac rost de şapte sute de ranzi până miercurea viitoare, mărturisi Caroline cu tristeţe.

Ochii femeii se măriră de uimire.

— Pentru ce ai nevoie de banii ăştia, draga mea?

Caroline explică rapid despre ce era vorba şi încheie:

— Deci, dacă nu pot plăti împrumutul,

atunci...

— Atunci, acest Maxwell Hilton va pretinde... înțeleg.

— Nu există nicio posibilitate să fac rost de atâţia bani şi nu ştiu ce se va întâmpla cu mine.

— Eu te pot ajuta cu două sute, se oferi

Margery, dar mai sunt încă cinci sute de ranzi pe care trebuie să-i găseşti în altă parte.

— Eşti foarte drăguță, Margery, dar... se întrerupse Caroline, muşcându-şi cu nervozitate buza. O, aş vrea să mor!

— Nu spune asta! o certă femeia, strângându-i uşor mâna. Uite cum facem. Voi încerca să fac rost de banii de care ai nevoie, întrebând şi eu în stânga şi-n dreapta. Poate vom reuşi să strângem banii până

miercurea viitoare.

— Ai face asta pentru mine? întrebă Caroline cu speranță.

— Nu-ți pot promite nimic, o avertiză Margery, dar voi face tot posibilul.

— Mulțumesc, suspină Caroline, ceva

mai uşurată.

Abia se întoarseră la birou, şi telefonul de pe biroul lui Margery sună insistent.

— Este pentru tine, zise femeia, întinzându-i receptorul.

— Domnişoară Adams? se auzi la

celălalt capăt al firului vocea fermă a lui Harold Price. Trebuie să mergeţi sus, la domnul de Leeuw. Lăsaţi orice treabă şi grăbiţi-vă. Domnului de Leeuw nu-i place să aştepte.

— Da, domnule Price, zise ea cu o voce

în care se ghicea teama. Imediat...

— Ce s-a întâmplat? se interesă Margery, observând chipul palid al colegei sale.

— Domnul de Leeuw vrea să mă vadă.

— Leul? exclamă Margery, surprinsă şi

neîncrezătoare. De ce?

— Nu ştiu...

— Baftă, îi ură femeia, încurajând-o din priviri.

Urcând cu liftul până etajul şase, Caroline încerca să-şi facă puţin curaj. De ce voia domnul de Leeuw

s-o vadă? Trebuia să fie în legătură cu munca ei, desigur. Şi totuşi, nu-i spusese Margery că bărbatul nu se întâlnea decât cu şefii departamentelor? Atunci, despre ce putea fi vorba? Liftul se opri parcă prea repede şi

Caroline ieşi tremurând din cabină.

— Domnişoara Adams? întrebă femeia cu păr cărunt din spatele biroului de secretariat.

— Da, şopti tânăra.

Femeia îi arătă o uşă la stânga ei, iar Caroline

se apropie de ea ezitând. Dincolo de acea uşă o aştepta Leul. Îngrozită, Caroline privi înapoi către femeia de la recepţie.

— Nu-l faceţi să aştepte, zise aceasta.

Biroul era larg şi luminos, iar mobilierul

foarte modern, dar ochii tinerei se fixară asupra siluetei care se afla în fața ferestrei înalte. Bărbatul părea să nu fie conştient de prezența ei, iar Caroline se întrebă dacă trebuia să-şi dreagă glasul ca să-i atragă atenția, dar nu reuşi să

facă niciun gest.

Tăcerea continuă o vreme, apoi tânăra se hotărî să acţioneze, înghiţi cu greutate şi şopti, răguşit:

— Domnule de Leeuw?

El se întoarse, dar abia când bărbatul se

apropie de birou reuşi să-l vadă mai bine... Şi inima ei se opri. Clipi des, necrezându-şi ochilor, apoi murmură, pierdută:

— Tu?

Picioarele începură să-i tremure şi se grăbi să se aşeze pe scaunul

pe care bărbatul i-l oferi cu un gest indiferent.

Caroline îl privea stăruitor, marcată de această ciudată coincidență.

În fața ei se afla bărbatul care-i oferise adăpost în cabana lui sărăcăcioasă, în acea

noapte furtunoasă. Hainele şi cizmele fuseseră înlocuite cu un costum închis la culoare, elegant şi perfect croit, şi cu pantofi scumpi, din piele. Cămaşa albă de mătase contrasta cu bronzul chipului său

masculin, iar cravata cenuşie, sobră, era prinsă cu un ac cu diamant. În locul pipei, bărbatul fuma acum un trabuc aromat.

— Ei? întrebă el cu o privire ironică. Nu mai spui nimic?

Caroline realiză încă

o dată că se uita la el cu o stăruință care nu era deloc politicoasă, dar în același timp constată că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de bunele maniere. Cu o mânie imposibil de controlat, zise:

— Înțeleg acum de

ce ți s-a părut amuzant că te-am numit Leo şi de ce domnul Price s-a purtat atât de ciudat când am apărut aici. Abia acum îmi dau seama ce a crezut despre mine.

— Eşti îngrijorată pentru reputația ta?

întrebă el cu ironie.

— Bineînțeles.

— Observ că nu porți inelul de logodnă.

— Am rupt logodna.

— De ce?

— Din motive personale.

— Vrei să spui că

Dennis nu te-a crezut când i-ai spus că virginitatea ta este încă intactă, după ce ai petrecut un weekend alături de mine? întrebă el zâmbind cinic.

— Da, a fost unul dintre motive, recunoscu ea, plecând

ochii.

O tăcere jenantă se lăsă între ei o vreme, apoi Caroline întrebă cu asprime:

— Asta-i tot ce voiai să-mi spui?

Regretă însă imediat izbucnirea, pentru că în fața ei nu se mai afla

bărbatul numit Leo, ci Gustav de Leeuw, omul de afaceri pe care toţi angajaţii îl respectau şi de care se temeau în egală măsură.

— Îmi cer scuze, domnule Leeuw, dar cred că viaţa mea personală nu te priveşte,

reluă ea cu un ton îmblânzit.

— Te înşeli, zise el, scuturând trabucul. Viața ta personală mă priveşte îndeaproape.

— Mă tem că nu înțeleg, clipi Caroline, uimită.

Bărbatul se ridică şi

se duse din nou la fereastră, începând să vorbească încet, cu un ton egal.

— Tatăl tău, Vincent Adams, a murit acum un an. În certificatul de deces se arată că a murit din cauza unei tromboze

coronariene, dar unii spun că s-a înecat în băutură. A trăit numai pe datorie şi şi-a tocat banii la cărţi, dar în loc să-i laşi datoriile să moară odată cu el, mândria ţi-a dictat să iei asupra ta achitarea lor. Ai vândut casa din

Hout Bay pentru a le plăti, dar tot ai rămas cu o datorie de la jocurile de noroc în sumă de opt sute de ranzi, din care ai plătit, din câte înțeleg, o sută.

Bărbatul se opri şi se apropie de ea.

— Informațiile

mele sunt corecte, nu?

— Dar... cum de ştii-atâtea despre mine? şopti ea.

— Te-am verificat.

— M-ai ce...? întrebă ea, încordată.

— M-ai auzit bine, zise el, aşezându-se pe un colţ de birou şi

încrucişându-şi mâinile la piept.

— Dar... de ce? întrebă ea, confuză.

— Îţi explic mai târziu, replică el. Am auzit că un anume Maxwell Hilton ţi-a făcut o vizită acum o săptămână. Aşa e?

— Da, zise ea încet.

— Ai şapte sute de ranzi să-ţi achiţi datoria, sau ai de gând să-i accepţi propunerea?

— Dacă te referi la oferta de a-i deveni amantă, răspunsul este nu, răspunse ea imediat, cu un rictus de dezgust.

N-am bani să plătesc, dar prefer să mor decât să-l las să mă atingă.

— Asta voiam să aud, zise el schițând surâsul ironic pe care şi-l amintea atât de bine. Acum, putem discuta despre afaceri.

—Ce afaceri? întrebă

Caroline, suspicioasă.

— Din motive pe care ţi le voi explica mai târziu, trebuie să fac rost de o soţie până la sfârşitul acestei luni. Dacă mă vei ajuta în această problemă, voi avea grijă ca Maxwell să nu te mai deranjeze

niciodată.

Caroline îl privi şocată şi neîncrezătoare, roşind şi pălind pe rând. Încercă să-şi spună că nu auzise bine, dar cuvintele lui se repetau ca un ecou în mintea ei.

— Mă ceri în

căsătorie? întrebă ea în sfârşit.

— Da, răspunse el, privind-o cu fermitate. Căsătoreşte-te cu mine şi în schimb voi plăti datoriile cu care te-a împovărat tatăl tău.

— Dar nu există cineva la care să ţii şi cu

care să te căsătoreşti cu adevărat? întrebă ea, cu o notă de protest.

— Țin mult la libertatea mea. Femeia pe care o ştiu şi-ar dori să facem din această căsătorie un angajament permanent. Dar cu tine pot face o înțelegere

care să stipuleze că mariajul se încheie imediat ce anumite persoane se vor declara mulțumite de faptul că sunt căsătorit oficial.

— Din ceea ce spui, înțeleg că vrei să te foloseşti de o persoană nesemnificativă ca mine

pentru a-ți atinge scopurile, concluzionă ea nervoasă.

— Acest lucru este valabil pentru amândoi, zâmbi el cinic. Nu eşti tentată de propunerea mea?

Caroline era tentată, da. Era tentată să-i

spună să se ducă la naiba, dar ezita. Bărbatul îi oferea o cale de scăpare din ghearele lui Maxwell Hilton, iar ea era suficient de disperată pentru a lua în calcul această posibilitate. Dar mai era şi Margery, care încerca

s-o ajute, şi voia să aştepte rezultatul acestor eforturi înainte de a spune da.

— Am nevoie de timp de gândire, zise ea cu o voce tremurătoare.

— Din câte ştiu, mai ai la dispoziţie o săptămână pentru a face

rost de banii datoraţi lui Hilton. Marţi seară, la şapte, vin să te iau şi atunci îmi vei spune decizia ta.

— Bine, aprobă ea.

— Poţi pleca, o concedie el abrupt, dar când ajunse la uşă, vocea lui autoritară o

opri. Stai o clipă!

— Ce este? se întoarse ea, aşteptând să se apropie.

— Pot conta pe discreţia ta? întrebă bărbatul, aplecându-se spre ea într-un fel care-i făcu inima să bată mai repede.

— Da, răspunse ea, dar ce să spun când angajații mă vor întreba de ce m-ai chemat în biroul tău?

— Sunt sigur că te vei gândi la un răspuns, zâmbi el, deschizându-i uşa şi aşteptând să iasă.

Capitolul 4

Liftul o duse pe Caroline la etajul întâi, acolo unde lucra, dar nu suficient de încet pentru ca starea de confuzie s-o părăsească. Tremura, iar în mintea ei se

amestecau gânduri contradictorii. Când se aşeză la birou, avu strania senzaţie că scăpase cu bine dintr-un coşmar.

— Ei? întrebă Margery, curioasă. Ce a vrut Leul de la tine?

Caroline încercă să

se adune, îşi privi colega implorând-o parcă să nu-i ceară amănunte şi răspunse:

— Îmi pare rău, Margery, dar... este vorba despre o chestiune confidențială pe care n-o pot discuta cu nimeni, pentru

moment.

— Hm, făcu Margery cântărindu-i răspunsul. Întrevederea a avut vreo legătură cu datoria ta de şapte sute de ranzi?

— Într-un fel, admise Caroline, dar aş aprecia, adăugă ea

imediat, dacă m-ai ajuta totuşi să strâng banii.

— Am spus că voi face tot posibilul.

— Mulţumesc, Margery.

Caroline îşi ascunse confuzia şi teama cu un zâmbet care devenea din ce în ce mai şters, pe

măsură ce treceau zilele. Se simţea prinsă între ciocan şi nicovală. Dacă ar fi trebuit să aleagă între cele două oferte, ar fi ales căsătoria cu Gustav de Leeuw, preferabilă propunerii lui Maxwell Hilton, dar mai aştepta încă, plină

de speranță, ajutorul lui Margery Doyle, care n-o obliga la niciun gest radical.

Marți dimineață, ajunse la serviciu cu inima grea. Ceva îi spunea că situația nu se va rezolva așa cum își dorea, și doar o privire

aruncată chipului lui Margery o făcu să înțeleagă că bănuielile ei erau reale.

— Draga mea, îi spuse colega ei cu regret, am întrebat pe toată lumea pe care o cunosc, dar...

— Înțeleg, o

întrerupse Caroline cu zâmbetul pe care se forţase să-l poarte pe chip în ultimele zile. Ai fost foarte drăguță că te-ai preocupat de problema mea şi îţi mulţumesc.

— Dar ce te vei face? întrebă Margery

speriată, cu voce joasă.

— Mai există o soluţie pe care speram s-o pot evita, dar despre asta îţi voi povesti mâine.

— Doar n-ai de gând să accepţi propunerea lui Hilton, nu? întrebă Margery, uimită.

— Nu, şopti Caroline.

— Slavă Domnului, oftă colega ei. Dar ce...

— Mai ai răbdare puţin. Vei afla curând, îi promise ea.

Caroline se concentră cu mare greutate asupra

sarcinilor de serviciu. Singurul lucru la care se gândea cu adevărat era cina pe care urma s-o ia în compania lui Gustav de Leeuw. Nu i se părea deloc o ocazie fericită, ci mai degrabă o fatalitate, care atârna ca o sabie a lui Damocles deasupra

capului ei. Nu mai avea altă soluție decât să se mărite cu Leo, pentru a scăpa de Maxwell Hilton. Leul avea nevoie de o soție dintr-un motiv pe care încă nu i-l împărtăşise, iar ea avea nevoie de bani pentru a scăpa cu

fața curată din situația dificilă în care se afla. Nu erau cele mai bune motive pentru a porni în aventura căsătoriei, dar ca propunere de afaceri oferta era tentantă.

Caroline încercă toată ziua să adopte o

atitudine potrivită cu momentul şi să mimeze curajul şi dezinteresul, dar când Gustav de Leeuw veni s-o ia de acasă, era extrem de emoţionată şi de intimidată.

Bărbatul nu o duse la restaurant, cum îşi

imaginase, ci la locuința lui din Constantia.

— Vom avea mai multă intimitate aici, îi explică el scurt.

Casa era impresionantă şi mobilată cu gust, dar Caroline, care nu era obişnuită cu un

asemenea lux, era mai degrabă speriată şi copleşită de atâta bogăţie. Se simţea ciudat în rochia ieftină de şifon, de altfel singura toaletă de ocazie pe care o avea.

Cinară într-o încăpere mare, cu

servitori discreţi care veneau şi plecau fără zgomot, dar Caroline era prea nervoasă pentru a fi atentă la mâncare.

Încerca din răsputeri să-şi imagineze că se afla alături de Leo în cabana potopită de ploi,

dar bărbatul sobru care stătea acum în fața ei, în acest palat, era Gustav de Leeuw, autoritarul ei şef. Dacă s-ar fi aflat în acea cabană, ar fi fost egala lui. Dar gazda ei

din această seară avea un statut social şi o prestanță care-l făceau

superior ei în multe privințe. De aceea o şi uimea atât de mult faptul că o alesese să-i fie soție.

După ce terminară masa, Gustav o îmbie cu încă un pahar de vin, dar ea îl refuză hotărât. Amețise şi capul i se

învârtea. Băuse prea mult şi mâncase prea puţin.

— Sper că nu te superi, zise ea ezitând, dar aş vrea să ştiu ce făceai în cabana aceea retrasă, atunci când ne-am întâlnit prima dată.

— Locuința aceea se află pe o bucată de pământ care-mi aparține, explică el. Ferma ca atare este situată dincolo de râu, dar acolo locuiește cineva care se ocupă de gospodărie, așa că de fiecare dată când vizitez

locurile, mă retrag la cabană. Îmi place singurătatea, iar pacea şi liniştea aceea sunt tovarăşi de nădejde atunci când trebuie să mă gândesc la ceva important.

— Înţeleg, murmură ea,

conştientizând abia acum ce povară trebuie să fi însemnat prezenţa ei acolo, în acele momente.

— Chiar înţelegi? făcu el gânditor, iar inima ei bătu mai tare la vederea zâmbetului lui slab.

— Cel puţin încerc, se corectă ea.

Tăcerea se lăsă în cameră. Ochii lor se întâlniră şi amândoi se cufundară în această privire adâncă.

— Să nu ne mai ascundem după deget şi să nu mai amânăm

inutil momentul răspunsului tău, zise el deodată, rupând tăcerea. Ce ai hotărât să faci?

— De ce ai nevoie de o soție atât de repede? întrebă ea, fără să ia în seamă nerăbdarea bărbatului.

— Asta va rămâne

o chestiune personală până când voi primi un răspuns afirmativ.

— Nu prea am de ales, nu-i aşa? remarcă ea, nefericită.

— Ba da, o contrazise el. Îl poţi alege pe Hilton, sau mă poţi prefera pe mine.

— Exact asta voiam să spun, insistă ea, neajutorată. Ţi-am spus deja că mai bine mor decât să-i cedez lui Hilton, şi asta înseamnă că tu vei fi cel spre care mă voi îndrepta, pentru că am nevoie de ajutorul şi de sprijinul tău.

— Atunci, eşti de acord să te măriţi cu mine? întrebă el inutil, cu un glas lipsit de orice emoţie.

Caroline ezită, dar ştia perfect de bine că nu exista decât un singur răspuns la această întrebare.

— Da, sunt de acord să mă mărit cu tine.

— Bine, zise el brusc, ridicându-se. Să mergem în living. Îți voi explica în detaliu situația.

În livingul cu mobilier din lemn de

trandafir şi cu perdele de un roşu-sângeriu la ferestre, Caroline se aşeză pe un scaun impozant, cu spătar înalt, şi aşteptă în tăcere ca bărbatul să-şi aprindă un trabuc, înainte de a-i explica motivele care-l determinaseră s-o ceară

de soție. În șemineul de piatră ardea focul, încălzind camera spațioasă, dar Caroline tremura de emoție și inima ei era înghețată. Se uită întrebător la Gustav, care se așezase cu spatele la foc. Când ochii li se întâlniră, el

începu să povestească, aproape şoptit:

— Mama mea a fost o femeie bolnăvicioasă şi a murit când aveam cinci ani. Tatăl meu s-a recăsătorit cu Isobel Findlay când aveam doisprezece ani. Femeia era văduvă şi avea un

băiat de trei ani pe nume Russell. Tata a fost întotdeauna un personaj despotic, obişnuit să comande tuturor, inclusiv mamei, dar Isobel a reuşit să-l învârtă pe degete. L-a convins să-l adopte pe Russell, pentru ca

băiatul să-i poarte numele, apoi a încercat să-l facă pe tata să mă alunge. I-a spus că nu sunt demn de moştenirea pe care mi-o va lăsa. Rezultatul a fost că acum doi ani, când tata a murit, Isobel a moştenit douăzeci şi

cinci la sută din afacerea familiei, casa în care ne aflăm acum şi o mare sumă de bani. Ea şi cu fiul ei au plecat apoi în Namibia, locul unde se născuse Isobel.

— Şi totuşi, ai moştenit cea mai mare parte din afacere,

remarcă ea cu un zâmbet împăciuitor, deşi ştia prea bine că Gustav n-avea nevoie de compătimirea nimănui.

— Voi moşteni afacerea, o corectă el, dacă mă căsătoresc exact la doi ani după moartea

tatei, explică el.

— Dar este o condiție nedreaptă! exclamă Caroline.

— Cred că şi eu am partea mea de vină, se încruntă el. N-am făcut niciodată un secret din faptul că îmi place libertatea. Înainte de

moarte însă, tata a devenit aproape obsedat de ideea că afacerile vor ajunge pe mâna unor străini. De vreme ce era limpede că nu puteam avea un moştenitor legal în condiţiile în care nu eram însurat, Isobel a reuşit să-l

convingă pe tata că Russell ar putea să-i împlinească mai bine cerințele. Astfel a apărut stipularea testamentară despre care ți-am vorbit.

— Presupun că fratele tău vitreg este căsătorit.

— Da, zâmbi el

strâmb. Isobel a avut grijă să-i găsească o soție potrivită imediat după ce s-au instalat în Namibia. S-a căsătorit anul trecut şi înțeleg că aşteaptă deja un copil... ceea ce înseamnă că sunt foarte siguri că vor câştiga bătălia.

— Şi ce se va întâmpla atunci când mariajul tău se va sfârşi? se interesă ea. Dispoziția testamentară nu va rămâne valabilă?

— Nu, negă el, clătinând el din cap. Testamentul precizează că, pentru a moşteni

integral Protea Marine Engineering, trebuie să fac dovada căsătoriei înainte de data stabilită, asta-i tot.

— Înțeleg, făcu ea, plecând ochii. Pe ce dată ai nevoie de această dovadă a căsătoriei?

— Până pe

cincisprezece septembrie.

— Dar până atunci mai sunt doar două săptămâni! protestă ea, privindu-l surprinsă. Credeam că trebuie să te însori până la sfârşitul acestei luni.

— Exact, răspunse

el, strivind ţigara în scrumieră. Dar Isobel va veni încoace mai devreme şi este de presupus că Russell şi Nicola, nevasta lui, o vor însoţi. Fiind siguri de prada lor, vor să aibă timpul necesar pentru demersurile de preluare

a companiei. Şi desigur, vor să se convingă de faptul că sunt încă neînsurat.

— Şi vrei să le faci surpriza să te găsească însurat, îi continuă ea gândurile.

— Ai putea spune şi aşa, admise el. Sunt

convins că nu prea mai au bani şi dacă planurile mele reuşesc, Isobel va pierde şi partea din afacere pe care o are, şi casa familiei.

— Şi acum, ce se va întâmpla? întrebă ea, curioasă.

— Te duc înapoi

acasă, iar tu îl vei lăsa pe Maxwell în seama mea.

Tonul lui autoritar nu invita la negocieri, aşa că tânăra rămase tăcută până când maşina parcă în faţa casei ei.

— Mai vreau să te rog ceva, zise ea. îi pot

spune prietenei mele, Margery Doyle, despre... decizia noastră? A fost foarte bună cu mine şi n-aş vrea să primească vestea de la altcineva.

Ochii lui sclipiră ciudat în lumina slabă, şi o clipă, Caroline

crezu că o va refuza.

— Îi poți spune, aprobă el.

— Mulțumesc, şopti ea.

— Ne vedem mâine, spuse el, conducând-o până la uşă.

Numai când se aşeză

confortabil în pat, Caroline realiză toate implicațiile deciziei sale. Pentru a scăpa din ghearele unui bărbat, fusese de acord să se arunce în brațele altuia, un tip de care se temea din prima clipă când îl întâlnise. Căsătoria lor

urma să fie un aranjament de afaceri. El îi va plăti datoriile, iar ea trebuia să-şi joace de soție. Dar amintindu-şi săruturile lui din acea seară, începu să aibă îndoieli cu privire la înțelepciunea deciziei

de a se căsători cu el. Vor putea să aibă o relaţie strict platonică, deşi vor trăi sub acelaşi acoperiş câteva săptămâni?

Dormi prost şi se trezi încercănată, cu mult înainte ca soarele să apară pe cer.

— Ce vei face în privința lui Maxwell Hilton? o întrebă Margery Doyle imediat ce intră în birou. Ai găsit pe cineva să te ajute cu banii?

— Da, am găsit.

— Pe cine?

Caroline se ridică şi

se apropie de colega ei.

— Margery, am ceva să-ți spun. Vreau să auzi vestea de la mine, nu din altă parte.

— Pare o chestiune serioasă, observă femeia, așezându-se pe scaun.

— Este. Mă voi

căsători cu Leul, adăugă ea repede, umezindu-şi buzele uscate.

— Glumeşti? întrebă Margery după o lungă tăcere.

— Nu glumesc, o asigură Caroline. M-a cerut în căsătorie şi eu am acceptat.

— Vrei să spui că a acceptat să te împrumute cu cei şapte sute de ranzi, dacă accepţi să te măriţi cu el.

— Ceva de genul ăsta, recunoscu tânăra. Vezi tu, Margery, eu şi cu Leul ne-am mai întâlnit, dar pe atunci

nu ştiam cine este.

— Vrei să spui că ai descoperit asta abia când te-a chemat în biroul lui?

— Da.

— Dar ce coincidență, să ajungi să lucrezi pentru el, nu crezi? comentă Margery

cu evidentă neîncredere.

— N-a fost o coincidență, Margery, admise Caroline cu onestitate. El știa că am nevoie de o slujbă, așa că m-a trimis la Harold Price.

— Deci, a plănuit

totul de la bun început, observă Margery.

— Da, aprobă tânăra, gânditoare. Abia acum îmi dau seama.

— Dar acest lucru nu trebuie să te deranjeze, zise femeia, cu înțelepciune. în curând vei uita toate

astea. Doar vei deveni soţia şefului cel mare.

— Margery, protestă Caroline, simţind o oarecare animozitate din partea colegei sale, nu cred că înţelegi, iar eu mă tem că nu-ţi pot explica.

— Ce ar fi de

explicat? Totul s-a aranjat cum nu se poate mai bine, reluă Margery pe un ton de reproş.

— Da, desigur, şopti Caroline. Draga mea, te rog să nu te superi pe mine, vreau să rămânem prietene.

Pentru o clipă,

Caroline crezu că femeia n-o auzise, dar Margery se ridică în sfârşit de pe scaun şi-i întinse mâinile, zâmbind.

— Îmi pare rău, draga mea, dacă am fost puţin afurisită. Mă bucur pentru tine şi am

sentimentul că vei avea nevoie de o prietenă, aşa că îţi voi fi alături.

Caroline vru s-o întrebe de ce spusese asta, dar în birou intrară alţi angajaţi şi cele două prietene fură nevoite să încheie discuţia.

Către după-amiază,

telefonul sună şi Margery ridică receptorul, apoi i-l întinse Carolinei, spunându-i cu subînțeles:

— Este pentru tine.

— Caroline Adams, zise tânăra.

— Vin să te iau de

la intrarea în clădire la unu fix, se auzi în telefon vocea lui Gustav de Leeuw. Avem multe de discutat, aşa că vom lua prânzul împreună.

— Bine, aprobă ea, emoţionată.

— Ce ţi-a spus? o întrebă Margery,

curioasă.

Caroline îi explică.

— Hm! făcu femeia, clătinând din cap. Oamenii vor începe să comenteze dacă vă vor vedea împreună.

— Toată lumea va afla mai devreme sau mai târziu, o linişti

Caroline cu o lejeritate pe care nu o simțea.

Gustav de Leeuw nu păru deloc impresionat de privirile întrebătoare angajaților şi se arătă deranjat de atitudinea defensivă a Carolinei în fața mulțimii de gură-cască.

— De ce ai fața asta? îşi întrebă el viitoarea soție, cu reproş.

— Ce față? se miră ea.

— Arăți de parcă ai fi gata să plângi.

— Nu-i adevărat! protestă ea, nervoasă.

Dar mă nemulţumeşte faptul că sunt ţinta atâtor ochi curioşi.

— Te vei obişnui. Şi apoi, nu va trebui să suporţi prea mult timp toate astea, o linişti el, deschizându-i portiera.

Caroline nu răspunse şi merseră în

tăcere până la micul restaurant unde Gustav rezervase o masă retrasă. Li se serviră fructe de mare, însoţite de o salată exotică. Deşi mâncarea era delicioasă, tânăra era prea nervoasă pentru a se bucura de ea.

— M-am întâlnit cu Hilton azi-dimineaţă, şi poliţa pe care ai semnat-o atât de nesăbuit a fost achitată, zise bărbatul după ce terminară masa şi cerură cafele. Nu te va mai deranja niciodată.

— Mulţumesc!

răspunse Caroline, plecând privirea.

— Această primă etapă a înțelegerii noastre a fost rezolvată cu succes, continuă el pe un ton detaşat, de afaceri. A doua fază va fi căsătoria noastră. Am aranjat deja să aibă loc

în această sâmbătă, la ora patru după-amiază.

— Atât de repede? întrebă ea, foindu-se nervos pe scaun.

— Da, pentru că avem nevoie de un răgaz de câteva zile pentru a ne cunoaşte mai bine înainte de

venirea Isobelei. Va fi luna noastră de miere...

— Dar eu trebuie să mă duc la serviciu, protestă ea.

— Nu va mai fi necesar. Vineri va fi ultima ta zi de lucru.

Ochii ei cenuşii rămaseră un timp

privind gânditor trăsăturile lui dure, apoi Caroline zise încet:

— De ce am impresia că m-ai manipulat cu viclenie, încă din clipa în care ne-am întâlnit prima oară?

— Dacă aşa crezi,

atunci ai perfectă dreptate, zâmbi el, cu surâsul strâmb care Carolinei îi displăcea atât de mult. Mă retrăsesem la casa mea de la ţară ca să mă gândesc în linişte la ce aveam de făcut. Imediat ce te-am întâlnit, mi-am

dat seama că mă poţi ajuta. În momentul când am aflat că ai rupt logodna, am fost foarte mulţumit şi am angajat un detectiv particular ca să-ţi verifice trecutul. Trebuia să-ţi afle viaţa şi... potenţialul. Nu mai e cazul să spun că

problemele tale financiare au fost elementul de care aveam nevoie pentru a te convinge să-mi accepți propunerea. Aceste mărturisiri te şochează?

— Puțin, răspunse ea cu o linişte pe care

nu o simțea.

— Dar tot ce ți-am spus este adevărat.

— Nu mă îndoiesc, replică ea încordată.

Apoi, deşi şi-ar fi dorit să-şi poată înăbuşi mânia şi să pară rece şi indiferentă, continuă pe un ton din ce în ce mai

iritat:

— Eşti arogant şi egoist, aşa că sunt convinsă că tot ce spui este perfect adevărat. Dacă n-aş fi fost atât de disperată să scap din ghearele lui Hilton, ţi-aş fi spus să te duci naibii!

După aceste cuvinte

urmă o tăcere amenințătoare, şi tânăra ar fi făcut orice să-şi poată retrage vorbele necugetate. Gustav îşi sprijini coatele pe masă şi-şi apropie chipul de al ei, fixând-o cu o privire rece.

— Crezi că ai

dreptul să mă critici?

— Nu, admise ea, muşcându-şi buza. Nu sunt mai bună decât tine. Mă căsătoresc cu tine pentru bani şi mă dispreţuiesc pentru asta.

Bărbatul ridică din sprâncene, apoi zâmbi amuzat.

— Asta admir la tine, Caroline. Onestitatea ta.

Pe buzele ei tremură un surâs slab şi răspunse:

— De fapt, vrei să spui că mă consideri lipsită de maniere şi brutal de sinceră.

— Prefer asta în locul obedienței, o asigură el râzând, şi sunt convins că viața alături de tine, în aceste scurte două săptămâni, nu va fi deloc plictisitoare.

Caroline nu era sigură că bărbatul îi

făcuse un compliment, dar nu insistă să afle adevăratul înțeles cuvintelor sale. Îşi băură cafeaua în tăcere, apoi plecară.

Deşi nimic din această cină nu avusese farmecul unei logodne, Caroline se simțea

emoţionată şi tulburată.

La birou, viaţa tinerei luă o turnură aproape ireală. Fiind văzută alături de Gustav, deveni ţinta privirilor tuturor angajaţilor, care o cercetau curioşi. Atunci când vestea viitoarei

căsătorii deveni publică, Margery făcu tot posibilul s-o protejeze de bârfe.

Săptămâna trecu repede şi în sâmbăta stabilită, imediat după ora prânzului, un bărbat în livrea luxoasă sosi la uşa ei şi-i întinse un

bilet de la Gustav. "Vin să te iau la trei şi jumătate", spunea scurt mesajul.

Peste numai câteva ore va deveni doamna Gustav de Leeuw, îşi zise ea, descurajată. Teama o încolţi şi se aşeză amorţită pe pat,

între cele două valize pregătite de mutare. Avea sentimentul că făcea un gest pe care-l va regreta curând, dar nu mai putea da înapoi.

Se uită la ceas. Mai avea numai două ore pentru a face duş şi a se îmbrăca.

Când se făcu trei şi un sfert, Caroline se mai privi o dată în oglindă. Părul ei blond şi mătăsos îi aluneca uşor pe umerii delicaţi şi rochia ivorie cu mâneci lungi, pe care o cumpărase special pentru această ocazie, îi

punea în evidență silueta subțire și picioarele frumoase. Ochii cenușii, deasupra cărora se plecau genele aurii, o priveau din oglindă cu teamă, iar gura cu buze frumos arcuite tremura gata de plâns. Nu era o femeie

atrăgătoare după standardele clasice, dar gura ei frumoasă sugera o pasiune şi o tandrețe pe care încerca în zadar să le nege, iar de la tatăl ei ştia că avea cei mai expresivi ochi pe care-i văzuse vreodată, şi nu era puțin lucru venind

din partea unui artist.

Nu arăta şi nici nu se simțea ca o mireasă, iar obrajii ei palizi se albiră şi mai mult când auzi o bătaie scurtă în uşă.

Apăsă clanța cu o mână nesigură şi răsuflă uşurată când o văzu în fața ei pe Margery.

— Am auzit că vei avea o nuntă fără invitaţi şi m-am gândit să trec pe aici să văd dacă te pot ajuta cu ceva... îi explică femeia. Poate vei avea nevoie de un umăr pe care să plângi sau pe care să te sprijini...

— O, Margery! o întâmpină bucuroasă Caroline. Sunt atât de fericită să te văd! exclamă ea, invitând-o înăuntru şi închizând grăbit uşa.

— Eşti emoţionată? întrebă femeia.

— Sunt

înspăimântată! recunoscu tânăra.

— Când trebuie să vină Leul?

— Din clipă-n clipă.

— Arăţi minunat, spuse Margery cu entuziasm.

— Chiar crezi?

— Nu puteai alege o rochie mai frumoasă. Arăți ca un înger.

— O, Margery...

— Pentru Dumnezeu, nu plânge! o încuraja prietena ei. Îți vei strica machiajul.

Peste câteva clipe, Caroline fu anunțată de

portar că era aşteptată jos de domnul de Leeuw.

— Roagă-l să urce, zise Caroline.

Bărbatul intră în încăpere, şi simpla lui apariție, prin statura sa impunătoare, făcu încăperea să pară mai

mică şi mai înghesuită.

— Eşti gata? o întrebă Margery.

— Sunt gata, oftă Caroline, urmându-şi soţul afară din cameră. Când ajunseră în faţa clădirii, Gustav, care-i ignorase până atunci prezenţa, se adresă

pentru prima dată lui Margery:

— Aţi venit cu maşina dumneavoastră, doamnă Doyle? întrebă el.

— Da, domnule de Leeuw.

—Vreţi să ne însoţiţi pentru a asista la

ceremonie?

Margery vru să refuze, dar întâlni ochii rugători ai prietenei sale şi aprobă din cap, zâmbind bucuroasă:

— Da, mi-ar face plăcere, mulţumesc.

— Atunci, urmaţi-mă, îi ordonă

Gustav.

Era o după-amiază rece care amintea de iarnă, iar Munţii Table erau învăluiţi în ceaţă. În maşina lui Gustav era cald, dar atmosfera era rece şi Caroline simţea că rochia subţire n-o putea apăra de

vijelia numită Gustav.

Când ajunseră în mica biserică de piatră din Constantia, aşteptând-o pe Margery să sosească, Gustav zise:

— Regret că n-am angajat un fotograf, zise el, privind-o ciudat de la înălţimea staturii sale

şi făcându-i inima să bată mai repede. Arăţi absolut minunat.

— Pozele sunt o amintire nedorită, răspunse ea, nefericită. Când căsătoria noastră se va termina, niciunul din noi nu va dori să-şi amintească

evenimentul, adăugă ea.

Chipul lui deveni mai dur, mai impenetrabil, de parcă ar fi fost dăltuit în bazalt.

— Ai dreptate, replică el glacial. Amintirile neplăcute trebuie date uitării.

Capitolul 5

Slujba începu. Preotul oficie ceremonia cu o solemnitate care contrasta dureros cu starea de spirit a mirilor, în timp ce soția lui cânta cu pasiune la

orgă.

Gustav şi Caroline îşi promiseră unul altuia să se iubească şi să se preţuiască toată viaţa, la bine şi la rău... dar aceste jurăminte nu erau decât minciuni.

Sărutul de la finalul slujbei fu rece, la fel ca

privirea lui Gustav atunci când îi atinse buzele, dar inima ei nu ţinu seama, bătându-i în piept ca un ceasornic prea grăbit.

— Zâmbeşte! îi şopti Margery.

Caroline o ascultă, deşi se simţea mai

degrabă gata să izbucnească în lacrimi.

— Sunt atât de fericită că te afli aici, îi zise ea cu sinceritate, în timp ce prietena sa o sărută pe obraz.

— Ştii numărul meu de telefon, replică Margery. Dacă simţi

nevoia să vorbeşti cu cineva, sună-mă.

Gustav se apropie şi discuţia lor se întrerupse.

Când ieşiră din biserică, soarele apăru pe cer, străbătând norii şi aruncând o lumină caldă, aurie, asupra

pământului. Caroline nu ştia dacă era un semn bun sau rău, şi ridică din umeri cu fatalism. Fie ce-o fi! îşi zise ea.

— N-a fost nunta la care visai, nu-i aşa? o întrebă Gustav cu obișnuitul său ton cinic,

când se aflau deja în maşină.

— Nu mi-am imaginat niciodată că voi avea o nuntă foarte pretenţioasă, dacă asta vrei să spui, dar m-am gândit că mă voi mărita în altfel de circumstanţe.

— Încă mai poţi face asta. Dacă totul merge bine, vei fi liberă în mai puţin de trei luni, şi vei putea alunga din minte acest "incident", ca să reiau termenul utilizat de tine.

— Abia aştept,

răspunse ea, îndurerată de observația lui şi de tonul pragmatic.

— Poate Dennis al tău va încerca să te recucerească, zâmbi Gustav.

— Poate, aprobă ea scurt, ştiind că, în ce o privea, n-avea să-şi

schimbe părerea despre Dennis nici dacă bărbatul s-ar fi întors la ea şi ar fi implorat-o în genunchi.

— Asta te-ar face fericită, nu? întrebă el ironic.

— Da, se răsti Caroline, minţindu-l

pentru că se simțea rănită.

— Mă vei invita la nunta ta? Aş putea să joc rolul tatălui, explică el sarcastic.

— Nu eşti chiar atât de bătrân, remarcă ea.

— Am treizeci şi nouă de ani. Pentru un

copil ca tine, par deja expirat.

Caroline îl privi contemplativ câteva secunde, apoi îl întrebă cu seriozitate:

— Ai vrea să mă gândesc la tine ca la tatăl meu?

— La naiba, nu!

izbucni el, făcând-o pe Caroline să-şi întoarcă privirea pentru a-şi ascunde zâmbetul amuzat.

— Nu te-ai gândit niciodată să ai un mariaj adevărat şi copii care să-ţi poarte numele? relua ea după câteva

momente de tăcere.

— Răspunsul este nu la ambele întrebări, replică el cu asprime, cotind la dreapta şi intrând pe aleea care ducea la proprietatea La Roche. Mă plictisesc foarte repede de femei şi nu mă pot gândi la

nimic mai neplăcut decât un țânc urlător.

Ochii fetei se măriră de uimire, iar tăcerea se lăsă între ei vreme îndelungată, întreruptă numai de zgomotul paşilor pe podeaua cu marmură.

— Tilly te va

conduce la camera ta, dacă vrei să te odihneşti puţin după drum, zise el după ce făcu prezentările de rigoare. Când cobori, adăugă el, îţi sugerez să iei pe tine o haină. Vom cina în oraş.

Se întoarse apoi

brusc şi intră în living, lăsând-o în grija menajerei, care o conduse la etaj.

Un pat solid şi mare din stejar domina camera largă, iar la ferestre se aflau perdelele aurii, asemenea cuverturii de pe pat.

După plecarea femeii, Caroline se privi în oglinda măsuței de toaletă. Doamne, își spuse ea, oare persoana aceasta înspăimântată era chiar ea? Nu era de mirare că Tilly o privise atât de ciudat. Făcând un efort imens pentru

a-şi reveni, începu să cerceteze camera.

Un dressing spaţios se afla în continuarea încăperii, iar dincolo de el, se regăsea o baie modernă. Se spălă pe mâini şi-şi refăcu machiajul, oprindu-se o clipă să privească cercul

auriu de pe degetul inelar, apoi îşi luă haina şi se grăbi să coboare.

Gustav îi turnă un pahar de vin. Cu paharul în mână, Caroline se apropie de şemineu şi se aşeză în fața lui. Tăcerea coborî peste casă, tulburată

doar de ticăitul ceasului. Ridică paharul la buze şi ochii ei îi întâlniră pe ai bărbatului.

Inima ei începu să bată mai repede; sorbi din vin şi încercă să se uite în altă parte, dar ciudatul licăr din privirea lui o împiedică.

Un val de căldură o invadă – şi nu din cauza vinului – iar pulsul ei crescu, aşa cum se întâmplase în acea noapte din cabană, când Gustav o sărutase. Nu voia să-şi amintească acele momente, pentru că sărutul lui trezise în

ea emoții pe care nu credea că le poate simți. Şi totuşi, în adâncul sufletului tânjea după brațele lui puternice, după buzele lui lacome.

— Casa a fost lăsată mamei tale vitrege, spuse ea, rupând tăcerea. De ce a plecat în

Namibia după moartea tatălui tău?

— Isobel şi cu mine nu ne prea înţelegem, răspunse el. Voia să mă vadă plecat, dar din fericire, testamentul tatălui meu stipulează că locuinţa poate rămâne în proprietatea

mea atâta timp cât doresc să stau aici, aşa că a preferat să se mute în Namibia. Pe de altă parte, chiar dacă plec şi ea se hotărăşte să vândă casa, trebuie să mă întrebe mai întâi pe mine dacă vreau s-o cumpăr.

— Şi crezi că vrea s-o vândă?

– Acum, nu. Dar la un moment dat va fi nevoită s-o facă şi când va veni momentul, îi voi face o ofertă de nerefuzat.

— E limpede că ai un plan bine gândit.

— Da, aşa este, răspunse el cu o asprime care nu-i era adresată. Am un plan pe termen lung.

Se ridică apoi şi zise, cu un glas autoritar:

— Mergem?

— Da, spuse Caroline.

Gustav o duse la un restaurant luxos, comandă un meniu sofisticat şi ceru o sticlă de şampanie.

După ce sorbi din paharul înalt şi îngust în care dansau bulele vesele şi efervescente, Caroline se relaxă.

Gustav vorbi cu lejeritate şi umor tot timpul cinei, iar Caroline râse vesel la comentariile ironice pe care bărbatul le făcea despre ceilalţi comeseni.

— Ce crezi că va spune mama ta vitregă când va descoperi că

te-ai căsătorit? întrebă ea la un moment dat.

— Greu de spus, răspunse el, ridicând din umeri. Este o femeie inteligentă şi nu renunţă uşor. În plus, când adulmecă mirosul prăzii, este de neoprit.

— Pare o femeie

înspăimântătoare.

— Uneori este, aprobă Gustav, privindu-şi soţia cu luare-aminte. Dar orice ar face, nu trebuie să-i permiţi să te intimideze, o avertiză el. Eşti inteligentă şi spontană, aşa că mă bazez întru

totul pe tine.

Caroline realiză atunci, mai mult ca oricând, că această poveste în care se implicase nu era un joc. Pentru Gustav, era extrem de important să-şi menţină controlul asupra afacerii pe care

tatăl său o începuse înaintea lui. În ce o privea, ştia că acceptase să joace un rol de o importanţă vitală şi că avea datoria să se conformeze cerinţelor lui.

— Sper să nu te dezamăgesc, zise ea.

— Ştiu că n-o vei face, replică el cu un zâmbet, apoi, cum orchestra începea să cânte, o invită la dans.

Braţul lui îi prinse mijlocul şi o trase aproape cu o mişcare expertă.

Carolinei îi plăcea să

danseze, dar niciodată mişcările sale şi ale partenerului, oricare ar fi fost, nu se potriviseră atât de armonios şi niciodată nu se simţise mai fericită ca în această seară, când era strânsă în braţe de un soţ rece şi impersonal ca un

partener de afaceri. Muzica era lentă şi sentimentală, iar tânăra se simțea de parcă ar fi plutit în al nouălea cer. Emoţiile îi dispăruseră, iar braţul lui Gustav o strângea mai tare, mai aproape. Privi în ochii lui luminoşi. Buzele lui

se aflau foarte aproape de ale ei. Bărbatul îşi plecă fruntea către ea, apoi se întâmplă un lucru straniu... inima ei începu să bată atât de tare, încât începu să tremure incontrolabil... şi de teamă ca el să nu-i citească în ochi emoţia,

Caroline îşi îngropă faţa la umărul lui puternic.

Poate era puţin ciudată, poate că întâmplările recente o afectaseră mai mult decât voia să recunoască sau poate că de vină era şampania, dar oricâte scuze ar fi căutat, ştia

prea bine că începea să se îndrăgostească de soţul ei, deşi bărbatul îi spusese

limpede că acest mariaj nu era decât o afacere şi că nu va mai avea nevoie de serviciile ei după ce îşi va atinge scopurile.

Trebuia să-şi ascundă sentimentele. Gustav nu trebuia să afle ce simte pentru el, nu trebuia să afle că fusese atât de proastă încât să-şi pună inima la picioarele lui.

Pe drumul de întoarcere, el tăcu

aproape tot timpul, iar Caroline fu atât de preocupată de propriile sentimente, încât abia dacă observă.

Când ajunseră acasă, Gustav descuie uşa şi, luând-o ceremonios de braţ, o conduse sus, în dormitor. Caroline nu

ştia că aveau să împartă aceeaşi cameră şi nu se aştepta ca bărbatul să rămână cu ea în acea noapte, astfel că fu foarte surprinsă când Gustav o invită să intre, apoi o urmă şi închise uşa în urma sa.

Fără un cuvânt, îşi

scoase haina şi cravata şi le puse pe scaunul aflat într-un colţ, apoi îşi descheie cămaşa albă.

— Ce faci? se miră ea.

— Mă dezbrac, după cum vezi, explică Gustav, ridicând din umeri.

— Dar nu poţi face asta! strigă ea, sufocată de indignare. Nu aici!

— Draga mea copilă, suntem căsătoriţi. Şi apoi, este dormitorul meu, replică el cu tonul său ironic.

— Vrei să spui că ai de gând să dormi aici?

insistă ea, privindu-i hipnotizată brațele puternice şi pieptul lat.

— Patul ăsta e destul de mare pentru amândoi, oftă el cu un oarecare regret, cercetându-i cu indiferență chipul înspăimântat.

— Nu eşti deloc mai bun decât Maxwell Hilton! ţipă ea, fără să-şi mai poată stăpâni indignarea. De fapt, eşti chiar mai rău. Măcar el a avut bunul-simţ să-mi spună clar termenii afacerii.

— Dar există o

diferenţă, o contrazise el cu un aer impersonal. El voia să-i fii amantă, eu te-am luat de soţie.

— Dar m-ai făcut să cred că mariajul nostru se va limita la o relaţie de afaceri, i-o întoarse ea, nervoasă.

— Aşa şi este, şopti

el, privindu-i trupul. Totuşi, nu văd de ce să nu ne bucurăm de avantajele acestei căsătorii, atâta cât va dura.

Caroline îl privi stupefiată, apoi panica îi dictă acţiunile. Se smulse de lângă el şi se

îndreptă către uşă.

— Plec! zise ea hotărâtă. Chiar acum!

Degetele lui îi prinseră încheietura mâinii, iar Caroline fu forţată să rămână pe loc.

— Lasă dramele şi ascultă-mă cu atenție! îi ceru el cu asprime.

Trebuie să împărţim aceeaşi cameră şi acelaşi pat, dacă vrem s-o convingem pe Isobel că suntem căsătoriţi cu adevărat... Va trebui convinsă că acest mariaj nu a fost plănuit doar pentru ca Russell să nu moştenească ceea ce este

de drept al meu. Îmi datorezi asta, ai uitat?

Emoţii contradictorii se luptară în inima Carolinei, care privi neajutorată în ochii lui reci, căutând parcă un motiv suficient de puternic pentru a-i face pe plac.

— Cred că încep să nu te mai pot suferi, realiză ea, exasperată.

— Iar eu sunt convins că până când se va termina căsătoria noastră, vei ajunge să mă urăşti, replică el sec, apoi îi eliberă mâna. Poţi să te duci prima la

baie.

Caroline îşi dezbrăcă haina şi se îndreptă către dressing cu un pas nesigur. Închise uşa în urma ei. În dulapul ordonat văzu hainele ei, aşezate lângă ale lui Gustav, şi situaţia i se păru dintr-odată fără

scăpare.

Se spălă repede şi îmbrăcă o cămaşă de noapte lungă, din dantelă. La uşa dormitorului se opri şi-şi plecă fruntea, gânditoare. Nu mai fusese văzută de niciun bărbat, cu excepţia

tatălui ei, in toaletă de noapte, iar gândul că se va arăta astfel în fața lui Gustav o intimidă. Răsuflă adânc şi încercă să se încurajeze. În fond, bărbatul îi era soț, era omul cu care trebuia să împartă, forțată de împrejurări, patul...

Totuşi, nu ştia dacă va putea face față provocărilor care o aşteptau în viitor. În ultimele ore, realizase că îl putea iubi şi dispreţui pe mândrul Leu din La Roche cu aceeaşi intensitate, dar ceea ce o speria mai tare era

descoperirea că era capabilă de sentimente atât de intense, de vulcanice.

Ştiind că nu mai poate amâna momentul întoarcerii în dormitor, apăsă cu hotărâre clanța şi deschise uşa. Gustav se odihnea în fotoliu,

fumând un trabuc. Bărbatul se descălţase, dar mai avea încă pantalonii pe el, observă ea cu satisfacţie, privindu-l pe furiş şi bucurându-se că avea ochii închişi. Pe neaşteptate, el deschise ochii şi privirea lui îi

măsură trupul cu o leneşă senzualitate.

Caroline se întoarse brusc spre măsuța de toaletă unde Tilly îi aşezase lucrurile şi începu să-şi perie părul cu mişcări rapide şi ferme. Încerca din răsputeri să pară calmă

şi netulburată de prezența lui Gustav, dar inima ei bătu cu putere când îl văzu, în oglindă, ridicându-se. Ochii li se întâlniră şi se priviră câteva clipe de o paralizantă intensitate, apoi el se îndreptă către dressing şi dispăru

după uşă.

Caroline oftă uşurată, lăsă peria şi se urcă grăbită în pat. Poate, cu puţin noroc, va adormi până la întoarcerea lui. Îşi trase plapuma până sub bărbie, stinse veioza de pe noptieră şi se

întoarse cu spatele către locul unde avea să doarmă Gustav.

Dar nu putu adormi. Asculta apa curgând la duş şi fluieratul monoton al bărbatului, cum îl auzise şi atunci, în acea noapte furtunoasă când se aflau

amândoi în cabană. Emoţiile o invadară mai puternic ca niciodată. Era convinsă că nu va putea dormi în acea noapte, mai ales cu Gustav lângă ea, şi-şi întoarse faţa palidă către pernă, dorindu-şi să se afle în cu totul altă

parte, oriunde, numai aici nu.

Duşul se opri brusc, dar fluieratul mai continuă un timp. Rămase nemişcată, ţinându-şi respiraţia, când auzi uşa deschizându-se. Îşi strânse pleoapele,

prefăcându-se adormită, dar inima îi bătea atât de puternic şi de tare, încât era convinsă că bărbatul o putea auzi. Îi aşteptă paralizată apropierea, într-un amestec de timiditate şi de teamă, apoi îl simţi aşezându-se pe partea

lui de pat, stingând lumina şi spunând, pe un ton amuzat:

— Noapte bună, Caroline!

Şiretlicul ei nu-l păcălise!

— Noapte bună! şopti ea neliniştită, bucuroasă că întunericul

îi ascundea roşeaţa din obraji.

Încercă să ignore faptul că Gustav se afla atât de aproape de ea, dar îi era imposibil. Nu mai îndrăznea să se mişte, dar răsuflarea rapidă îi trăda tulburarea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Caroline, relaxează-te! îi ordonă el dur, aprinzând din nou lumina şi forţând-o să se întoarcă spre el, ca să-l privească.

— N-am mai dormit niciodată alături

de un bărbat, mărturisi ea, nefericită.

— În viață, întâlnești premiere de tot felul, comentă Gustav cu ironie. O privi cu atenție, intens, scrutător. Caroline deveni dintr-odată alarmant de conștientă

de parfumul lui, de umerii lui largi, care aruncau pe trupul ei o umbră densă, şi de atingerea mâinii sale pe pielea ei, alunecând de la umeri spre gât. Se simțea total vulnerabilă şi, înțelegând asta, îşi găsi adăpost în mânie.

— N-ai pic de respect şi de înțelegere! izbucni ea nervoasă.

Buzele lui se strânseră agresiv.

— Nu sunt un obsedat sexual, dacă de asta te temi, şi nici nu intenționez să profit de o copilă ca tine pentru

a-mi satisface poftele.

— Nu sunt o copilă! îl contrazise ea, roşind.

— Nu, aşa este, aprobă el, strecurând palma pe sub cămaşa de dantelă şi prinzându-i sânul.

Ea gemu la gestul

neaşteptat, iar gura lui se apăsă pe a ei cu o presiune sufocantă, golind-o de voinţă şi de puterea de a rezista, trezind în ea emoţiile senzuale pe care le mai trăise cândva alături de el. O căldură stranie îi traversă trupul, stârnind

în ea o dorinţă arzătoare pe care n-o înţelegea.

Bărbatul o eliberă însă brusc şi se întoarse pe partea sa de pat.

— Culcă-te, îi ordonă el, stingând lumina. Nu te voi mai deranja.

Caroline rămase

tăcută, privind întunericul şi încercând să-şi potolească bătăile inimii. Voia să uite senzaţia de neputinţă pe care o simţea în preajma lui. Respiraţia profundă a lui Gustav o avertiza că bărbatul adormise şi numai atunci tensiunea

îi părăsi trupul încordat. Genele i se plecară încet şi adormi în sfârşit.

Se trezi însă speriată când simți o greutate imensă strivindu-i pieptul. Realiză, prin ceața somnului, că era brațul lui Gustav care apăsa posesiv sânii ei şi

se trezi definitiv din cauza căldurii trupului masculin care-i invada intimitatea. Încercă să scape de sub braţul lui, dar el mormăi ceva ininteligibil şi o strânse mai tare.

Aproape lipsită de suflare, Caroline aşteptă

nehotărâtă, dar când brațul bărbatului îi alunecă pe coapsă, începu să se zbată lângă el, într-un efort disperat de a evada, fără să-i pese dacă îl va trezi. Mana lui își spori strânsoarea. După ritmul regulat al

respirației sale, realiză că Gustav nu mai dormea. În loc s-o elibereze însă, bărbatul o trase mai aproape, până când trupul ei delicat se mulă pe contururile ferme ale corpului său.

— Dumnezeule!

gemu el în urechea ei, apoi gura lui o găsi pe a ei in întuneric şi o cuprinse cu o senzualitate care stârni din nou in ea furtuna simţurilor. Nu avu timp să protesteze şi nici să scape de braţul lui puternic care o ţinea

captivă. Când o sărută încă o dată, Caroline nu mai simţi decât dorinţa nebunească de a rămâne pentru totdeauna prizoniera braţelor sale.

Îi prinse cu degete firave umerii şi, instinctiv, se apropie mai mult de el. Dar

reacţia bărbatului o luă prin surprindere. Gustav, care părea atât de stăpân pe propriile gesturi, dădu frâu liber senzualităţii sale lacome. Buzele şi mâinile lui sărutau şi mângâiau cu patimă trupul tinerei sale soţii,

căutând şi găsind locuri de o sensibilitate la care ea nici nu visase. Caroline îşi pierdu controlul, dar plăcerea pe care o simţea era atât de străină de ea şi atât de înfricoşătoare, încât nu dorea să se lase pradă acestor momente

de uitare. Se temea de ce se putea întâmpla şi, mai mult chiar, de propria ei incapacitate de a rezista. Când Gustav o trase mai aproape, îşi reveni brusc temătoare.

— Gustav, nu! îl imploră ea, reţinându-l

cu un gest tremurat.

— Este prea târziu, gemu el.

Caroline cunoscu durerea şi dezamăgirea de a fi iubită pentru prima dată. Mai târziu – când Gustav dormea profund – tânăra se străduia încă,

neputincioasă, să oprească şuvoiul de lacrimi amare care-i inundau ochii. Se simțea nefericită şi deziluzionată. Trecu multă timp până când reuşi să se calmeze şi să adoarmă, dar lumina dimineții pătrundea

deja prin fereastră.

Gustav dormea încă, întins pe spate, cu un braț îndoit sub cap. Părea mai tânăr, de parcă trăsăturile îi fuseseră îmblânzite de somn. În timp ce-l privea, bărbatul se mişcă uşor în somn, iar

liniile chipului său se înăspriră iarăşi, la fel ca întotdeauna. Caroline se ridică din pat şi se întinse după halatul aflat pe scaun.

— Caroline...

Ea privi braţul care-i strângea mâna şi strigă înfricoşată:

— Lasă-mă!

Gustav o eliberă imediat, dar zise, cu obişnuitul său ton cinic:

— Puține femei trăiesc prima lor experiență amoroasă cu bucurie, şi tu nu eşti o excepție. Data viitoare...

— Nu va exista o

dată viitoare! îl întrerupse ea cu ură şi cu obrajii roşii de ruşine şi de furie.

— Nu fi atât de sigură, o avertiză el.

Caroline intră în baie trântind uşa. Simţea că-l urăşte din toată inima. În plus, se

simțea stânjenită şi profund ruşinată că-i cedase atât de uşor. Nu mai voia să-l vadă, mai ales după cele întâmplate noaptea trecută, aşa că fu foarte bucuroasă când bărbatul refuză micul dejun şi se încuie în biroul

personal. Pentru a-şi uita supărarea şi a-şi ocupa mintea cu altceva, Caroline se hotărî să facă un tur al casei pe cont propriu şi petrecu câteva ore explorând numeroasele camere ale vilei.

Ajunsă în camera de

primire a oaspeților, o încăpere de dimensiuni impresionante şi mobilată aproape opulent, Caroline fu atrasă de portretele de familie care acopereau pereții tapetați cu mătase. Unul dintre tablouri o fascină mai

mult decât toate celelalte. Era o reprezentare a tatălui lui Gustav. Trăsăturile dure, puternice şi reci erau aceleaşi ca ale fiului său, iar ochii luminoşi aveau aceeaşi intensitate scrutătoare, care putea pătrunde cele

mai ascunse secrete ale sufletului omenesc. Lângă acest portret se afla un loc gol. Acolo fusese cândva o altă pânză, judecând după culoarea mai intensă a tapetului de sub el, dar probabil fusese înlăturat dintr-un motiv

întemeiat... sau nu. Caroline se întrebă în sinea ei al cui era şi de ce fusese scos. Cu acest gând în minte, se opri în faţa următoarei uşi şi apăsă clanţa. Camera era încuiată.

— Îţi trebuie cheie să intri acolo, dar nu

te-aş sfătui s-o faci.

Ea se întoarse rapid, tresărind, şi se trezi faţă în faţă cu Gustav.

Bărbatul se apropiase de ea fără zgomot şi acum o privea ironic şi distant, aproape dispreţuitor.

— De ce nu m-ai

sfătui să intru acolo? întrebă ea, încercând, fără să reuşească întru totul să pară calmă.

— Aici a fost cândva pivniţa de vinuri, explică el, dar au trecut vremurile când sticlele de vinuri stăteau cuminţi pe rafturile de

lemn, aşteptând momentul să-şi bucure stăpânii cu tăria şi cu aroma lor. Acum, în pivniță nu se mai află decât o grămadă de obiecte nefolositoare.

— Din tonul tău, înțeleg că nu eşti de acord cu această nouă

întrebuințare.

— Cred în păstrare, nu în distrugere, dar multe lucruri au fost considerate inutile după ce Isobel a intrat, temporar, în posesia casei. Bărbatul căzu pe gânduri, iar trăsăturile lui căpătară aerul

amenințător care-i era atât de familiar Carolinei.

— Şi totuşi, mi-ar plăcea să vizitez pivnița, dacă se poate, insistă ea. Ochii lui o fixară curioşi şi – se înşela oare? – cu admirație. Apoi, fără un cuvânt, bărbatul căută

în sertarul măsuţei de lângă uşa pivniţei şi scoase o cheie. Privind-o în obişnuitul lui fel ironic, Gustav adaugă, pe un ton zeflemitor:

— Dacă nu eşti alergică la pânze de păianjen şi la praf, îţi

voi prezenta această încăpere misterioasă chiar eu.

Vârî cheia în broască şi peste câteva clipe uşa se deschise cu un zgomot puternic. Caroline privi adâncimea întunecată a încăperii şi îşi dori să

nu fi insistat să cunoască ce se afla dincolo de această uşă.

Un fior rece o străbătu şi-şi strânse braţele în jurul trupului.

Capitolul 6

Când Gustav aprinse însă lumina, camera îşi pierdu mult din aerul înfricoşător. Caroline privi fascinată în jur, entuziasmată de sutele de obiecte care-i

atrăgeau privirile ca un magnet.

— Te interesează casele vechi? îi întrerupse Gustav gândurile, cu o notă amuzată în glas.

— Da, foarte mult, răspunse ea. Au multă personalitate.

— Dar au şi fantome.

— Cred că râzi de mine, zise ea nesigur, plimbându-şi privirea peste cutiile prăfuite, peste piesele de mobilier desperecheate şi peste geamantanele vechi, zgâriate.

— Nu crezi în fantome?

— N-am întâlnit niciodată una. Tu?

— Servitorii se plâng că în unele nopți se aud zgomote stranii în pivniță. Am coborât aici într-una din acele nopți, când m-au

chemat, şi am descoperit că vântul, atunci când bate într-o anumită direcţie, intră prin crăpăturile zidurilor şi scoate sunete ca de jale. Sper că asta îţi răspunde la întrebare.

— Crezi că orice

lucru are o explicaţie atât de simplă?

— De obicei aşa se întâmplă, răspunse el, cu o bruscheţe nejustificată. Ai văzut destul? Putem să plecăm?

— Da, şopti ea.

Când se întoarse

însă, zări un obiect care-i atrase atenţia. Era portretul unei femei blonde, fragile, cu trăsături frumoase si delicate. Ceva din aspectul ei i se părea familiar. Fruntea bombată şi genele lungi îi aminteau de Gustav...

în anumite momente.

— Tata a cerut să se picteze acest portret al mamei imediat după nunta lor, îi explică bărbatul, apropiindu-se.

— Şi ce caută tabloul aici, în pivniță, acoperit de praf? se miră Caroline,

înduioşată.

— Isobel este o femeie geloasă şi posesivă şi a ordonat ca portretul să fie înlăturat de pe peretele camerei de primire.

— Dar tatăl tău n-a avut nimic de spus?

— Tata era prea

preocupat să facă bani şi ajungea destul de rar acasă.

— Pot să şterg de praf tabloul şi să-l pun la locul lui? îl rugă ea. Dacă doreşti, răspunse el, dus pe gânduri. Ar fi interesant de văzut reacţia Isobelei, când îl

va vedea.

Gustav o ajută să ducă portretul sus, să-l şteargă de praf şi de pânze de păianjen şi să-l aşeze la locul lui în hol.

— Era o femeie mică de statură? întrebă Caroline, privind cu simpatie trăsăturile fine

şi delicate ale femeii din tablou.

— Da, era scundă şi blondă, spuse el, cercetând-o pe Caroline din creştet până-n tălpi cu un zâmbet ironic. Semăna puţin cu tine, adăugă el.

— Atunci, înseamnă

că n-ai moştenit trăsăturile tatălui tău... cu mici excepţii, comentă ea, încercând să ignore privirea lui insistentă şi ironică.

— Da, ai dreptate, aprobă el. Şi nu numai trăsăturile fizice. Tata era un bărbat greu de

mulţumit. Dar şi-a găsit naşul când a întâlnit-o pe Isobel, care era la fel de dură şi de hotărâtă ca el, mai ales când îşi dorea ceva.

Ea tăcu o timp, ca pentru a înţelege semnificaţiile profunde ale acestei mărturisiri,

apoi reluă:

— Şi ce te face să crezi că Isobel nu te va învinge şi perine?

— Eu nu sunt tata, se răsti el, indignat. Şi apoi, am testamentul de partea mea. În fond, respect întru totul cerinţele lui şi am o

soţie în toate sensurile cuvântului, nu-i aşa? adăugă el cu subînţeles.

Caroline simţi că se sufocă auzind această aluzie la relaţia lor conjugală... nedorită şi forţată. Înghiţi cu greutate şi-şi întoarse privirea.

— Aş vrea să fac o plimbare, zise ea, căutând să-şi ascundă stânjeneala.

— Am o idee mai bună, răspunse bărbatul, încleştându-şi mâinile pe talia ei subţire şi forţând-o să-l privească în ochi. Vom

face o excursie, apoi ne vom opri undeva să luăm prânzul.

Nu-i lăsă timp să protesteze şi, înfăşurând-o în singura haină groasă pe care o adusese cu ea la mutare, o trase după el afară şi o urcă în Jaguarul său

argintiu.

Caroline mai străbătuse aceste drumuri, şi nu o dată, dar niciodată o excursie nu i se păruse mai fascinantă ca acum, alături de Gustav. Se simțea de parcă ar fi văzut pentru prima dată

peisajele şi locurile prin care treceau. Bărbatul ştia povestea fiecărui cătun şi al fiecărui colţ de natură şi reuşea să transforme orice loc, oricât de nesemnificativ, într-un subiect de basm.

Către ora prânzului, înfometaţi, opriră la un

restaurant mic şi cochet, să ia masa. Ca întotdeauna, Caroline fu mai conştientă de prezenţa lui Gustav alături de ea decât de gustul mâncării. Iar când genunchiul lui îi atinse uşor piciorul, ca din greşeală, în ea se

stârniră senzaţii tulburătoare, de vis... sau de coşmar. Gustav se purtă ca o gazdă perfectă, iar ea conştientiză, cu stupoare şi teamă, că se lăsa prinsă în mrejele dragostei.

Marea nu fusese

niciodată mai albastră, soarele niciodată mai strălucitor şi cu cât continuau călătoria, cu atât în sufletul ei se năştea, mai adânc, un sentiment de dragoste şi de admirație pentru acest necunoscut. Pe când se plimbau printre

copacii abia înfloriţi, în după-amiaza caldă, bărbatul îi luă mâna şi o sărută pe buze, blând... la început, apoi din ce în ce mai pătimaş.

Când Gustav îşi ridică în sfârşit fruntea, parfumul lui o copleşi şi o ameţi ca un vin tare.

Când ajunseră înapoi acasă, bărbatul o prinse de talie şi, astfel îmbrăţişaţi, intrară în casă, străbătură holul şi urcară treptele până în dormitor. Caroline realiză ce urma să se petreacă numai când Gustav închise cu grijă

uşa camerei, se întoarse spre ea şi o ridică în braţe.

Atingerea buzelor şi a braţelor sale era ca un vis perpetuu. În ea se născu dorinţa senzuală de a fi îmbrăţişată sălbatic. Bărbatul o întinse pe pat şi începu

s-o dezbrace cu mâini experte. Când o strânse la pieptul său puternic, ea tremură neputincioasă ca o frunză în vânt. Mângâierile lui erau uşoare, insistente şi senzuale, trezind în ea un foc năvalnic. Încercă

să vorbească, să protesteze, dar buzele ei se mişcară fără zgomot. Se arcui spre el cu o mişcare instinctivă, o invitaţie pe care bărbatul nu o ignoră. Se aştepta s-o doară, dar nu simţi decât plăcere.

Mai târziu, când îşi

reveni în simțiri, alergă la baie. Acolo o cuprinse ruşinea şi simţi că se înstrăinează de sine însăşi. Îl iubea pe Gustav într-un mod care nu credea că este posibil, dar el, nici măcar o dată, prin niciun gest sau vorbă,

nu-i lăsase impresia că ar ţine la ea. Ştia prea bine că n-o va iubi niciodată.

Făcu un duş şi se îmbrăcă pentru cină. Când Gustav ieşi la rândul lui din baie, puternic, bronzat, frumos, ea încercă să

ignore sentimentele care-i invadau inima şi simţurile. De teamă de a nu-şi dezvălui fără voie trăirile, Caroline îşi plecă fruntea. Gustav, însă, îi interpretă altfel gestul.

— Draga mea, trebuie să încetezi să

confunzi sexul cu o experiență traumatizantă. Să fii iubită... fizic de soțul tău nu înseamnă sfârşitul lumii, zise el ironic. De fapt, pentru tine este numai începutul.

Caroline încercă să

spună ceva, dar cuvintele îi muriră pe buze. Pentru ea, totul se va sfârşi când Gustav nu va mai avea nevoie de ea. Acest gând tulburător, rece ca moartea, o îndureră peste măsură.

Gustav fu neobişnuit

de tăcut la cină. După masă, când se retraseră în living pentru cafea, îl văzu savurându-şi pipa, în loc de trabucul din fiecare zi. Chipul lui avea o expresie gânditoare, aceeaşi pe care o cunoscuse în cele două nopţi petrecute cu

el în cabana lui. De data asta însă, în priviri i se citea o tristețe gravă, care nu mai avea nimic de-a face cu atitudinea sa obişnuită, cinică şi dură.

Treptat, gândurile Carolinei alunecară fără voie către viitorul

apropiat.

— Cum ar trebui să mă comport cu Isobel şi cu familia ei? întrebă ea cu o voce blândă.

— Ca o soție loială; în fond, viitorul soțului tău este amenințat, răspunse el cu o notă de avertisment subtil în

glas. Trebuie să fii pregătită pentru orice, atât în ceea ce o priveşte pe Isobel, cât şi pe Russell. Isobel este eminența cenuşie, dar Russell este un supus redutabil.

— Este un bărbat mai slab, mai

vulnerabil?

— N-aş spune, replică Gustav. Isobel este o tipă foarte inteligentă şi foarte dominatoare, aşa că oricine poate părea slab în comparaţie cu ea.

— Te-a dominat şi pe tine, când erai copil?

— A încercat.

— Dar n-a reuşit, completă ea.

— Bineînţeles că nu, făcu el sec. N-aş mai fi ajuns unde sunt azi, dacă ar fi reuşit.

Tăcură o timp, fiecare adâncit în propriile gânduri, apoi

bărbatul reluă, cu o voce înduioşată:

— N-ai o sarcină uşoară, să ştii, poate vei ajunge să regreţi că n-ai acceptat oferta lui Maxwell Hilton...

— O, nu! ţipă ea, întrerupându-l, dezgustată. Niciodată!

Prefer...

Dându-şi seama că această exclamaţie îi dezvăluia sentimentele mai mult decât şi-ar fi dorit, Caroline se întrerupse, se ridică brusc şi spuse, grăbit:

— Mă duc la culcare, sunt cam

obosită.

— Caroline! o strigă el din urmă.

— Da? răspunse ea, întorcând capul.

— Să înțeleg, din reacția ta, că ți-a plăcut noaptea noastră de dragoste?

Caroline clătină din

cap cu amărăciune.

— Această experiență nu trebuie să se mai repete, îl avertiză ea.

Dar realiză că tonul pe care-l folosise nu era deloc convingător.

Ridicându-se brusc de la locul lui, Gustav se

apropie încet de ea, o prinse în brațe şi o forță să-i întâlnească privirea. Ea îşi ridică ochii în care pluteau nori de furtună, dar nu trecu mult până să-i plece la loc, învinsă.

— Eu nu regret nicio clipă că am făcut dragoste, iar tu, dacă ai

fi cinstită cu tine însăți, ai recunoaşte că mă doreşti la fel de mult cum te doresc eu!

— Lasă-mă în pace! strigă ea. Nu-mi place să mă atingi!

— Buzele tale spun una, dar ochii te contrazic, râse el, fără

supărare. Oare ce să cred?

— Te urăsc! repetă ea, strivită de pieptul puternic al bărbatului.

— Ura este o emoţie pozitivă, şi cred că începe să-mi placă. Cu cât mă urăşti mai mult, draga mea

Caroline, cu atât mai mult îmi dau seama că te vreau.

Gura lui senzuală se presă peste a ei şi fără voia ei, tânăra femeie se topi la pieptul soţului ei. Gustav o ridică în braţe ca pe un copil şi ieşi din living,

îndreptându-se către scările ce duceau la dormitor. Caroline se zbătu şi-l zgârie, disperată, apoi lacrimi amare de frustrare îi udară genele aurii.

— Eşti ca o pisică sălbatică! mârâi el, punând-o pe podea. Dar

te voi îmblânzi, continuă bărbatul, prinzându-i strâns mâinile.

Încercările ei de a scăpa păreau să trezească în el o pasiune plină de mânie. Nici urmă din bărbatul civilizat de acum câteva

clipe, alături de care luase într-o linişte aproape casnică cina. Gustav îi sfâşie rochia care-i ascundea trupul tremurând, apoi se dezbrăcă şi el din câteva gesturi grăbite. N-avea nicio scăpare! Dar în loc ca acest gând s-o doară,

trezi în ea o dorință nebunească de a ceda.

Alături de el, dragostea era ca navigarea pe valuri de furtună.

Mai târziu, când Gustav adormi lângă ea, Caroline realiză că dorința o purtase din

nou în locuri străine de propria sa fire. Regretă acele clipe de uitare de sine, dar ştia că nu putea lupta împotriva dorinței.

Luni dimineață, Caroline se trezi singură în patul mare. Pe pernă, găsi un bilet de la soțul

ei.

„Caroline, începea mica scrisoare, seara trecută a fost o revelaţie pentru amândoi, dar nu trebuie să uiţi că nimic nu durează pentru eternitate. Tu eşti încă o copilă, iar eu sunt primul bărbat care a

făcut dragoste cu tine. Dacă eşti destul de inteligentă, nu vei da nicio semnificaţie deosebită acestei relaţii şi-ţi vei aminti, sper, că sunt la fel de nerăbdător să rup contractul nostru ca atunci când i-am stabilit condiţiile.

Imediat ce voi scăpa de parazitul de Isobel, fiecare îşi va vedea de propriul drum.

Nu voi veni acasă înainte de ora şase după-amiază, aşa că amână cina pentru ora şapte.

G. de L.”

O lacrimă arzătoare căzu pe foaia de hârtie, întinzând cerneala. Mâinile ei nervoase şi reci mototoliră hârtia şi o aruncară într-un colţ al camerei. Atât de mult îşi dezvăluise pasiunea pentru el, încât Gustav simţise nevoia s-o

avertizeze? se întrebă ea, umilită.

Cu chipul palid, se dădu jos din pat şi-şi dezbrăcă pijamaua, ca să vadă urmele vânătăilor tandre care-i aminteau dureros de pasiunea nopţii trecute. Ridică de jos biletul şi vru să-l

distrugă, dar nu putu. Cu un gest automat îl vârî într-un sertar, sub obiectele de lenjerie. Dacă i-ar fi trecut vreodată prin minte să-şi mai depăşească atât de necugetat condiția care i se atribuise prin contract, această

scrisoare avea să-i reamintească rolul pe care şi-l asumase de bunăvoie.

Spre marea ei uşurare, Gustav îşi petrecu seara, după cină, în biroul personal, iar conversaţia de la cină fusese rece şi

impersonală.

A doua zi dimineață, la micul dejun, Gustav îi întinse un cec.

Ea îl privi fără să înțeleagă despre ce e vorba, apoi realiză că pe biletul de bancă se afla scris numele ei.

— Vreau să-ți

cumperi nişte lucruri mai ca lumea, îi explică Gustav pe un ton plat, turnându-şi o nouă ceaşcă de cafea.

— Nici nu-mi trece prin cap! refuză ea cu răceală.

— Eşti soţia mea şi îţi cer să-ţi cumperi

nişte haine potrivite cu statutul tău. Dacă tu crezi că aş cheltui cu tine măcar un cent dacă n-ar fi pentru a-mi sluji scopul de a o convinge pe Isobel, te înşeli amarnic.

— Bine, am înţeles, zise ea, prea obosită să

mai lupte cu el. Nu e cazul să devii mitocan.

— Slavă Domnului că ai priceput în sfârşit! exclamă el cu sarcasm. Te sfătuiesc să te duci la cumpărături chiar azi, pentru că scumpa mea familie s-ar putea să sosească mâine.

— Ţi-au spus-o ei?

— Nu direct, dar am sursele mele de informare. Şi renunţă la privirea aia de câine bătut, adăugă el cu o duritate nejustificată. Pari atât de tânără şi de nesigură, încât Isobel va înţelege imediat că

mariajul nostru este o farsă.

— Îmi pare rău, se scuză ea.

— Şi orice ar fi, nu plânge, se răsti el. Un singur lucru mă enervează cu adevărat, o femeie care plânge fără motiv.

Caroline visase întotdeauna să aibă destui bani încât să-şi poată cumpăra orice haină, oricât de scumpă, dar în acea dimineață era aproape convinsă că nu se va distra nicio clipă.

Totuşi, în ciuda

reticenței de la început, Caroline se bucură deplin de ziua de shopping. Nu mai avusese niciodată haine atât de scumpe sau care să-i evidențieze mai bine silueta feminină, iar entuziasmul ei spori când directoarea de

vânzări îi propuse să-şi schimbe coafura pentru a-şi schimba imaginea.

Îi plăcea ideea. Trebuia să adopte o nouă înfăţişare, care să se potrivească statutului ei recent câştigat. Era doamna Gustav de Leeuw şi trebuia să se

ridice la înălțimea rangului. Temporar, se grăbi ea să adauge, iar buzele i se strânseră dureros.

Ajunse acasă cu portbagajul maşinii plin de bagaje. Gustav sosise mai devreme şi se afla în birou, dar lăsase

ordine să nu fie deranjat, o anunţă Tilly.

Caroline făcu o baie, apoi se schimbă într-o rochie nouă, de lână, cu guler bogat, care-i accentua linia subţire a gâtului. Rochia avea o culoare albastru-deschis şi era croită simplu şi

elegant. Părul, tuns mai scurt, îi ajungea până la umeri şi era coafat astfel încât să-i încadreze cu şuvițe subțiri conturururile feței. Imaginea ei din oglindă arăta o sofisticare matură, fascinantă. Nu mai avea pe chip acea

inocenţă copilărească. Din oglindă o privea imaginea unei femei care cunoscuse îmbrăţişarea pasionată a unui bărbat, a unei femei care cunoscuse durerea de a iubi cu nesăbuinţă.

„Un singur lucru mă

enervează cu adevărat – o femeie care plânge fără motiv”, auzi din nou în minte cuvintele lui Gustav şi, înainte de a coborî scările, clipi rapid pentru a alunga lacrimile care i se adunau sub pleoape.

Zvonul unor voci

înăbuşite se auzea din living. Uşa camerei era închisă, pentru a păstra căldura focului. Oare trebuia să intre, sau să-şi găsească ceva de făcut până la plecarea oaspeţilor? Era dificil de ştiut ce anume şi-ar fi dorit Gustav, dar râsul

răguşit al unei femei care se auzea din spatele uşii închise, îi stârni curiozitatea şi decise să-şi ia inima în dinţi şi să intre.

Străbătu holul şi nu se opri decât o secundă, pentru a-şi verifica ţinuta, înainte de a

împinge uşor uşa.

Conversaţia încetă brusc şi atenţia micului grup din living se fixă asupra Carolinei. La început fu întâmpinată cu o curiozitate intensă, apoi evaluată cu o atenţie admirativă. Gustav se apropie de ea

şi-i întinse mâna, iar musafirii părură alertaţi de semnificaţia acestui gest.

Zâmbetul bărbatului era încântat, iar degetele sale strângeau cu putere mâna soţiei, în timp ce ochii lui o avertizau să nu protesteze când va

simți brațul lui greu strângându-i talia subțire.

— Draga mea, zise el pe un ton absolut natural. Vreau să-ți prezint oaspeții mei – Isobel, fiul ei, Russell, şi soția lui, Nicola. Caroline este soția mea,

adăugă el către ceilalți, cu un o voce triumfătoare.

După anunțul lui Gustav urmă o tăcere încordată. Prima care își reveni fu Isobel. Părând încă tânără, femeia cu păr negru ca pana corbului se ridică şi o

privi pe Caroline din cap până-n picioare.

— Sper că glumeşti, Gustav, zise ea cu dispreţ. Cunoaştem bine cu toţii părerea ta despre căsătorie şi obiceiul de a-ţi schimba prietenele ca pe şosete. Cine e fata

asta şi ce naiba face aici? Ai devenit atât de puţin discret în relaţiile tale cu femeile încât le aduci acasă? Sau te-ai ţicnit îndeajuns încât să umbli cu o tânără care ar putea să-ţi fie fiică?

După ce Isobel îşi termină discursul,

Caroline replică, foarte calm:

— Nu sunt o copilă şi nu sunt nici amanta lui Gustav. Sunt soţia lui şi te rog să nu mai uiţi asta.

Ochii negri ai femeii o priviră arzător, iar gura ei stacojie se

strânse amenințător.

— Nu ești decât o pipiță obraznică.

— Ajunge, Isobel! interveni Gustav, strângând protector brațul tremurător al Carolinei. Fie că-ți place sau nu, o ai în față pe soția mea. Iar dacă vrei

un act oficial, ţi-l voi arăta îndată.

— Nu scapi aşa uşor! îl ameninţă Isobel, furioasă. Te avertizez, nu poţi scăpa!

— Mamă, zise Russell, ridicându-se de pe canapeaua unde stătea alături de soţia sa

gravidă. Chiar dacă vestea e şocantă, nu trebuie să uităm să ne comportăm civilizat. Să-i felicităm pe Gustav şi pe Caroline!

Surprinzător, Isobel se conformă şi, făcând un efort uriaş, şopti câteva cuvinte de

felicitare.

Caroline își fixă atenția asupra lui Russell. Era un tip înalt, slab și brunet, cu trăsături delicate și foarte frumoase. Dar ceva din atitudinea lui o avertiză că era un om periculos.

Capitolul 7

Caroline supravieţui acestei seri lungi, tensionate şi fu foarte fericită când în sfârşit se termină.

De-a lungul întâlnirii se schimbaseră

cuvinte dure, remarce acide şi jigniri insuportabile între Isobel şi Gustav, fără ca vreunul dintre ei să pară dispus să cedeze.

— Mă duc să fac cafea, se oferi Caroline la un moment dat, fericită să scape din

acest permanent schimb de focuri.

— Excelentă idee, o felicită Gustav pe un ton ironic. Fă-o tare. Isobel are nevoie să-şi refacă resursele de energie, după câtă a cheltuit în această seară.

— Vrei să mă

însoțești, Nicola? întrebă Caroline.

— Da... zise ezitând tânăra femeie, privind-o pe soacra sa.

— Stai locului, Nicola! se auzi vocea mânioasă a Isobelei. Știi bine că medicul ți-a recomandat să nu stai

mult în picioare.

— Avem scaune şi în bucătărie, zise Caroline, iritată de modul cum îşi trata femeia nora.

— Da, inconfortabile şi nepotrivite pentru starea Nicolei, pufni

Isobel cu dispreț.

Caroline întâlni privirea rugătoare a tinerei femei şi nu mai insistă, de teamă să nu-i îngreuneze situația.

Caroline stătu destul de mult în bucătărie, aşteptând ca cearta să

înceteze. într-adevăr, când se întoarse, Gustav spuse:

— Isobel, cred că am început să ne repetăm. Ce-ar fi să încheiem discuția în seara asta și să continuăm mâine?

— Uiți că este casa

mea! țipă Isobel, cu un aer de tragediană.

— Dar la fel de bine e şi a mea, îi aminti glacial Gustav. Atâta timp cât rămân aici, La Roche este casa mea.

— Haide, mamă, zise Russell. Cearta asta nu duce nicăieri şi

suntem cu toții obosiți.

— Ai şi tu dreptate o dată, aprobă femeia, cu acreală.

Cei trei plecară să se odihnească în camerele pregătite pentru ei. Gustav închise uşa în urma lor şi zise, obosit:

— Aş avea nevoie de

o băutură.

— Da, aprobă Caroline, şi eu. Ceva tare.

— La vârsta ta vinul e suficient, zâmbi el vag, întinzându-i un pahar.

— Nu-mi spune şi tu că sunt un copil!

— Isobel avea dreptate, observă el, privind-o cu ochii mijiţi. Sunt aproape suficient de bătrân ca să-ţi fiu tată.

— Nu spune prostii!

— Ai prefera să-ţi fiu iubit?

— Aş prefera să

schimbăm subiectul, zise Caroline cu efort.

— Bine, răspunse el, ridicând din umeri. Îmi place tunsoarea ta şi rochia aleasă. Te face să arăţi mai feminină şi extrem de dezirabilă.

— Te rog, Gustav, făcu ea, privind în altă

parte.

— Roşeşti uşor, constată bărbatul.

— Seara asta este un exemplu despre cum va decurge viața noastră de acum înainte? întrebă ea, ca să schimbe subiectul.

— E greu de ghicit

ce va face Isobel.

— Aşa a fost întotdeauna?

— Întotdeauna, confirmă el.

— Îmi pare rău pentru Nicola, şopti ea, aşezându-se pe canapea. Este dominată şi abuzată.

— S-a vârât singură în treaba asta.

— Nu toată lumea e puternică, aşa cum eşti tu, o apără Caroline, şocată de cuvintele lui reci şi dure.

— Cu excepția câtorva momente de fâstâceală, nu te-am

văzut nici pe tine căzând sub vraja Isobelei, reluă el.

— Pentru că nu sunt nora ei, iar tu nu eşti Russell.

— Slavă Domnului!

— Şi acum, ce se va întâmpla?

— Vii cu mine în

pat.

— Nu la asta mă refeream, ştii foarte bine, replică ea, mânioasă.

— Mi se pare un subiect mai interesant, nu crezi?

— Te rog să fii serios, îl imploră ea. Ce

se va întâmpla de acum înainte?

— Aşteptăm.

— Aşteptăm? Ce anume?

— Ca Isobel să facă prima mişcare.

— Pare un joc de şah... letal.

— Nu trebuie să-ţi

subestimezi duşmanul, zise el, apropiindu-se de canapea.

— Cred că mă duc la culcare, anunță Caroline.

— O sugestie excelentă, aprobă el.

Urcară scările în tăcere.

Caroline îşi pieptăna părul când bărbatul apăru din baie într-un halat lung, care-i evidenţia trupul puternic. Nu purta nimic pe dedesubt. Tânăra femeie îl privi în tăcere şi spuse cu voce tare gândurile care o

frământau:

— Dacă aş fi fost un cal de curse pe care ai fi dat foarte mulţi bani, ai fi avut dreptul să-mi ceri supunere.

— Aşa e, zise bărbatul, ignorând tristeţea din ochii soţiei sale. Ţi-am oferit multe

şi cer înapoi cu dobândă.

— Într-o zi, când vei descoperi că banii nu pot cumpăra orice, îmi va fi milă de tine.

— Nu pot cumpăra orice? Cum ar fi?

— Dragostea.

— Dragostea este un

sentiment supraestimat, răspunse el pe un ton dispreţuitor. Am nevoie de o femeie în patul meu, iar femei pot cumpăra oricând.

— Eşti dezgustător! exclamă ea.

Mâinile lui o prinseră strâns de

umeri, cu o putere nemiloasă.

— Dar pe tine te-am cumpărat, nu-i aşa?

— Ştii foarte bine că eu nu sunt o femeie uşoară, zise ea, pălind.

— Da, a fost nevoie să înaintez şi o cerere în

căsătorie alături de acel cec, replică el sarcastic, dar ca majoritatea femeilor, şi tu te-ai lăsat cumpărată.

— Nu mă face să te dispreţuiesc şi mai mult, îl avertiză ea.

— Poţi să mă dispreţuieşti cât vrei.

Eşti foarte frumoasă când eşti supărată, şi asta mă face să te doresc şi mai mult.

Ea încercă să lupte împotriva puterii de oţel a braţelor lui, dar sângele trădător îi pulsa în vene, făcând-o să se arcuiască spre el.

Atingerea lui era posesivă şi lacomă, iar ea abia dacă realiză că este dezbrăcată şi întinsă pe pat.

Cuvintele „te iubesc” apărură pe buzele ei umflate şi vinete, dar din fericire nu se auziră, pentru că

fură întrerupți de cineva care deschise cu zgomot uşa dormitorului. Gustav şopti ceva cu furie, îşi ridică fruntea şi se întoarse către intrus, adăpostind cu trupul lui corpul Carolinei.

— Îmi pare rău,

zâmbi Isobel din uşă. Habar n-aveam că această cameră este ocupată.

— Data viitoare îţi sugerez să baţi şi să aştepţi să fii invitată să intri, răspunse Gustav cu o voce de gheaţă.

Isobel zâmbi

sarcastic, dar închise uşa în urma ei şi plecă.

— Mințea! izbucni Caroline. Nu putea să nu vadă lumina pe sub uşă.

— Această mică diversiune a fost plănuită special pentru ca Isobel sa vadă ce se

petrece în dormitor, răspunse Gustav pe un ton lejer.

Caroline avea impresia că incidentul fusese premeditat, dar nu de către Isobel, ci de către Gustav. În ochi i se aprinseră scântei amenințătoare de furie.

Fusese manipulată şi umilită.

— Eşti cea mai dezgustătoare persoană pe care am întâlnit-o vreodată şi dacă mă mai atingi, voi începe să ţip! îl anunţă ea.

— Nu va fi nevoie, zâmbi Gustav caustic,

ridicându-se. Ai un trup fermecător, dar interesul meu a durat suficient cât s-o conving pe Isobel că suntem într-adevăr căsătoriţi.

Ea păli şi întrebă, cu glas răguşit:

— Ce fel de om ar spune aşa ceva?

— Ştiu foarte bine cine sunt, nu mă dau în lături de la nimic ca să obţin ce vreau. Haide, pune-ţi cămaşa de noapte şi culcă-te, adăugă el. Ţi-ai servit scopul pe ziua de azi.

Nici dacă palmele lui grele ar fi lovit-o

n-ar fi putut fi mai şocată, îşi zise Caroline. Strânse pleoapele pentru a-şi ascunde ochii îndureraţi, îşi puse cămaşa de noapte şi se duse în baie înainte de a-şi pierde şi ultima fărâmă de demnitate izbucnind în plâns.

Nu-i va mai da niciodată ocazia s-o umilească astfel, decise ea cu fermitate, aşezându-se în pat lângă el. Niciodată! învăţase o lecţie pe care n-o va uita uşor.

Când se trezi a doua zi dimineaţă, Gustav

plecase deja la birou. Îmbrăcă nişte pantaloni confortabili şi un pulover, îşi puse haina şi coborî la parter. Aici, se întâlni cu Nicola.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat azi-noapte, se scuză ea timid.

La început, Caroline crezu că se referă la vizita nocturnă a Isobelei, dar tânăra femeie continuă:

— Nu sunt chiar atât de delicată pe cât vrea Isobel să par, dar cred că e mai simplu să-i dau ascultare fără să mă

opun.

— De ce, Nicola? se miră Caroline. Ai dreptul să alegi.

— Nu înțelegi, oftă femeia, privind-o cu ochii ei calzi. Îl iubesc pe Russell şi nu vreau să-l pierd, chiar dacă el dansează cum îi cântă

mama lui.

— Dar de ce l-ai pierde? o întrebă Caroline, şocată.

— Cred că ţi-ai dat seama câtă influentă are soacra mea asupra lui.

Caroline se uită la tânăra femeie din faţa ei, mai mare decât ea cu

numai un an sau doi, apoi ochii ei se măriră de uimire.

— Vrei să spui că dacă Isobel i-ar spune să te alunge, ar face-o?

— Fără să crâcnească, mărturisi Nicola cu amărăciune.

În apropiere se

auziră paşi grăbiţi, aşa că Nicola zise, privind speriată în jur:

— Este Isobel. N-a trebui să mai vorbim, pentru că te consideră un duşman.

Peste câteva clipe, îşi făcu apariţia chiar Isobel, care îşi privi

nora cu o suspiciune dispreţuitoare.

— Ce cauţi aici la ora asta? întrebă ea.

— Am venit să iau un pahar cu lapte şi o întrebam pe Caroline unde e bucătăria.

— Bucătăria este aici, îi arătă Isobel

nervoasă.

— Aşa mi-a spus şi Caroline, minţi Nicola.

Apoi, aruncând o privire rugătoare lui Caroline, adăugă:

— Scuză-mă, şi plecă în grabă.

Carolin o privi cu durere şi vru să-şi

continue drumul, dar mâna slabă şi nervoasă a Isobelei o prinse şi o reţinu pe loc.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine, zise femeia, eliberându-i braţul şi invitând-o în living.

Caroline avu

impulsul s-o refuze, dar se răzgândi şi o urmă.

— De ce te-ai căsătorit cu fiul meu vitreg? întrebă Isobel fără nicio introducere.

— Din obişnuitele motive pentru care se căsătoresc în general oamenii, răspunse ea,

fără să fie surprinsă.

— Nu se poate să fie din dragoste, pufni Isobel nu dispreț. Gustav nu e tipul capabil de asemenea sentimente siropoase, așa că trebuie să fie cu totul alt motiv, continuă ea cu un zâmbet strâmb.

Am auzit că este un amant desăvârşit.

— Doar nu vrei să-ţi răspund la această întrebare, nu?

— O, dar ce discrete suntem! o ironiză Isobel.

Caroline îşi propusese să-şi păstreze

sângele-rece şi reuşi cu brio, deşi îşi simţea obrajii înflăcăraţi.

— Eu sunt întotdeauna discretă, Isobel, şi n-aş intra niciodată neinvitată într-un dormitor matrimonial.

— Dacă l-ai

cunoaşte pe Gustav cum îl ştiu eu, n-ai avea pic de încredere în el.

Femeia o privi speculativ, apoi reluă:

— Te-a plătit să te măriţi cu el?

— Nu, m-a cerut de soţie, atâta tot, replică tânăra, fericită să spună

adevărul, măcar parţial, apoi schimbă subiectul. Vrei să iei micul dejun acum, sau îl aştepţi pe Russell să coboare?

— Russell se trezeşte târziu, aşa că voi lua masa singură.

— Voi trimite un servitor la tine în

cameră, zise Caroline, îndreptându-se spre uşă.

— Dacă voi dori, voi chema chiar eu pe cineva, se înfurie Isobel. Asta este casa mea, nu uita.

Mâna Carolinei se strânse pe clanță.

— De timp ce sunt soția lui Gustav, este casa mea, dar dacă ai plăcerea secretă de a suna clopoțelul pentru a chema servitorii, n-ai decât. Mă duc să mă plimb.

Trânti uşa în urma ei şi străbătu holul grăbită,

dar nu suficient de rapid pentru a nu-şi auzi soacra ţipând în urmă:

— Puştoaică obraznică ce eşti!

Ridică din umeri şi ieşi afară, în răcoarea dimineţii.

Era o zi înnorată, iar

ploaia cădea deasă şi fină ca o perdea, dar Caroline abia dacă simţea. Mergea întins, cu hotărâre. Ieşi pe porţile grele de fier, apoi se opri pe o alee străjuită de copaci. Unde se ducea? Nu ştia, realiză ea, nepăsătoare.

Ridică din umeri şi-şi continuă drumul.

Ploaia avea darul să-i limpezească mintea şi să-i aline durerea din inimă. De zeci de ori îşi repetă cuvintele şi întâmplările zilei trecute. Era mânioasă, umilită şi tristă, dar

trebuia să admită că oricât de mult o rănea Gustav, continua să-l iubească.

O maşină trecu pe lângă ea, dar era prea cufundată în gânduri pentru a observa prezența cuiva. Portiera maşinii se deschise uşor

şi un bărbat o strigă dinăuntru. Întoarse capul şi un zâmbet îi apăru pe faţă.

— Urcă, zise bărbatul.

— Mulţumesc! Mă bucur să te văd, Dennis, spuse ea cu sinceritate, acceptând invitaţia.

Bărbatul merse puţin în tăcere, apoi opri maşina pe marginea drumului, ca să poată discuta în linişte.

— Unde te duci? întrebă Caroline.

— Mă întorc acasă. Am fost să vizitez un client şi nu mi-a venit

să-mi cred ochilor când te-am văzut mergând singură prin ploaie. Nu credeam să te mai văd vreodată, adăugă el gânditor.

Când îl privi pe bărbatul alături de care sperase sa trăiască întreaga viață, în ochii

ei era tristețe. Acele clipe păreau atât de departe... Vederea lui nu-i făcea nicio plăcere deosebită, nu-i încălzea inima, se bucura de prezența lui ca de o întâlnire cu o veche cunoştinţă.

— Ne-am spus adio

ca logodnici, dar nu înseamnă ca nu putem fi prieteni, zise ea cu o afecțiune amicală.

— Nu putem fi prieteni, Caroline. Nu acum, când am înțeles ce prost am fost că te-am pierdut.

— Căsătoria noastră

n-ar fi mers, Dennis. Nu te-am iubit niciodată, acum ştiu asta.

— A fost un adevărat şoc pentru mine să aud că te-ai măritat cu Gustav de Leeuw, zise el pe un ton mânios. Este mult mai mare decât tine.

— Ce contează optsprezece ani când iubeşti?

— Diferenţa de vârsta dintre voi va conta atunci când el va fi senil şi tu vei fi încă destul de tânără pentru a te bucura de viaţă.

— Nu voi asculta

inepţiile astea! se revoltă ea, încercând să-i atragă atenţia că depăşise măsura.

— Îmi pare rău, Caroline, se scuză el. Gelozia m-a făcut să spun aceste prostii, aşa că nu mă învinovăţi prea tare.

— Ar fi mai bine să plec.

— Stai! o opri el. Când te mai pot vedea?

— Nu văd de ce ne-am mai întâlni, răspunse ea cu calm. Ai spus chiar tu că nu mai putem fi prieteni. Dacă nu ne putem întâlni ca

prieteni, e mai bine să nu ne întâlnim deloc.

— Ai dreptate, admise el, oftând.

— Aşa e cel mai bine, crede-mă...

O maşină trecu pe lângă ei, şi Caroline se sperie când recunoscu la volan profilul întunecat

al lui Russell. Oare c văzuse, se întrebă ea, sau fusese atent la drum?

— Cine este? întrebă Dennis, observându-i chipul gânditor.

— Fratele vitreg al soțului meu, răspunse ea.

— Şi?

— Şi nimic! se răsti ea, iritată. L-am remarcat, asta-i tot, şi mi-a amintit că trebuie să mă întorc acasă.

— Caroline...

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, Dennis, dar trebuie să

ne luăm rămas-bun, îl întrerupse ea, coborând din maşină.

Se întoarse grăbită pe drumul spre casă, fără să privească înapoi când auzi maşina bărbatului demarând.

Dacă altădată se îndoise de sentimentele

ei, acum era sigură că nu-l iubise niciodată pe Dennis şi că incidentul care dusese la despărţirea lor nu putea veni într-un moment mai prielnic, pentru că o împiedicase să facă cea mai mare greşeală a vieţii ei.

„Dar căsătoria cu Gustav nu este o greşeală la fel de mare?” se întrebă ea, dar întrebarea rămase fără răspuns. Lângă ea, pentru a doua oară într-un interval de câteva minute, opri o altă maşină.

— Bună, zise Russell, coborând geamul. Vrei să te conduc acasă?

— Mulțumesc, răspunse ea clătinând din cap, dar prefer să merg pe jos.

— Cum vrei, draga mea, făcu bărbatul cu

indiferență. Dar nu pare o vreme potrivită pentru plimbare, nu crezi?

— Întotdeauna mi-a plăcut să mă plimb prin ploaie, spuse ea, întrebându-se în sinea ei unde ducea discuția asta.

— Ne vedem mai târziu, atunci, replică bărbatul, cu un zâmbet ciudat.

Privind în urma lui, Caroline realiză că Russell o văzuse în maşina lui Dennis. Întrebarea era însă cum putea folosi această

informaţie în favoarea lui. Mai mult, era dispus să-i împărtăşească acest lucru lui Gustav, şi dacă da, cum va reacţiona soţul ei la aflarea unei asemenea veşti?

— La naiba! şopti ea nervoasă, lovind cu

piciorul o piatră.

Era convinsă că Russell fusese trimis de Isobel s-o spioneze.

Pe viitor, trebuia să fie mult mai precaută, dacă nu voia să distrugă planurile lui Gustav, îşi spuse Caroline. Isobel şi cu fiul ei erau în stare

de orice pentru a-şi atinge scopurile.

Capitolul 8

În timpul mesei de prânz, Caroline se simţi studiată de privirile bănuitoare ale lui Russell. Când îi întâlni ochii curioşi, bărbatul îi zâmbi, de parcă ar fi

împărțit un secret. "Ştie", se gândi ea, şi nu se mai îndoi nicio clipă că fusese văzută în maşina lui Dennis. Ce avea de gând să facă Russell cu această informație rămânea un mister pentru ea, dar bărbatul avea chipul

unui om care are un as în mânecă şi care nu se sfieşte să-l folosească în avantajul său.

Când Isobel se duse să se odihnească, insistând ca Nicola s-o urmeze, Caroline se trezi singură cu Russell şi, din curiozitate,

acceptă să bea cu el o ceaşcă de ceai.

Russell îşi aprinse o ţigară — până atunci nu-l mai văzuse fumând — şi se lăsă pe spate în scaun, observând-o cu priviri leneşe, cercetătoare.

— Ştii, începu el,

nu pari deloc genul care să-l convingă pe Gustav să renunțe la burlăcie.

— Da? făcu ea sarcastic, apoi tăcu, aşteptând.

— Nu trebuie să te simți jignită, nu asta a fost intenția mea, o asigură el. Voiam să

spun doar că Gustav a preferat întotdeauna femeile înalte, sexy, şi, deşi eşti foarte atrăgătoare, eşti foarte diferită de celelalte prietene ale sale.

Caroline realiză că dialogul avea un scop ascuns.

— Presupun că bărbații caută ceva diferit atunci când își aleg o soție.

Russell tăcu o timp, apoi reluă, cu un zâmbet viclean:

— Știai că Gustav era forțat să-și găsească o soție înainte de

jumătatea lunii viitoare?

— Dacă te referi la dispoziția testamentară a tatălui tău, răspunsul este da, confirmă tânăra femeie, netulburată

— Ți-a spus-o el? întrebă Russell,descumpănit, iar zâmbetul lui de triumf

pieri ca prin farmec.

— Nu avem secrete unul față de celălalt, spuse ea, sorbind din ceai şi observându-l peste marginea ceştii.

— Nu te deranjează să ştii că poate s-a căsătorit cu tine numai din acest motiv? întrebă

el îngustând ochii şi scoţând un nor de fum.

— Dacă ai de gând să-mi strecori în suflet îndoiala cu privire la motivele acestui mariaj, te anunţ că nu vei reuşi, îl avertiză ea.

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş gândi la

asta, insistă el. Eşti o tipă frumoasă, dar nu eşti deloc genul lui şi cunoscându-l pe bătrânul Gustav aşa cum îl ştiu, nu m-ar mira să se fi căsătorit doar ca să nu piardă moştenirea.

— Oricum, soţul

meu este mai îndreptățit decât tine să obțină averea familiei, remarcă tânăra femeie, apărându-şi instinctiv bărbatul.

— Dar vezi tu, nici măcar Regardt nu l-a considerat demn de această moştenire,

replică Russell cu un surâs rece.

— Presupun că Regardt este tatăl lui Gustav.

— Da, aprobă bărbatul, cercetând-o cu intensitate. Hm! adăugă el, tuşind cu subînțeles. În calitate de soție, ştii

cam puţine lucruri despre familia bărbatului tău.

— Ştiu suficient, încercă ea să-şi îndrepte greşeala, dar tu pari să ignori faptul că ne-am căsătorit în urmă cu numai câteva zile.

— Dar nu-l

cunoşteai înainte de căsătorie?

— Ba da.

— De cât timp?

— De destul timp.

— Ţi-a făcut curte?

— Nu chiar, răspunse Caroline rece, ridicându-se de pe scaun cu intenţia să

încheie discuția. Mă duc să mă odihnesc, adăugă ea.

Russell se ridică şi el. Îngrozită, tânăra femeie crezu că o va urma pentru a continua subiectul, dar bărbatul rămase pe loc, mulțumindu-se s-o

urmărească din priviri în timp ce urca scările.

Caroline aştepta sosirea lui Gustav acasă cu un soi de teroare. Dacă Russell avea de gând să acţioneze şi s-o dea în vileag, o va face când Gustav se va afla prin preajmă. Şi ce

moment mai bun putea găsi decât acela când se adunau în living pentru a bea un pahar, înainte ca soțul ei să facă obişnuitul duş şi să se schimbe pentru cină?

Tremura cu gândul la ce s-ar putea întâmpla, dar era prinsă

într-o capcană din care nu putea evada, iar orele treceau cu o repeziciune îngrozitoare.

Când Gustav ajunse acasă, seara, Caroline avea nervii întinşi la maximum, dar lucrul de care se temuse nu se

întâmplă.

Tensiunea se acumulase treptat în ființa ei şi atinse un punct culminant când se aşezară cu toții la masă. Caroline abia dacă se atinse de mâncare, iar puținul pe care-l mâncă îi făcu rău.

Între al doilea şi al treilea fel, Russell îi surprinse privirea şi-i zâmbi mieros. Atunci, ştiu că venise momentul de care se temuse toată seara.

— Apropo, Caroline, începu bărbatul cu o voce

curioasă, mi s-a părut că te-am văzut dimineață în mașina unui tip.

Toți ochii se fixară imediat asupra Carolinei, dar cel mai tare o duru privirea dură, lipsită de expresie a soțului ei.

— Da, așa este,

mărturisi ea fără să-şi ia ochii de la Gustav. Mă plimbam pe afară şi la un moment dat lângă mine a oprit maşina lui Dennis. M-a invitat să urc şi am stat puţin de vorbă.

— Sper că l-ai invitat să ne facă o

vizită, răspunse Gustav prompt, imperturbabil.

Caroline își privi soțul fără să-i priceapă cuvintele, apoi înțelese sensul vorbelor sale și intră în joc.

— Da, l-am invitat și a spus că va suna să ne anunțe când e liber,

minți ea fără să clipească.

— Cine este acest Dennis de care vorbiți? se interesă Isobel, pândindu-i cu ochi de vultur.

— Este un prieten comun care a jucat un rol important în

întâlnirea noastră, explică Gustav, cerându-i din priviri Carolinei să tacă. Nu-i aşa, draga mea?

Caroline simţi că i se face rău, dar nu putea să nu admită că era destul adevăr în spusele bărbatului. Dacă Dennis

n-ar fi reacţionat atât de ciudat, n-ar fi fost liberă să se mărite cu Gustav.

— Da, răspunse ea, zâmbind şters.

— Şi acest Dennis are obiceiul să te ia de pe stradă în maşina lui, ca pe o pisică maidaneză? întrebă

Russell pe un ton sarcastic.

— Desigur că nu! se enervă Caroline.

— Nu-i da atenție, draga mea, interveni Gustav cu blândețe. Îşi va schimba părerea despre Dennis după ce-l va întâlni.

Caroline îşi privi soţul şi citi în ochii lui ordinul să nu mai continue subiectul. Înaintau pe nisipuri mişcătoare şi era mai bine să abandoneze subiectul cât mai repede posibil.

Subiectul fu

schimbat. În afara câtorva replici acide, seara trecu în linişte.

Furtuna se dezlănţui însă mai târziu, când Caroline ieşi din baie şi intră în dormitor. Aici îl găsi pe Gustav care, cu haina şi cu cravata desfăcute, se plimba fără

încetare prin cameră, ca un animal în cuşcă.

Ajunse lângă ea în câteva clipe şi o prinse de umeri cu o forță incredibilă. Chipul lui, schimonosit de mânie, o sperie de-a binelea.

— Ce naiba ai căutat să te vezi cu

Dennis Nu-ştiu-cum fără să mă avertizezi? întrebă el cu asprime.

— Numele lui e Dennis Lindsay, replică ea încercând să rămână calmă, şi ţi-am spus deja că ne-am întâlnit din întâmplare.

— Asta-i o poveste

cusută cu aţă albă, pufni el.

— Nu, este adevărul, declară ea cu fermitate.

Braţele lui se lăsară mai apăsat pe umerii ei şi Caroline îşi muşcă buzele de teamă să nu ţipe.

— Nu-ţi dai seama cât de uşor îmi puteai distruge planurile cu atitudinea ta prostească?

— N-am avut de gând să-l întâlnesc pe Dennis, îi explică ea încă o dată. Ne-am întâlnit întâmplător şi

nu mi s-a părut un capăt de țară să stau puțin de vorbă cu el.

— Ați depănat amintiri? întrebă el, cu un zâmbet cinic.

— Ce vrei să spui?

— Haide, Caroline, râse el batjocoritor. Vrei să spui că n-ați făcut

decât să vă ţineţi de mână şi să vorbiţi?

Sângele îi năvăli tinerei femei în obraji. Indignată, îi strigă în faţă:

— Ai o minte bolnavă, Gustav!

Gura lui se apăsă pe a ei cu o precizie

aproape tehnică.

— Săruturile lui te tulbură la fel de mult ca ale mele? întrebă el, în timp ce brațele lui o traseră mai aproape și-i lipi trupul de al lui. Atingerile lui te fac să tremuri de dorință?

— Gustav, îți jur...

— Îmi juri? repetă el, privind-o cu dispreț. De când există lumea, femeile au jurat credință soților lor, dar au uitat aceste sfinte jurăminte imediat ce la orizont a apărut altcineva.

— Nu, nu-i adevărat! protestă ea,

căutând disperată să-l facă să vadă adevărul. Eu... nu...

— Nu ți-am cerut niciodată să-mi juri credință, zise el cu un ton arogant. Ți-am cumpărat loialitatea, asta este diferența. Tu îmi datorezi

devotamentul tău, iar eu cer să mi-l oferi.

În acea clipă, furia îi depăşi teama şi Caroline zise, cu glas răguşit:

— Nu trebuie să-mi aminteşti că mi-ai cumpărat loialitatea şi că sunt obligată să-ţi fiu fidelă. Te voi ajuta să

obţii ce doreşti, chiar dacă ar fi să mor în această încercare, dar după aceea nu mai vreau să te văd în viaţa mea!

— Exact asta îmi doresc şi eu, răspunse el cu acelaşi zâmbet cinic, dar până atunci, draga

mea Caroline, îţi cer să mă însoţeşti în pat.

— Ticălosule! Te urăsc! strigă ea.

Dar el o ridică în braţe şi o duse în pat.

— Haide, scorpie mică ce eşti, râse el, aruncând-o pe cearşafuri, urăşte-mă!

Râsul lui îi răsună în urechi biciuitor, iar eforturile de a scăpa din brațele lui fură zadarnice. Buzele bărbatului îi striviră înfometatate gura, în timp ce mâinile îi ridicau cămașa de mătase.

— Lasă-mă, te rog!

gemu ea.

— Nu pot, şopti el. Nu atâta timp cât mă doreşti la fel de mult cum te doresc şi eu.

Caroline încercă să protesteze, dar cuvintele îi muriră pe buze şi fu invadată de aceeaşi plăcere pe care o stârnea

în ea, întotdeauna, mângâierile lui. încercă să lupte împotriva acestei plăceri, dar renunță, învinsă. Se disprețui pentru această slăbiciune şi pentru că-i arăta atât de limpede câtă nevoie avea de el, dar mâinile ei se

strecurarară sub cămaşa bărbatului,atingându-i muşchii bine conturaţi. Peste câteva secunde, trupurile lor se uniră într-o îmbrăţişare pătimaşă.

În următoarele nopţi, Gustav reuşi din nou s-o supună voinţei

lui şi Caroline ajunsese să se teamă de venirea serii.

Nu putea să discute cu nimeni, mai ales cu Isobel, pentru că femeia îi răstălmăcea mereu vorbele şi reuşea să întreţină o atmosferă neplăcută. Russell însă

părea să încurajeze o oarecare familiaritate, pe care Caroline încerca s-o evite cu orice preț. Dar bărbatul se afla mereu în preajma ei, atingând-o ca din greșeală și complimentând-o mereu, în special când

putea fi văzut de Gustav. Erau gesturi subtile şi aparent inocente, dar Caroline începu să bănuiască existența unui plan, tocmai pentru a da impresia unei complicități între ei. Ce voia bărbatul să obțină

rămânea un mister, dar era convinsă că va afla cât de curând.

Nicola era singura persoană cu care putea vorbi fără teama de a fi greşit interpretată, dar biata femeie era permanent supravegheată de

privirile severe ale Isobelei.

Într-o dimineață, după trei săptămâni de conviețuire forțată alături familia soțului ei, Caroline o găsi pe Nicola plimbându-se prin grădină.

— Sunt singură, îi

şopti Nicola cu un zâmbet timid. Isobel a dormit prost ieri-noapte şi se va odihni mai mult în dimineaţa asta.

— Slavă Domnului! oftă Caroline.

— Nu te condamn pentru că n-o placi, îi mărturisi Nicola. Nici

eu nu pot spune că o apreciez foarte mult.

— Îmi aminteşte de un vultur care abia aşteaptă să simtă prada

în gheare, şopti Caroline cu o grimasă de dezgust.

— Cât de bine ai descris-o, râse Nicola.

Exact aşa este. Vrea să obţină nu numai proprietatea La Roche, dar şi compania Protea Marine Engineering, adăugă ea cu seriozitate.

Fără să vrea, aceasta se înfioră, dar simţi nevoia să riposteze.

— N-are cum să

pună mână pe afacere, acum că Gustav este căsătorit, răspunse ea. Cât despre La Roche soțul meu n-are de gând să plece de aici, aşa că va rămâne casa lui.

— Nu trebuie s-o subestimezi, Caroline, o avertiză Nicola, când se

aşezară pe o bancă din grădină, la umbra unui stejar stufos. Este foarte inteligentă şi vicleană, iar atunci când este disperată, se dezlănţuie.

— Disperată? întrebă Caroline, mirată. De ce este disperată?

— O, deja am spus

prea mult, răspunse cealaltă, clătinând din cap cu un aer vinovat. Dar trebuie să-ți reamintesc ceva. Testamentul precizează clar că Gustav trebuie să fie căsătorit şi să locuiască alături de soție pentru a-şi primi

moştenirea.

Caroline nu insistă, dar precizarea tinerei o miră foarte mult. Era de aşteptat ca Nicola să-şi apere soacra şi soţul şi să le fie loială, dar cuvintele ei o făcură să înţeleagă că pentru ea şi pentru Gustav urmau

vremuri grele.

Nu dăduse niciodată prea mare atenţie acestei a doua părţi a stipulării testamentare, dar acum era convinsă că avea o mare importanţă, că Isobel şi că fiul ei urmăreau să provoace o despărţire între ea şi

Gustav.

— Ţi-ar plăcea să locuieşti aici, Nicola? întrebă Caroline.

— Dacă aş avea de ales, m-aş întoarce în Namibia chiar azi, zâmbi cealaltă cu tristeţe. Acolo m-am născut, acolo l-am

întâlnit pe Russell şi acolo aş vrea să nasc.

— Ai discutat asta cu Russell?

— De multe ori, dar el face numai ce vrea mama lui şi nimic altceva nu contează pentru el, oftă Nicola, împreunându-şi mâinile

în poală. În ultimele luni, n-au vorbit decât despre distrugerea lui Gustav. De aceea mi-a venit să râd când le-am văzut fețele cu care te-au întâmpinat.

— Credeai că vor renunța şi vor pleca, comentă Caroline.

— Nu. Îi cunosc destul de bine, clătină din cap Nicola. Întotdeauna îşi doresc mai mult şi nu vor avea odihnă până când nu vor obţine ceea ce vor.

În aceeaşi dimineaţă, când se adunară cu toţii

la ceai, Caroline spuse că vrea să se ducă la cumpărături.

— De ce n-o conduci pe Caroline în oraş, Russell? îi sugeră Isobel fiului ei, cu prefăcută blândeţe.

— Nu, mulţumesc, nu cred că este nevoie,

protestă tânăra. Am mașina mea...

— Sunt foarte încântat să te ajut, o întrerupse Russell, privind-o cu o familiaritate dezgustătoare. Am puțină treabă în oraș și ar fi o prostie să facem

același drum cu două mașini.

Nicola aprobă această plecare și Caroline fu aproape forțată să accepte, deși, după cum se aștepta, fu cea mai neplăcută călătorie pe care o făcuse vreodată în

compania cuiva.

Trebuia să aibă în permanență grijă să se ferească de atingerile insinuante ale bărbatului, să-i îndepărteze mâna care se oprea adesea pe genunchiul ei şi să-i tempereze elanul cu

care-i făcea curte.

Caroline fu foarte mulțumită când ajunseră în centrul orașului și se despărțiră în sfârșit, stabilind să se întâlnească peste o oră.

Tânăra intră în multe magazine și întârzie cât mai mult

posibil alegerea hainelor, dar nu putea evita întoarcerea în maşină alături de Russell.

Se aşeză tăcută pe scaunul din faţă, lângă el, şi încercă să-l ignore. Dar la un moment dat, bărbatul opri pe banda

de urgență a autostrăzii, undeva în apropiere de Constantia.

— De ce ai oprit? întrebă Caroline.

— Pentru că îmi place peisajul de aici, zâmbi el.

Dar nu muntele părea să fie principalul

său interes, ci trupul Carolinei, pe care-l privea cu o insistență atent calculată.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem, zise ea cu răceală. Este ora prânzului.

— Nu-i nicio grabă, o contrazise el,

întinzând brațul pe spătarul scaunului ei. Încep să înțeleg de ce s-a căsătorit Gustav cu tine. Eşti foarte frumoasă.

Degetele lui îi mângâiară obrazul, dar ea tresări şi se feri, scârbită.

— Te rog, nu face asta, zise Caroline.

— Pielea ta e foarte delicată, şopti el, îmbrăţişând-o.

— Lasă-mă în pace, Russell! protestă ea.

— Nu mai fi aşa de băţoasă, draga mea! râse bărbatul, în timp ce

Caroline se străduia să scape de mâinile lui acaparatoare.

— Comportă-te civilizat, Russell! exclamă ea, nervoasă. Dacă nu te potoleşti voi merge pe jos restul drumului.

— Faci pe

mironosița, nu?

— Nu, dar sunt măritată cu Gustav, iar tu eşti însurat cu Nicola, lucru de care se pare că ai uitat.

— N-am uitat că am o soție care mă aşteaptă acasă, dar nu văd nimic rău într-un sărut.

— Nu vreau să provoc şi mai multe probleme în această... familie, dar dacă insişti cu această atitudine, voi fi nevoită să discut cu Gustav.

Bărbatul o eliberă, dar zise, pe un ton plin de venin:

— Voi nega orice vei spune, şi va fi cuvântul meu împotriva cuvântului tău.

— Nu ştiu de ce sunt sigură că nu te va crede, Russell, replică ea cu ironie.

— Draga mea, trebuie să ştii ceva

despre bărbatul cu care te-ai măritat, zâmbi el cu falsă inocență, aprinzându-şi o țigară. Gustav nu prea are încredere în femei şi nu cred că tu ai reuşit să schimbi situația.

Caroline preferă să nu-l contrazică. Îl

cunoştea pe Gustav suficient de bine pentru a-şi da seama că Russell avea dreptate, dar nu intenţiona să-i dea înţeles acestui străin că avea o atât de mică influenţă asupra propriului ei soţ.

— Du-mă înapoi

acasă, te rog, spuse ea cu răceală.

Bărbatul ridică din umeri, aruncă ţigara începută şi porni maşina.

Caroline spera că avansurile lui Russell vor înceta, dar peste câteva zile descoperi cu

regret că nimic nu se schimbase.

Gustav era la duş, iar ea coborî în living pentru un pahar alături de ceilalţi înainte de cină, când se simţi cuprinsă de nişte braţe puternice.

— Te-am prins, râse

Russell, privind-o cu ochi strălucitori. Ce părere ai de sărutul pe care ai refuzat să mi-l dai data trecută?

— Russell, încetează imediat! izbucni ea, luptându-se să-i scape din brațe.

— Un sărut este tot

ce-ți cer, insistă el cu glas răguşit, căutându-i buzele.

Sărutul lui o umplu de scârbă, dar, făcând uz de singura armă pe care o avea, Caroline se relaxă şi se lipi de el. Gândindu-se că reuşise s-o convingă, bărbatul

își slăbi strânsoarea. Atunci, Caroline se îndepărtă și-l plesni peste față.

— Au! țipă el surprins, pipăindu-și obrazul roșu.

Apoi, revenindu-și din șoc, Russell o prinse din nou de mână și-i

şopti, cu ochi plini de mânie:

— Scorpie mică ce eşti! îmi vei plăti asta!

— În locul tău, n-aş mai încerca aşa ceva, se auzi o voce familiară din spatele lor.

Caroline se întoarse brusc, speriată, şi-şi

văzu soțul în pragul ușii, privindu-i cu un zâmbet sardonic.

— Gustav! zise ea, fericită, dar deși tânjea după îmbrățișarea lui salvatoare, ceva din atitudinea lui fermă o țintui locului.

Russell își reveni cu

o uşurinţă surprinzătoare şi, cu un râs jenat care suna fals, o învinovăţi pe Caroline.

— Te-ai însurat cu o uşuratică, Gustav bătrâne.

Pe chipul lui Gustav apăru o expresie

amenințătoare şi câteva clipe, Caroline crezu că bărbatul avea să-l pocnească pe Russell.

Dar imediat după aceea, un zâmbet înghețat îi apăru pe buze şi se apropie de Caroline, atingându-i umerii. În mângâierea

lui nu era căldură, nici afecțiune. Bărbatul se întoarse spre fratele său vitreg şi-i spuse:

— Crezi că nu ştiu?

Caroline simți nevoia să explice că nu era vinovată şi-l privi mirată, spunând în şoaptă:

— Gustav, eu...

— Vorbim mai târziu, o întrerupse el, împiedicând-o să spună adevărul.

Isobel şi Nicola apărură şi ele, aşa că tânăra trebui să aştepte un moment prielnic pentru a avea o

explicație cu soțul ei. Privi spre Russell și îr ochii lui citi cu mirare o ciudată satisfacție. Arăta ca un om care reușise să-și atingă scopul, și realiză brusc cine-l pusese să se comporte astfel... și de ce.

Suferința, dezgustul

şi teama nu-i dădură pace tot restul serii. Nicola se retrase devreme, obosită, în timp ce Isobel şi Russell zăboviră destul de mult în living, aşteptând rezultatele planului lor mârşav. Gustav jucă însă rolul soţului

iubitor, cum făcea întotdeauna.

Suferința Carolinei devenea tot mai profundă, iar teama punea din ce în ce mai multă stăpânire pe ea. N-avea o idee clară despre jocul care se juca în această familie, iar

suspiciunea şi mânia din ochii soţului ei o debusolau.

Când în sfârşit rămaseră singuri, îi spuse cu un glas abia auzit:

— Gustav, în legătură cu incidentul de mai devreme...

— Ce-i cu el? întrebă el cu duritate.

— Russell a sugerat că eu l-am încurajat, dar nu-i adevărat, continuă ea, privindu-l în ochi.

Dar în privirea lui nu citi nici înțelegere, nici blândețe.

— Cred că știu de

ce se poartă astfel în ultima timp, adăugă ea.

— Nu mă îndoiesc că te găseşte atrăgătoare, reluă Gustav, punând cu un gest calm ţigara în scrumiera de marmură. Dar ce mă interesează, este ce simţi tu pentru el.

— Este căsătorit! exclamă Caroline, şocată. Şi eu la fel.

— Şi vei lăsa aceste amănunte nesemnificative să te împiedice să ai o relaţie pasională cu fratele meu vitreg?

Caroline păli şi

spuse, cu un glas scârbit:

— Russell este un tip dezgustător, dar îmi place Nicola, acesta este motivul pentru care n-am vrut să-i dau în vileag mârşăviile.

— Foarte drăguţ din partea ta, draga

mea, o ironiza el, apropiindu-se.

— Nu-mi mai spune aşa! izbucni ea, făcând un pas departe de el.

— Până acum, n-am mai observat să-ți displacă, remarcă el.

— N-am spus

nimic, pentru că ştiam că trebuie să jucăm un rol. Dar acum că Isobel şi Russell nu sunt de faţă, nu văd de ce am mai continua această şaradă fără sens.

— Poate ar fi trebuit să încerc tacticile lui Russell în încercarea

de a te impresiona, răspunse el cu un zâmbet cinic şi, apropiindu-se de ea, o luă în braţe cu un gest ferm.

— Dă-mi drumul! strigă ea cu furie, dar aceeaşi slăbiciune trădătoare o invadă la

atingerea lui.

— Te voi lăsa atunci când voi fi pregătit şi îmi va conveni, îi şopti el la ureche. Până atunci, vei fi soţia mea iubită şi iubitoare şi vei înceta să mai flirtezi cu Russell, altfel...

— Altfel, ce? întrebă ea provocator.

— Te ucid! răspunse el cu o ferocitate care-i îngheță Carolinei sângele în vine.

— Iar Isobel va ieşi victorioasă, îi aminti ea, prea înfricoşată pentru a găsi alt argument. Nu

înțelegi că asta îşi doresc? Nu pricepi că strategia dezgustătoare a lui Russell ţinteşte să ne dezbine, pentru ca, la data stabilită, să nu mai fii căsătorit? Eu am înțeles ce vor, vor să mă îndepărteze, şi vor face orice pentru a reuşi.

— La naiba, ai dreptate! aprobă el, după o scurtă deliberare. Dacă nu vei mai fi soția mea, vor putea să pretindă dreptul la moştenire.

— Exact, răspunse ea, respirând uşurată. Ce vei face pentru a-i

împiedica?

— Nu eu voi face, ci noi, o corectă el. Le vom arăta că n-au reuşit, şi vom începe chiar de acum.

Buzele ei fură strivite de ale sale şi când în sfârşit reuşi să respire din nou,

Caroline îl imploră şoptit:

— Gustav, te rog...

— Taci, prostuţo, gemu el. Ne supraveghează de la fereastră, astfel că sărutul nostru trebuie să pară real.

Caroline nu protestă

când buzele lui le găsiră din nou pe ale sale şi, deşi stânjenită de faptul că erau priviţi, răspunse neajutorată săruturilor lui. Când Gustav o ridică în braţe şi o duse afară din cameră, nu se opuse, dar când bărbatul insistă să-şi

prelungească demonstrația în dormitor, hotărî să-i arate că nu voia să fie utilizată ca un biet pion în jocul lor de şah.

— Gustav, nu ne mai priveşte nimeni, şopti ea.

— Cui îi pasă? râse

el tandru, aşezând-o uşor pe pat şi descheindu-i nasturii bluzei cu atingeri de foc. Mă simt bine, adăugă el.

— Te implor să mă laşi în pace, Gustav! protestă ea, dar glasul ei răguşit de pasiune o

contrazise.

Capitolul 9

Caroline stătea pe terasă, la soare, într-o după-amiază de duminică. Din bucătărie se auzea ca de obicei glasul furios al Isobelei. În aer se simțea miros

de primăvară, chiar dacă nu venise încă sezonul cald. Soarele era prietenos şi-i încălzea trupul cu razele sale mângâietoare. Păsările îşi făceau cuiburi în copaci şi ciripeau fără încetare. Fără Isobel şi fără Russell, La Roche

putea fi cu adevărat un mic paradis, se gândi ea.

Peste câteva clipe, o mână nevăzută îi lăsă borurile largi ale pălăriei pe ochi. Enervată, Caroline îşi ridică pălăria şi-l văzu pe Russell zâmbindu-i

larg. Din clipa când Gustav îl surprinsese sărutând-o, bărbatul se comportase civilizat şi, fără să vrea, Caroline realiză că bărbatul putea fi o companie agreabilă... măcar uneori.

— Pentru un bărbat

căsătorit doar de câteva săptămâni, Gustav te lasă cam mult singură, nu-i aşa? remarcă Russell, cu un zâmbet viclean.

— Gustav are afaceri şi interese despre care ştiam foarte bine înainte de căsătorie şi

n-am de gând să-i stau în cale, răspunse ea rece, ridicându-se şi îndepărtându-se.

— Câtă nobleţe! o ironiză Russell. Mi-ar plăcea ca Nicola să-mi ofere libertatea de a pleca unde şi când vreau.

— Vrei să spui că ți-ar plăcea ca mama ta să-ți permită asemenea libertăți, îl corectă Caroline. Nu cred că Nicola a avut dreptul să-ți solicite prea mult timp și nici prea multă atenție, adăugă ea, răspunzând privirii sale

întunecate de ură.

— Nicola poate fi insipidă uneori, răspunse el blazat.

— Nu-i frumos să vorbeşti astfel despre femeia cu care te-ai căsătorit şi care îţi poartă copilul în pântece, îi atrase atenţia

Caroline.

Russell îşi plecă privirea.

— Am iubit-o când m-am însurat cu ea, explică el, dar mama are darul de a organiza totul, inclusiv căsătoria noastră.

— Dar de ce îi

permiţi?

— Mama a făcut întotdeauna ce a considerat că este bine pentru mine, răspunse el, vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Dar nu crezi că a venit momentul să

decizi singur ce e bine pentru tine şi pentru Nicola? întrebă ea. Când se va naşte copilul, îi vei permite Isobelei să-ţi uzurpe drepturile de părinte?

Caroline nu aştepta răspuns la această întrebare, iar el nu

spuse nimic.

— Mă duc să mă plimb prin grădină, o informă el pe un ton neutru, încheind discuția.

— Dacă mergi pe aleea asta, o vei găsi pe Nicola, îi sugeră Caroline. Cred că v-ar

prinde bine puţină intimitate.

— Femeile! pufni el. Sunteţi la fel, toate vreţi să daţi ordine.

— Are şi el dreptate o dată, se auzi o voce în spatele ei.

Mulţumirea ei se înecă într-un val de

amărăciune când se întoarse spre Gustav, care stătea sprijinit de uşa terasei şi fuma obişnuitul său trabuc.

— Femeile sunt toate la fel, continuă el cu o voce leneşă şi ironică, apropiindu-se de ea. Te păcălesc cu un

zâmbet şi te prind în laţ fără să-ţi dai seama. Trebuie să fii suficient de viclean pentru a scăpa de ghearele lor continuă el.

— Nu toate femeile sunt înşelătoare, îl contrazise ea.

— Am trăit mulţi ani

după o regulă de aur, reluă el, privind-o cu ochii săi de pisică sălbatică, în care se ghicea o strălucire ironică. Nu trebuie să ai niciodată încredere în femei. Te vrăjesc cu trupurile lor şi-ţi şoptesc la ureche dulci

minciuni, iar dacă eşti destul de prost încât să te îndrăgosteşti, vei sfârşi prin a descoperi că nu le interesează decât contul tău din bancă şi în niciun caz personalitatea ta, adăugă el dispreţuitor.

— Ce lucruri

oribile spui!

— Femeile ar face orice pentru bani.

— Nu toate, Gustav.

— Nu trebuie să te consideri diferită, draga mea soție, râse el sarcastic. Numai nevoia de bani te-a făcut să te

măriți cu mine.

Ea plecă ochii, apoi îl înfruntă, mânioasă.

— Asta e o lovitură sub centură, zise ea.

— Şi totuşi, e adevărat.

— Da, este adevărat, admise ea, dar nu e totul chiar atât de

simplu cum pare.

— M-ai fi luat de soţ dacă nu aveam atâţia bani? întrebă el, ridicându-i bărbia şi forţând-o să-l privească.

Da, îşi spuse ea în sinea ei. Dacă lucrurile ar fi stat altfel şi ar fi avut timpul necesar

să-şi dea seama că-l iubeşte, s-ar fi căsătorit cu el chiar dacă n-ar fi avut niciun ban. Dar nu-i putea mărturisi toate astea, reflectă ea îndurerată, privind fără speranţă în ochii lui ironici.

— Tăcerea ta îmi

confirmă că am dreptate, concluzionă el, eliberându-i bărbia cu un surâs cinic.

— Dar tu te-ai fi însurat cu mine dacă n-ai fi fost forţat? îl întrebă la rândul ei.

— Nu, recunoscu el cu seninătate. Te-aş fi

scos în oraş de câteva ori, ne-am fi simţit bine şi cu siguranţă, aş fi reuşit să te seduc. Dar când ai fi început să mă plictiseşti, ţi-aş fi trimis un buchet de flori şi un bilet cu două-trei vorbe: "A fost frumos, dar s-a terminat".

Caroline nu spuse nimic o timp, apoi înghiţi cu greutate şi constată, cu o voce răguşită:

— Eşti demn de dispreţ.

— Asta-i viaţa, filozofă el. Azi ne spunem "bună", mâine

"adio". Aşa e cel mai simplu. Mai puţine regrete...

— Mă îndoiesc că ai avut vreodată un regret, i-o întoarse ea, încercând să-şi înăbuşe durerea. N-ai inimă, Gustav, numai un mecanism care

pompează sânge, iar mecanismele nu pot avea emoții.

— Când ai de-a face cu femei, nici nu e cazul să ai inimă, replică el tăios. Când aceste ființe feroce termină cu tine, nu mai ai nici măcar suflet.

Caroline realiză că discuția nu ducea nicăieri, aşa că-l lăsă pe terasă şi se îndepărtă grăbită. Voia să fie singură şi se îndreptă spre grădină, unde numai păsările şi insectele îi puteau vedea lacrimile. Mai erau trei

săptămâni din contractul lor. Trei săptămâni în care nu ştia la ce să se aştepte, poate doar la umilințe şi la insulte. Şi mai era stupida ei speranță că lucrurile vor sta altfel cândva...

Într-o dimineață, la

micul dejun, Isobel o abordă direct, cu o ofertă care o făcu să se strâmbe de dezgust.

— Cât vrei ca să pleci din viața lui Gustav şi să nu te mai întorci niciodată? o întrebă ea cu un glas rece, de afacerist. Spune

prețul!

La început, Caroline fu prea şocată ca să răspundă, apoi se gândi că auzise sau înțelesese greşit întrebarea, aşa că încercă să se lămurească:

— Îmi oferi bani ca să-l părăsesc pe Gustav?

— Exact, răspunse femeia cu o privire dură, calculată. Cât vrei?

— Oferta nu mă interesează, zise Caroline.

— Cinci mii de ranzi ţi se pare o sumă interesantă? insistă

Isobel.

Cum Caroline nu răspunse, cealaltă încheie cu un zâmbet:

— Mai gândeşte-te. Este vorba de o sumă tentantă pentru o tipă ca tine.

— N-am la ce să mă gândesc! exclamă

tânăra femeie furioasă,ridicându-se de la masă. Nu mă poţi mitui ca să-l părăsesc pe Gustav şi cred că oferta ta este jalnică.

— Din câte îl cunosc pe Gustav, se va sătura destul de repede de tine şi până la urmă

tot va trebui să pleci, replică Isobel cu un zâmbet viclean, aşa că ar fi mai bine ca la plecare, să ai o sumă frumoasă în buzunar.

— N-am nevoie de banii tăi, Isobel, replică ea cu un dezgust ajuns aproape la paroxism.

Când şi dacă Gustav mă va alunga, voi pleca aşa cum am venit... fără niciun ban.

Fără să aştepte riposta celeilalte, ieşi valvârtej din bucătărie. În hol se ciocni de Nicola, fără s-o vadă, şi urcă scările câte două

trepte deodată, pentru a ajunge mai repede în intimitatea dormitorului. Se simțea îngrețoșată şi se aşeză pe marginea patului, aşteptând ca senzaţia de scârbă să treacă. Era palidă şi transpirată.

Trebuia să discute cu

cineva, nu mai putea continua să-şi înăbuşe mânia şi frustrările, dar în cine putea avea încredere? Câteva secunde care i se părură o veşnicie, privi telefonul aflat pe noptiera de lângă pat. Apoi mintea i se

limpezi şi începu să gândească mai clar, mai coerent. Ridică receptorul şi formă numărul cu o mână tremurătoare.

— Aş vrea să vorbesc cu Margery Doyle, vă rog, zise ea.

Peste câteva

momente, în receptor se auzi vocea caldă a prietenei sale:

— Chiar mă întrebam când ai să mă suni.

— Vrei să luăm prânzul împreună azi, Margery? întrebă Caroline fără nicio

introducere.

— Mi-ar plăcea, răspunse cealaltă, bucuroasă. Unde?

— La Crow's Nest sugeră Caroline.

— Bine, ne vedem la ora unu, răspunse prietena ei.

Caroline puse încet

receptorul în furcă, cu un gest obosit, şi închise ochii, luptând din nou cu greața.

Cineva le ascultase conversația, realiză ea, auzind un clic suspect. Nu putea fi vorba de Nicola sau de servitori, aşa că rămâneau numai

Isobel şi Russell. Russel se trezea de obicei târziu şi se afla încă în camera lui, dar avea un telefon pe noptieră, la îndemână. Isobel era la parter, la mică distanţă de telefonul din hol. Dintre cei doi, Isobel părea însă suspecta cea

mai probabilă. Sentimentul că nici măcar la telefon nu mai putea discuta liber o sperie, dar la ce se putea aştepta de la o femeie care demonstrase că n-o deranja să intre fără să bată în dormitorul unor tineri căsătoriţi, pentru

a-i surprinde făcând dragoste? Caroline nu-şi imaginase niciodată că existau pe lume asemenea persoane.

Hotărând că era mai bine să stea departe de ceilalţi ai casei, Caroline rămase în camera sa şi ceru să i se aducă ceaiul

în dormitor. Apoi făcu un duş şi se îmbrăcă pentru a pleca la întâlnirea cu Margery.

Când părăsi La Roche, tremura de parcă s-ar fi simţit în sfârşit eliberată de o forţă diabolică. Nu mai plecase de acasă în

ultimele săptămâni, cu excepţia momentelor când mergea la cumpărături, şi faptul că nu mai trebuia s-o vadă pe Isobel i se părea o izbândă la fel de mare ca evadarea dintr-o închisoare.

Ajunse mai devreme

la Crow's Nest, se aşeză la o masă retrasă şi spuse chelnerului că va comanda mai târziu. Nu aşteptă mult. Margery sosi destul de repede, cu părul ei roşu plutind parcă în jurul feţei sale zâmbitoare.

— Hm... zise ea

după ce se salutară, îmi place noua ta tunsoare şi costumul. Pare scump... dar tu eşti fericită? se întrerupse ea, privind în ochii cenuşii ai Carolinei.

— Da, desigur, răspunse tânăra femeie, plecându-şi ochii. De ce

n-aş fi?

— Nu pari foarte sigură.

— O, Margery... oftă Caroline, nehotărâtă dacă trebuia sau nu s-o implice pe prietena ei în toată povestea. Aş vrea să discut cu cineva despre

tot ce mi se întâmplă.

— E chiar atât de rău?

Caroline se uită în ochii mari şi verzi ai celeilalte şi, după ce făcu o nereuşită încercare de a zâmbi, răspunse cu glas tremurător:

— Este destul de rău.

Chelnerul veni şi luă comanda, iar discuţia lor se opri câteva momente. Discutară apoi alte lucruri, de parcă Margery ar fi simţit că nu era cazul să insiste, că trebuia să

aştepte confesiunea prietenei sale. După ce farfuriile fură luate de pe masă şi li se aduse cafeaua, tare şi aromată, Margery luă cu un gest afectuos mâna prietenei sale.

— Este vorba despre Leu? întrebă ea direct.

Se poartă urât cu tine?

— Nu, nu-i asta. E vorba... ezită Caroline, nesigură. N-am dreptul să discut cu nimeni problemele astea intime, dar trebuie să vorbesc cu cineva, şi tu eşti singura în care am încredere.

— Spune, draga mea, o încurajă cealaltă.

— De aceea mă aflu aici, răspunse Caroline, ca să-ți spun totul.

— Te ascult, zâmbi Margery.

Caroline luptă cu nesiguranța câteva clipe, apoi începu să

povestească totul cu o voce timidă la început, apoi din ce în ce mai hotărâtă. Margery o ascultă fără s-o întrerupă, iar la sfârşitul confesiunii, Caroline se simţi de parcă şi-ar fi luat o piatră de pe inimă. Să discute despre

toate astea o ajuta să-şi poată înfrunta mai uşor temerile. Era un singur subiect despre care nu putea vorbi, totuşi, relaţia ei cu Gustav. Era o chestiune prea intimă, prea personală.

— Nu-mi place deloc mama vitregă a

Leului, comentă Margery.

— Este disperată să obţină ce doreşte, îi explică tânăra femeie. De aceea a mers până acolo încât să-mi ofere bani pentru a-l părăsi pe Gustav. Crede-mă, trăiesc într-o continuă

teroare. Nu ştiu ce va mai pune mâine la cale.

— Draga mea, o compătimi Margery, cred ai greşit atunci când te-ai măritat cu Gustav.

— N-am avut de ales, dacă-ţi mai aminteşti, şopti Caroline

cu disperare. Am avut de ales între el şi Maxwell Hilton şi cred că aş fi preferat să mor decât să devin amanta unui cămătar.

— Te-ai îndrăgostit de Gustav, nu-i aşa? întrebă brusc Margery.

Luată prin

surprindere, Caroline nu reuşi să ascundă adevărul.

— O, Doamne, chiar ai probleme! exclamă femeia.

— N-am avut de ales, se apără Caroline. N-am vrut să-l iubesc. În marea majoritate a

timpului este o brută lipsită de sentimente, dar...

— Dar inima ta bună s-a topit în brațele lui, continuă Margery. Dacă pot să-ți dau un sfat, te sfătuiesc să stai departe de familia lui. Dacă locuința nu-i

destul de mare pentru a-ți permite să ai intimitate, îți sugerez să pleci în oraş sau să te plimbi. Nu te întoarce acasă decât atunci când soseşte Gustav, seara. Dacă ai nevoie de mine, ştii unde locuiesc. Am un dormitor liber şi voi

fi bucuroasă să te primesc.

Caroline era recunoscătoare prietenei sale pentru felul deschis şi onest în care se purta cu ea. Zâmbind nesigur, răspunse:

— A fost o uşurare să vorbesc cu tine,

Margery. Îți mulțumesc!

Caroline se întoarse acasă în acea după-amiază mult mai liniştită şi mai veselă, dar teama îi reveni în suflet când o reîntâlni pe Isobel.

— Aş vrea să discut cu tine o clipă, Caroline,

o întâmpină femeia, conducând-o în living.

Caroline fu invadată de teamă, dar când se aflară singure în încăpere, Isobel o surprinse, spunându-i:

— Îți datorez scuze. N-aveam niciun drept să-ți ofer bani pentru a-l

părăsi pe Gustav. De obicei, recunosc când sunt înfrântă.

Ce mai punea la cale femeia asta? se întrebă Caroline.

— Asta faci acum? îţi recunoşti înfrângerea, Isobel?

— Te-ai măritat cu

Gustav, nu? zâmbi cealaltă. Nu pot schimba situaţia, oricât aş încerca.

— Mă bucur că ai ajuns la concluzia asta, şopti Caroline, nesigură. Asta ne va uşura tuturor viaţa.

— Aşa este, draga

mea, surâse Isobel, un surâs care-i dădu Carolinei noi motive de suspiciune.

Dacă Isobel ar fi fost sinceră, Caroline n-ar mai fi avut de ce să se teamă. Dar dacă lucrurile nu stăteau aşa? Dacă Isobel punea la

cale o nouă strategie, dacă nu renunțase la planul ei de a-l deposeda pe Gustav?

Întrebarea o tulbura pe Caroline, dar zilele treceau una după alta şi Isobel părea să se fi schimbat. Caroline începu să lase garda jos.

Se aflau deja la jumătatea primei luni de primăvară, iar Isobel păstra aceeaşi atitudine fermecătoare pe care o adoptase din clipa când îşi ceruse scuze în faţa Carolinei. Tânăra era uimită.

Ziua de

cincisprezece se apropia cu repeziciune şi Caroline realiză că mai avea foarte puţin de stat în casa lui Gustav.

Bărbatul nu părea însă deloc grăbit să-i reamintească şi nici nu dădea semne că se plictisise de prezenţa ei.

Mai mult, pasiunea pentru trupul tinerei sale soţii creştea continuu şi, prinsă în furtuna acestei tulburătoare patimi, Caroline trebuia să-şi reamintească permanent că relaţia lor nu va dura. Era dureros să se

gândească la asta, dar ştia că într-o bună zi se va trezi singură şi că bărbatul de care se îndrăgostise atât de stupid o va alunga fără regrete. Viitorul, în lipsa lui, va însemna o lungă şi cumplită suferinţă.

Şi mai era ceva ce o tulbura. Senzaţia de greaţă cu care se lupta în fiecare dimineaţă. Dar pentru moment, considera că această problemă era neimportantă, în perspectiva dramatică a viitorului.

Cu o zi înainte de data când Gustav îşi putea lua în stăpânire moştenirea, Caroline îşi petrecu timpul ca întotdeauna. Către prânz ieşi puţin la soare, pe terasă. Nicola, care părea că o aşteptase, o văzu şi-i

spuse în şoaptă:

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

În clipa aceea, un zgomot de tocuri care loveau ritmic gresia se auzi în spatele lor.

— Ne vedem la iaz peste o oră, mai apucă să spună tânăra femeie,

înainte ca Isobel să-şi facă apariţia pe terasă şi să-i arunce o privire ucigătoare.

— Nu crezi că ar fi cazul să te culci? întrebă ea.

— Ba da, răspunse în grabă Nicola.

Apoi, aruncând o

privire rugătoare Carolinei, adăugă:

— Caroline spunea că şi ea vrea să urce.

Fără să vrea, tânăra femeie observă că Nicola făcea tot posibilul să nu rămână singură cu Isobel. Nu-i cunoştea motivele, dar

nu întrebă nimic, aşteptând momentul prielnic ca Nicola să-i poată explica totul.

— Trebuie să recunosc că puţină odihnă înainte de prânz nu strică, aşa că voi veni cu voi, răspunse Isobel, luând braţul nurorii

sale.

Intrară toate tăcute în casă, iar Caroline avu senzaţia că Isobel era iritată şi nemulţumită. Poate reuşise în sfârşit să conştientizeze că nu mai putea face nimic pentru a obţine moştenirea. Sau poate

era enervată că Nicola nu-i respecta cu

strictețe poruncile... Cine ştie?

Ajunsă în camera ei, Caroline se bucură de liniştea pe care i-o oferea singurătatea. Fără prezența familiei lui Gustav, La Roche ar fi

fost un adevărat paradis. Poate ar fi acceptat să trăiască aici o veşnicie, chiar lipsită de dragostea soțului ei... mulțumită doar cu simpla lui prezență. Dar Gustav era un tip dur şi egoist. Nu putea renunța la libertatea lui

şi la nevoia de a cunoaşte şi alte femei. Avea propriile legi şi nu datora nimic Carolinei. Dacă şi-ar fi dorit pe altcineva, nimic nu-i putea sta în cale. Zilele ei în această frumoasă casă erau numărate, poziţia de soţie era una

formală şi prin urmare nesemnificativă. Era amanta lui oficială, se gândi ea cu dezgust, ştiind prea bine că nu se putea aştepta la nicio consideraţie din partea lui.

Silueta Nicolei strecurându-se prin

grădină îi atrase atenţia şi-i întrerupse şirul gândurilor. Tânăra femeie mergea grăbită spre iaz şi arunca priviri furişe în spate, către casă. Era limpede că se temea să nu fie urmărită.

Caroline ieşi din

cameră coborî repede scările.

— Te duci să te plimbi, Caroline?

— Cum? făcu ea, întorcându-se către Isobel, care parcă se materializase în spatele ei. Da... mă duc să mă plimb.

— Este o zi frumoasă de primăvară, observă femeia, începând să meargă alături de ea. Cred că voi face şi eu o scurtă plimbare. Nu te superi dacă te însoţesc?

— Deloc, minţi tânăra, neajutorată.

Isobel indică direcţia opusă celei spre care plecase Nicola.

— Vrei să mergem pe aici?

Caroline aprobă din cap, dar gura îi era uscată şi bătăile inimii deveniseră haotice. Isobel ştie! îşi spuse ea,

şi abia atunci realiză că, orice ar fi vrut Nicola să-i spună, era de o importanţă vitală pentru ea. De o importanţă atât de mare, încât Isobel făcea tot posibilul să le împiedice întâlnirea.

Neliniştită la gândul că Nicola o aştepta în

zadar, Caroline încercă să lase impresia că este calmă şi relaxată, deşi o ciudată tensiune punea tot mai mult stăpânire pe ea. Nu putea avea încredere în Isobel, dar femeia părea într-o bună dispoziţie. Îi povesti cum se

căsătorise cu Regardt şi cum sosise aici, la proprietatea La Roche. Până la urmă, în ciuda suspiciunilor, umorul şi talentul ei de a povesti reuşiră să capteze interesul Carolinei.

— Această clădire a fost folosită cândva

pentru răcirea vinului, îi spuse Isobel când se apropiau de o construcție parțial ascunsă în spatele unor copaci înalți. Ai observat ce ziduri groase are? Vezi, nu are nici ferestre... continuă Isobel. Te interesează

clădirile vechi? întrebă femeia, observându-i curiozitatea.

— Foarte mult, răspunse ea cu sinceritate.

— Vrei să intrăm? reluă Isobel.

Fără să-i aştepte răspunsul, femeia se

îndreptă spre clădire.

— Cred că vom găsi o mulţime de lucruri vechi şi interesante înăuntru, continuă ea cu entuziasm, deschizând uşa solidă de stejar. Păşi înăuntru înaintea Carolinei, iar tânăra o

urmă, fără să bănuiască nimic.

Mirosul de vin fermentat îi umplu nările, iar frigul îi pătrunse rapid în oase şi, când o ajunse pe Isobel din urmă, Caroline nu mai era sigură că vrea să

exploreze locul.

— E foarte întuneric şi miroase puternic, nu? remarcă ea cu un aer indecis.

— E o lumânare pe undeva, răspunse Isobel, şi parcă erau şi nişte chibrituri. Vom reuşi să le găsim.

Caroline rămase pe loc, aşteptând ca Isobel,să găsească lumânarea şi chibriturile. Peste câteva clipe însă, auzi uşa de intrare trântindu-se cu zgomot şi inima i se strânse.

— Isobel, strigă ea

temătoare, dar fără să bănuiască ce se întâmpla. Sper că vei găsi repede chibriturile. Este foarte întuneric.

Nimeni nu-i răspunse.

— Isobel, unde eşti? Isobel! strigă ea deznădăjduită.

Apoi, înfricoşată, Caroline pipăi zidurile reci, căutând drumul spre ieşire. Mâinile sale tremurătoare găsiră uşa, dar aceasta era încuiată. Un râs puternic, îndepărtat, se auzea de dincolo de uşă, şi Caroline înțelese brusc

că, neştiutoare, căzuse în capcana Isobelei. Femeia o încuiase în vechea pivniță de vinuri, şi acum îşi savura victoria la lumina soarelui.

— Nu poți face asta, Isobel! strigă ea, bătând cu pumnii în

lemnul uşii. Lăsă-mă să ies. Te rog, Isobel, lăsă-mă să ies!

Hohotul de râs se auzi mai tare, iar Caroline continuă să lovească uşa, implorând-o să-i dea drumul. Mâinile o dureau, iar în gât simţea

un nod de lacrimi. Totul era în zadar. Era prizonieră în această pivniță întunecată şi ştia că Isobel nu-i va da drumul până nu-şi va duce la îndeplinire planul diabolic pe care-l concepuse, oricare ar fi fost aceasta.

Capitolul 10

Ameţită de frig şi de teamă, Caroline se aşeză pe podea, lângă uşă, şi-şi strânse braţele în jurul ei. N-avea de unde să ştie de când era aici, dar i se părea că

trecuseră ore întregi. Şobolanii care se auzeau mergând în preajma ei o făcură să-şi muşte cu putere buzele, în încercarea de a nu țipa de frică şi de groază.

— Doamne, ajută-mă să scap de aici, se ruga fără încetare.

Dar întunericul, frigul, teama şi şobolanii erau singura ei companie. Lacrimile n-o ajutau şi nu trecu mult până când i se uscară pe obraji. Frigul îi pătrundea în oase şi aproape îngheţase.

În orele lungi şi

înfricoşătoare, avu destul timp să mediteze la cele întâmplate şi înțelese graba Nicolei de a-i vorbi. Sărmana fată voise s-o avertizeze în legătură cu capcana care i se pregătea, dar Isobel fusese mai vicleană şi o atrăsese aici înainte ca

nora ei s-o poată preveni.

Unde era Gustav? se întreba fără încetare. Va veni oare s-o caute, sau se va gândi că l-a părăsit în clipa în care avea mai mare nevoie de ea?

— O, Doamne! Te rog, ajută-l să mă

găsească. Nu mă lăsa să rămân prizonieră aici, în acest loc înspăimântător, până când Isobel va reuşi să-şi îndeplinească planul.

Un şobolan se urcă pe piciorul ei, iar Caroline nu-şi mai putu

reține strigătul de spaimă. Nu putea suporta şobolanii şi şoarecii. Se putea obişnui cu orice, dar nu cu aceste creaturi mici şi enervante.

Somnul o cuprinse şi bărbia îi atinse pieptul. Încerca din

răsputeri să rămână trează. Peste câteva minute sau poate ore, auzi un zgomot care o alertă.

De partea cealaltă a uşii se afla cineva. Da, era adevărat, cineva deschise uşa şi aerul proaspăt al nopţii

pătrunse înăuntru.

— Caroline? întrebă o voce familiară şi lumina unei lanterne îi atinse chipul, făcând-o să închidă ochii, speriată. Doamne, tu eşti! exclamă Gustav, ridicând-o în braţe şi scoţând-o afară.

Eliberarea ei fu la fel de neaşteptată ca întemniţarea în acest loc teribil, dar, deşi recunoscătoare că scăpase, fu cuprinsă de o furie oarbă pe care n-o putea controla. Fusese ţinută prizonieră ore în şir în întunericul şi

umezeala pivniței şi singurul gând care o făcuse să reziste fusese că Gustav era vinovat de toate astea şi că trebuia să plătească.

— Ia-ți mâinile de pe mine! țipă ea. Din prima clipă când am venit aici ca soție a ta

am suferit numai umilințe, insulte şi torturi de toate felurile. Nu mai vreau să suport toate astea. Plec chiar în clipa asta şi nu-mi pasă ce se întâmplă cu tine şi cu prețioasa ta moştenire!

— Calmează-te! îi

ordonă el aspru, prinzându-i umerii cu un gest brutal. Vom duce totul la bun sfârşit. Îmi datorezi asta. După aceea, puţin îmi pasă ce vei face!

— Asta-i marea ta greşeală! strigă ea, înecându-se în lacrimi,

cu ochii strălucind de indignare. Nu-ți pasă de nimeni decât de tine. Eşti un tip arogant, îngust la minte şi egoist. Te urăsc!

— Taci, nesăbuito, şi controlează-te, altfel va trebui să te pocnesc!

Vocea lui avu efectul

unei palme şi, surprinzător, mânia ei se stinse. Se simţi ruşinată că, în loc să-i fie recunoscătoare pentru că o salvase din acel loc îngrozitor, se răzbuna pe el pentru ce-i făcuse Isobel.

— De unde... ai ştiut

că sunt aici? întrebă ea.

— Nicola mi-a spus planul Isobelei de a te închide aici. Avea de gând să te țină prizonieră până la vizita de mâine a avocatului, îi explică Gustav, scoțându-şi haina şi punând-o pe umerii ei

firavi şi reci. Se pare că Isobel a împachetat câteva lucruri ale tale şi le-a pus într-o valiză, iar Russell a plecat nu se ştie unde, cu maşina ta. Voiau să-mi dea impresia că ai părăsit La Roche. Povestea pare neimportantă acum, dar

mâine, la venirea avocatului, lucrurile ar fi stat altfel.

— Da, ştiu, zise ea, înfrigurată. Ar fi părut că te-am părăsit.

— Dacă nu te-aş fi cunoscut mai bine şi dacă Nicola nu mi-ar fi uşurat sarcina, planul

lor putea să reuşească, spuse el, privind-o în ochi. Să mergem, avem multe de discutat cu draga mea mamă vitregă.

Caroline reuşi să meargă până acasă, deşi o durea tot corpul şi fiecare pas era un

supliciu. Ştia că trebuia să se aştepte la o nouă ceartă. Cearta finală.

Când intrară în living, cei trei îi aşteptau. Isobel era palidă, dar trăsăturile feței i se înăspriseră. În ochi nu i se putea citi nici cel mai mic regret.

Russell îşi ţinea mâinile pe genunchi, cu un aer încurcat, privind covorul. Nicola tremura şi abia se abţinea să nu plângă.

— Am o propunere pentru tine, Isobel, începu Gustav, după ce avu grijă s-o aşeze pe

Caroline lângă foc.

Toţi ochii se aţintiră asupra lui.

— Vinde-mi partea ta din companie şi lăsă-mă să-mi răscumpăr partea mea de casă, zise el.

Nimeni nu mişcă. Toată lumea tăcea.

Apoi, Isobel se ridică din locul unde stătea şi se repezi spre el.

— Mă crezi nebună? întrebă ea, râzând cu un aer diabolic.

— Nu nebună, Isobel, o corectă Gustav. Doar disperată după bani.

— Fă-mi o ofertă, răspunse femeia, cu ochii îngustați de nerăbdare.

Gustav îi oferi o sumă foarte mare. Caroline își ținu respirația, uimită.

— Acceptă sau refuză, adăugă el aspru,

dar orice ai face, vreau să pleci din viaţa mea pentru totdeauna.

În acele momente, Gustav domina întreaga încăpere şi pe toţi cei de faţă. Caroline, în ciuda suferinţelor îndurate, simţi admiraţie şi respect pentru acest

bărbat. Era mândrul şi arogantul stăpân al domeniului La Roche, demnul descendent al unei familii de strămoşi demni, care n-avea de gând să cedeze ceea ce era de drept al său, fără să lupte cu toate forțele până la capăt.

— Ai fi lipsită de minte, mamă, dacă n-ai accepta această ofertă, interveni Russell.

— Taci, Russell! izbucni Isobel, aruncându-i o privire ucigătoare, care ar fi redus la tăcere pe oricine.

— Nu, mamă, nu voi tăcea, reluă Russell cu încăpăţânare, surprinzându-i pe toţi.

Se ridică în picioare şi-şi privi mama în ochi, fără să-şi plece fruntea.

— Nu vreau să mai iau parte la planurile tale diabolice. Fie

accepţi oferta lui Gustav, fie eu şi cu Nicola ne vom întoarce în Namibia singuri şi vom încheia orice relaţie cu tine.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? şuieră furioasă Isobel.

— Îndrăznesc,

mamă, pentru că m-am săturat să fiu unealta ta, răspunse bărbatul, întinzând mâna soției sale. Eu şi cu Nicola vrem să trăim de acum înainte după propriile reguli şi să facem propriile alegeri, fără să mai avem de-a face cu

tine.

Ochii negri ai Isobelei se umplură de venin.

— Presupun că tu i-ai băgat în cap toate astea, Nicola!

— Nu da vina pe ea, mamă. Tu eşti singura vinovată! îşi

apără Russell soția, cuprinzând-o protector cu brațul. Ai întrecut măsura şi mi-e ruşine că am luat parte la toate astea.

— Ai terminat? întrebă Isobel, sarcastic.

— Da, am terminat, replică fiul ei. Haide,

draga mea, continuă el, adresându-se soției, să mergem sus şi să împachetăm.

Caroline simți admirație pentru gestul lui Russell. În sfârşit, bărbatul reuşise să înfrângă dominația Isobelei.

— Ei, Isobel? o întrebă Gustav. Accepți oferta?

— Da, o accept, la naiba, pentru că nu pot trăi numai din dividende, recunoscu ea. Cât despre La Roche crede-mă că nu voi vărsa nicio lacrimă la

gândul că plec de aici. Eşti suficient de nesimţit pentru a crede că este casa ta, şi nu pot să-mi sfârşesc zilele sub acelaşi acoperiş cu tine!

— Mă bucură să descopăr că gândeşti aşa, Isobel! replică el cu sarcasm. Voi telefona

avocatului meu şi-i voi spune să aducă actele necesare mâine.

Isobel nu aşteptă alte explicaţii şi ieşi din cameră, trântind uşa cu o putere care făcu geamurile să vibreze. Era învinsă, dar la fel de periculoasă, dar

Caroline simţi totuşi o umbră de compasiune pentru ea. Luptase şi pierduse, iar Caroline simpatizase întotdeauna învinşii. Propriul ei tată fusese un învins, iar ea, la rândul ei, va fi curând învinsă.

— Ei, zâmbi

Gustav, aprinzând un trabuc. Se pare că seara asta vom cina singuri.

Privirea lui mulțumită o făcu să se întrebe dacă va fi la fel de fericit când ea însăşi va părăsi domeniul La Roche. Pofta de mâncare dispăru.

— Dacă nu te superi, zise ea rece, mă duc la culcare. Nu prea mi-e foame. Vreau să fac o baie.

Gustav nu încercă s-o oprească. Se înclină adânc şi ironic în fața ei, apoi îşi scoase haina, punând-o pe scaunul

părăsit de ea.

După ce făcu o baie fierbinte şi parfumată, Caroline se îmbrăcă în cămaşa de noapte şi, obosită, se strecură în aşternuturi. Dar somnul nu veni. După vreo jumătate de oră, uşa dormitorului se

deschise încet şi Gustav intră cu o tavă pe care se aflau sandvişuri şi un pahar cu lapte.

— Nu poţi să dormi fără să mănânci, zise el autoritar.

— Eşti foarte drăguţ, răspunse ea ca un copil politicos.

— Nu drăguţ, o corectă el, cercetându-i chipul palid. îngrijorat este cuvântul. Ai trecut printr-o experienţă oribilă şi mă simt parţial vinovat pentru ce ţi s-a întâmplat.

Pentru Gustav, acest sentiment era aproape

străin. Nu se mai arătase niciodată îngrijorat pentru ea, aşa că răspunse, pe un ton uşor ironic:

— Asta intră în îndatoririle tale, nu-i aşa? După tine, orice femeie care trece prin chinurile iadului pentru

şapte sute de ranzi merită o atenţie specială, nu?

Muşchii feţei lui se încordară, iar ochii săi o priviră cu o răceală de gheaţă. Bărbatul se ridică grăbit şi zise, poruncitor:

— Mănâncă

sandvişurile şi bea laptele înainte să se răcească. Eşti obosită şi habar n-ai ce spui.

Gustav părăsi camera, închizând uşa cu fermitate. Caroline simţi lacrimi adunându-se sub pleoape, dar nu era

momentul să plângă. Va avea destul timp pentru asta mai târziu, îşi spuse ea cu amărăciune şi, clipind, luă un sandviş şi începu să mănânce.

Nu-i era foame, dar aproape termină platoul, apoi bău lacom laptele cald şi stinse

lumina, lăsându-şi capul pe pernele moi. Era obosită, dar se simţea în sfârşit confortabil. Se întrebă, înainte de a adormi, ce-i rezerva ziua de mâine.

Russell şi Nicola împachetaseră şi erau gata să plece, dar Isobel

trebuia să aştepte întâlnirea cu avocatul înainte să li se alăture în lunga călătorie spre Namibia.

Urmă o zi neobişnuită, deoarece Gustav nu plecă la birou. Pentru prima dată după multe

săptămâni, luară împreună micul dejun, dar o tăcere ciudată pusese stăpânire pe casa şi niciunul nu părea dornic s-o rupă.

Avocatul, un bărbat înalt de vreo cincizeci de ani, sosi pe la ora unsprezece. Gustav îi

sugeră să se retragă în birou pentru a încheia actele. Isobel îi însoţi, iar Russell, Nicola şi Caroline rămaseră singuri.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat ieri, îi spuse Nicola Carolinei. Când am aflat

planul Isobelei, am încercat să te avertizez, dar...

— Ştiu, o întrerupse Caroline, înfiorându-se la amintirea orelor de singurătate petrecute în pivniţa întunecată. Am avut suficient timp de

gândire cât am stat închisă acolo şi mi-am dat seama de ce voiai să discutăm, dar Isobel a ghicit ce aveai de gând să faci şi până la urmă planul ei a reuşit.

— Te-am aşteptat aproape o oră, şopti Nicola, aproape

plângând.

— Nu plânge, o consolă Caroline, îmbrăţişând-o şi sărutând-o pe obraji. Totul s-a terminat, iar tu şi cu Russell veţi fi în sfârşit fericiţi.

— Da, da! exclamă cealaltă cu entuziasm,

ştergându-şi ochii cu batista.

Avocatul nu rămase la masa de prânz, dar se întoarse în aceeaşi zi, pe la ora două, cu o mulţime de acte care trebuia semnate. Semnarea nu dură mult şi peste o oră, casa era

goală.

Ca toate bătăliile pe care le ducea, Gustav o câştigase şi pe aceasta, se gândi Caroline, privindu-l fascinată în timp ce luau cina. La Roche era proprietatea sa, după cum ar fi trebuit să fie de la bun

început, dacă Isobel nu şi-ar fi folosit demonica influenţă pe care o avea asupra bătrânului Reinardt.

„Ce se va întâmpla acum cu mine?” se întrebă ea. Nu voia să se gândească la asta, dar ştia că odată ce Gustav

își atinsese scopul, ea nu-i mai era de niciun folos.

Mai târziu, stând la fereastra dormitorului și privind luna care lumina grădina, Caroline auzi pașii lui Gustav apropiindu-se.

— Ai fost foarte

tăcută la cină, constată el. De fapt, dacă mă gândesc bine, n-ai spus mai nimic toată ziua.

Ea se întoarse şi-l privi drept în ochi, cu o nesfârşită tristeţe.

— Trebuie să te felicit, răspunse ea. Şi ar mai trebui să te întreb ce

se va întâmpla în continuare.

— Mergem înainte, replică el, enigmatic.

— Pentru cât timp?

— Atâta timp cât încă te vreau.

— Dar eu n-am nimic de spus în această problemă? întrebă ea, cu

ochii strălucind de mânie. Sau crezi că m-ai cumpărat pentru toată viața şi ai dreptul să mă tolerezi sau să mă alungi oricând doreşti?

— Eu aş numi povestea asta un timp suplimentar, un bonus. Tu nu? întrebă el,

prinzându-i posesiv şoldurile şi trăgând-o aproape de trupul lui.

— Nu mă atinge! ţipă ea mânioasă, luptându-se cu disperare, dar fără nicio şansă.

— Te voi atinge şi voi face dragoste cu

tine, declară el calm. Eşti a mea atâta timp cât vreau să fii, şi ai face bine să accepţi aranjamentul aşa cum este.

Ea începu să se zbată mai tare şi să-l lovească în piept cu pumnii.

— Nu mă poţi trata

astfel! ţipă ea.

— Te tratez cum vreau, pisică sălbatică ce eşti, râse el, ţintuindu-i mâinile de o parte şi de alta a trupului. Vei sta cu mine atâta timp cât voi dori, pentru că asta vrei şi tu, nu nega.

Caroline n-ar fi

putut nega nici dacă ar fi dorit, pentru că buzele sale erau devorate de gura lacomă a bărbatului, iar trupul ei se topea în brațele lui.

A doua zi dimineață, fiind singură acasă, Caroline avu timp să se

gândească la viitor. Nu mai putea rămâne aici nicio zi, pentru că nesiguranța în care trăia o făcea să înnebunească. Şi apoi, n-ar fi putut niciodată îndura umilința de a fi alungată atunci când Gustav se va sătura de ea. Purta în

pântece copilul lui, acum ştia, şi era limpede că relaţia lor se va încheia când bărbatul va descoperi adevărul.

Până la urmă, hotărî să-l scutească de efortul de o da afară şi decise să părăsească La Roche chiar în acea

după-amiază. O umilise destul şi venise momentul să pună capăt situaţiei.

Nu era o decizie uşoară. Trebuia să plece de lângă bărbatul pe care-l iubea, dar mândria îi spunea că n-avea de ales. Refuza

să mai fie un simplu pion în jocul lui, un pion de care se va descotorosi atunci când îi va conveni. Trebuia să plece şi nu ştia decât o singură persoană care o putea primi într-un timp atât de scurt.

În acea

după-amiază, la ora cinci, Caroline parcă maşina în faţa unui bloc modern din centru. Duse valiza grea pe scările de la intrare, apoi aşteptă liftul şi urcă la etajul trei. împachetase în grabă, de teamă să nu se răzgândească, şi

plecase din La Roche epuizată şi golită de emoţii.

— Caroline! exclamă Margery, deschizând uşa apartamentului şi zărindu-şi prietena în prag. Hai înăuntru! adăugă ea, repezindu-se

să-i ia valiza.

— Iartă-mă că am venit pe neaşteptate, dar...

— Ia loc... până nu te prăbuşeşti, o întrerupse cealaltă. Ce s-a întâmplat?

— S-a terminat, explică tânăra.

— Ți-a spus el să pleci?

— Nu, dar... nu puteam continua fără să știu când avea de gând să mă izgonească. Mi-a repetat mereu că mariajul nostru va dura atâta timp cât îi va conveni, și nu mai

puteam suporta umilința asta... Caroline nu termină fraza şi, îngropându-şi fața în mâini, izbucni în lacrimi. Nu mai plânsese cu atâta amărăciune de când murise tatăl ei. Margery o lăsă să se elibereze de

suferință, iar Caroline plânse până nu mai avu lacrimi, apoi se lăsă epuizată pe spătarul fotoliului.

— Bea asta! îi ordonă Margery, punându-i în mână un pahar. Îți va face bine.

Lichidul fierbinte îi

arse gâtul. Se strâmbă, revoltată de gustul neplăcut şi de tăria sa, dar Margery insistă să-l bea şi curând începu să-i simtă efectul benefic. O căldură plăcută i se răspândi în trup, iar muşchii i se relaxară.

— Eşti foarte drăguță cu mine, Margery, zâmbi ea şters. Ştii, n-aveam unde să mă duc în altă parte...

Margery îi strânse uşor braţul şi răspunse:

— Ai făcut bine venind aici, voi avea grijă de tine.

Restul serii nu şi-l mai aminti cu precizie. Margery îi făcu ceva de mâncare, iar Caroline se duse la culcare, adormind rapid, de parcă ar fi luat un sedativ. A doua zi dimineaţă, abia se atinse de farfuria cu micul

dejun, dar bău o cană de cafea. Îi era imposibil să ignore gândul că făcuse poate o prostie şi să nu conştientizeze că viitorul se anunța pustiu şi golit de sens.

Luase decizia corectă, îşi repetă ea. Dacă n-ar fi făcut-o,

Gustav ar fi alungat-o oricum, mai devreme sau mai târziu.

— Îl iubeşti foarte mult, nu-i aşa? întrebă Margery, zâmbindu-i cu înțelegere.

Caroline nu răspunse, dar lacrimi fierbinți apărură în

ochii ei.

— Ai încercat să i-o spui?

— Cum să spui unui bărbat cu inima de piatră că-l iubeşti? întrebă ea cu o voce tremurătoare. Îşi bate joc de acest sentiment. N-aş fi reuşit decât să

mă umilesc inutil. Şi mai există un alt motiv pentru care n-aş mai fi stat cu el nici dacă m-ar fi rugat, continuă ea, muşcându-şi buza. Sunt însărcinată.

— Dar, draga mea... făcu Margery, cu ochi măriţi de uimire.

— Nu-i plac copiii, ştiu foarte bine, o întrerupse Caroline. Mi-a spus-o chiar el.

Pentru prima dată de când o cunoştea, Caroline văzu că Margery rămăsese fără cuvinte. Femeia se ridică de la locul ei şi se

apropie de Caroline, îmbrăţişând-o.

— Simte-te ca acasă, zise ea, şi ia lucrurile aşa cum sunt. Peste câteva zile, situaţia va deveni poate mai limpede.

Apoi îşi luă geanta şi se pregăti să plece la

serviciu.

— Nu-i vei spune unde sunt, nu? o întrebă temătoare Caroline.

— Nu, promise Margery solemn, apoi ieşi pe uşă.

Caroline rămase singură în apartament.

Pentru a-şi uita

gândurile dureroase, Caroline spălă vasele şi făcu ordine în bucătărie, dar pe la ora zece termină treaba, şi gândurile o invadară iarăşi, cu mai multă insistenţă.

— Dumnezeule, se rugă ea, amintindu-şi

ziua ploioasă când îl întâlnise pe Gustav, luminează-mi mintea. Sunt pierdută.

Peste câteva minute, sună soneria şi, gândindu-se că era cineva care voia să vândă ceva, Caroline se duse şi deschise. Păli

când îl văzu în prag pe Gustav. Trebuia să-şi dea seama că va fi primul loc unde o va căuta, îşi spuse ea furioasă pe ea însăşi.

Bărbatul era bărbierit şi îmbrăcat impecabil, într-un costum închis la culoare, dar se vedea

limpede că nu dormise toată noaptea. Ochii lui aveau cearcăne mari, iar expresia ironică din priviri i se stinsese.

— Ce vrei? întrebă ea tăios.

— Să vorbesc cu tine, răspunse el abrupt, păşind în casă.

Emoţiile o cuprinseră cu aceeaşi intensitate, dar Caroline era

hotărâtă să nu mai cedeze farmecelor lui.

— Nu cred că mai avem ce să ne spunem... poate doar adio, spuse ea cu răceală. Şi acum că

am spus-o, poţi pleca.

— Nu-mi vorbi aşa! scrâşni el din dinţi. Nu voi tolera aşa ceva!

— Nu cred că mai eşti în situaţia de a-mi dicta ce să fac, i-o întoarse ea. Am făcut tot ce mi-ai cerut. Isobel are acum un cont mai

generos... iar tu ai obținut La Roche şi firma Protea Marine Engineering. Nu ne mai rămâne decât să divorțăm cât mai rapid, pentru ca... asocierea noastră să se termine. Mâinile lui puternice o prinseră de umeri,

forțând-o să-l privească în ochi.

— Chiar poți să spui cu mâna pe inimă că mariajul nostru a fost dezgustător?

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu cu tine! De fapt, cu nimeni, replică ea

furioasă, încercând să se eliberez.

— Te ruşinezi pentru ce s-a întâmplat? şopti el.

— Da! recunoscu ea. Mi-e ruşine că nevoia de bani m-a împins să mă mărit cu tine şi că te-ai folosit de mine ca să

obţii ce doreai. Dar mai mult decât orice, zise ea făcându-şi curaj, mi-e ruşine că am crezut că te iubesc.

— Caroline... începu bărbatul cu o voce sfârşită, ciudată, dar ea reuşi să se elibereze şi fugi de el.

— Nu meriți să fii iubit, ci disprețuit, reluă ea. N-ai nevoie de dragoste şi nici n-o poți dărui cuiva. Ca şi numele proprietății tale. La Roche, ai o piatră îr loc de inimă, şi tot ce mai simt pentru tine este milă.

— N-am nevoie de mila ta, Caroline, zise el cu glas răguşit, apropiindu-se de ea. Am nevoie de tine.

— Cu ce scop, de data asta? întrebă ea sarcastic, întorcându-se spre el. Există ceva ce n-ai reuşit în viaţă şi

care necesită existența unei soții?

— Credeam că mă înțelegi mai bine, Caroline, replică Gustav, obosit. Nu pricepi cât de dificil îmi este să-ți dezvălui motivele care m-au făcut să vin aici? Ea îl

privi, cu un amestec de iubire şi de ură, dar decisă să nu cedeze.

— De ce ai venit, Gustav? Pentru a mă umili ultima oară înainte de a ne despărţi definitiv?

Expresia lui se înăspri şi răspunse

ferm:

— Locul tău este în casa noastră, am venit să te iau înapoi.

— Da? râse ea. Şi credeai că e suficient să pocneşti din degete pentru ca să mă întorc la tine?

— Pentru

Dumnezeu, Caroline. Vrei să cad în genunchi în fața ta? întrebă el, îndurerat.

Caroline nu-şi dorea decât s-o strângă la pieptul lui şi să-i simtă brațele puternice în jurul trupului ei, dar nu îndrăznea să se lase

pradă acestei dorințe. Gustav își dorise și alte femei înaintea ei, pentru perioade mai scurte sau mai lungi, și n-avea niciun motiv să creadă că de data asta va fi altfel.

— Nu cred că mi-ar plăcea să văd un bărbat

cu mândria şi demnitatea ta înjosindu-se atât de mult, răspunse ea cu o voce lipsită de viaţă.

— Atunci, vei veni cu mine?

— Nu, vreau să pleci şi să mă laşi în pace, pentru că nu mai

suport drama asta continuă, îl rugă ea.

Bărbatul păli şi tăcu.

— Voi pleca, zise el după o lungă tăcere, dar mai înainte vreau să-ţi spun câteva lucruri. Dacă îmi doresc să am ceva în viaţa mea, acel ceva eşti tu. Mi-ai spus

cândva, continuă el cu glas tremurând de emoție, că îți va părea rău pentru mine când voi descoperi că nu pot cumpăra dragostea cuiva. Trebuie să-ți pară rău pentru mine, Caroline, pentru că nu pot cumpăra puțina

iubire pe care o mai simți pentru mine. Am înțeles că un viitor fără tine nu merită trăit. Nu pot rosti cuvintele pe care ți-ai dori poate să le auzi de la mine. Ar suna fals în gura mea, dar cred că vei înțelege ce simt, dacă-ți voi

spune că aş renunța bucuros la tot ce am numai să te câştig pe tine. Gustav renunțase la armura sa protectoare şi-şi oferea sufletul pe tavă, dar oricât de fericită ar fi fost să-l audă vorbind astfel, se mulțumi să spună:

— Nu mă pot întoarce cu tine. Nu acum.

Expresia lui distrusă o şocă.

— Nu mă mai iubeşti deloc? întrebă el.

— Nu e asta, răspunse ea, plecând capul. Mai ţii minte

când mi-ai spus că n-ai suporta niciodată un ţânc plângăcios în casa ta?

El o privi uimit câteva secunde, apoi expresia lui se îmblânzi şi o cuprinse cu braţe protectoare.

— Draga mea, şopti

el. Dacă vrei să-mi spui că eşti însărcinată, nu cred că ceva pe lume m-ar putea face mai fericit.

— Dar ai spus...

— Am spus multe prostii, dar acum ştiu că m-am înşelat.

— Să îndrăznesc să

te cred?

— Vino cu mine, draga mea, răspunse el, ştergându-i lacrimile. Strânge-ţi lucrurile şi lasă-i un bilet lui Margery.

— Ce să-i scriu? întrebă ea confuză, şi incredibil de fericită.

— Spune-i că soțul tău are nevoie de tine şi că vrea să-şi petreacă tot restul vieții cu tine.

— O, Gustav, suspină ea, lăsându-se îmbrățişată şi sărutată cum nu mai fusese niciodată. Am fost atât de nefericită iubindu-te

şi crezând că nimic nu te va face să mă iubeşti vreodată...

— Prostuța mea, râse el, privind-o cu dragoste. Chiar dacă am luptat din răsputeri cu sentimentul care apăruse în inima mea, ştiu că ai fost lumina

vieții mele din clipa când te-am văzut, în acea noapte ploioasă, la geamul meu. Am fost fermecat de tine şi când ne-am despărțit, ştiam că te doresc cum nu mai dorisem niciodată o femeie. Am văzut, de asemenea, că erai soluția

ideală pentru problema mea şi am fost extrem de încântat să descopăr că n-ai rămas cu Dennis Nu-ştiu-cum. Credeam că cel mai bun lucru, după terminarea angajamentului nostru, era să te părăsesc, dar n-am putut.

Sentimentele mele pentru tine deveniseră prea puternice.

— Te iubesc, Gustav, şopti ea.

Bărbatul o sărută cu patimă şi o strânse la pieptul lui.

Cu timpul, poate va învăţa să-i spună şi el că

o iubeşte, dar acum cuvintele erau de prisos.

Leul din La Roche c alesese pentru că o iubea. Acest lucru se vedea în ochii lui, în zâmbetul lui, în atingerea lui, iar ea nu-şi dorea altceva decât să-şi petreacă viaţa

alături de el şi de copilul lor.

Sfârşit